STEPHEN KING

RICHARD BACHMAN

Şantier în lucru

Editura LUCMAN

STEPHEN KING

Richard Bachman

ŞANTIER ÎN LUCRU

(Roadwork, 1981)

În amintirea Charlottei Littlefield

Proverbe 31:10-28

Prolog

“Nu ştiu de ce. Nici tu nu ştii de ce.

Probabil că nici Dumnezeu nu ştie de ce.

E pur şi simplu o chestie de-a guvernului — aia-i!”

— Bărbat intervievat pe stradă despre

războiul din Vietnam, 1967

Dar războiul din Vietnam luase sfârşit, şi ţara mergea mai departe.

În după-amiaza aceea fierbinte de august a anului 1972, furgoneta WHLM Newsmobile era parcată în apropiere de Westgate, la capătul Rutei 784. Un mic grup de oameni se adunase în jurul unui podium acoperit cu pânză care fusese improvizat în grabă; pânza era învelişul unui schelet din scânduri negeluite. Îndărătul podiumului, în vârful unui taluz ierbos, se zăreau cabinele pentru taxare la intrarea pe autostradă. În faţă, terenul plat şi mlăştinos se întindea către marginile suburbiilor oraşului.

Dave Albert, un reporter tânăr, lua interviuri spectatorilor, în vreme ce aştepta cu colegii săi sosirea primarului şi a guvernatorului statului pentru ceremonia de inaugurare.

Albert întinse microfonul spre un bătrân cu ochelari de soare.

— Păi, făcu bătrânul privind sfios în obiectivul camerei de luat vederi, eu cred că-i un lucru grozav pentru oraş. De mult timp aveam nevoie de asta. Este… un lucru grozav pentru oraş…

Înghiţi un nod, dându-şi seama că mintea îi emitea ecouri ale propriilor sale cuvinte, dar fu incapabil să se oprească, hipnotizat de ochiul nemilos şi ciclopic al posterităţii.

— Grozav…, adăugă el moale.

— Vă mulţumesc, domnule. Vă mulţumesc foarte mult.

— Credeţi c-o să apar la ştirile de diseară?

Albert afişă un zâmbet profesional, neimplicat.

— Este greu de spus, domnule. Există totuşi o şansă reală.

Microfonistul arătă în sus, spre parcarea de lângă intrarea pe autostradă, unde tocmai oprise Chrysler-ul Imperial al guvernatorului, sclipind şi scânteind în soarele verii ca o bilă de biliard încrustată cu crom. Albert aprobă din cap şi ridică un singur deget. El şi operatorul se apropiară de un bărbat în cămaşă albă, cu mânecile suflecate. Individul privea posac către podium.

— Ne puteţi oferi părerea dumneavoastră despre acest eveniment, domnule…?

— Dawes. Da, cu plăcere!

Avea un glas agreabil şi vorbea încet.

— Repede, murmură operatorul.

Bărbatul în cămaşă albă continuă pe acelaşi ton amabil:

— Cred că-i un rahat.

Operatorul se strâmbă. Albert încuviinţă din cap, privindu-l reprobator pe bărbatul în cămaşă albă, apoi făcu un gest de tăiere din primele două degete ale mâinii drepte.

Bătrânul pe care-l intervievase anterior îi privea de-a dreptul oripilat. Deasupra lor, lângă cabinele pentru taxare, guvernatorul cobora din Imperial. Cravata lui verde strălucea spectaculos în soare.

Bărbatul în cămaşă albă întrebă politicos:

— Credeţi c-o să apar la ştirile de la ora 18 sau de la 23?

— Ha, ha, eşti mortal! mormăi acru Albert şi se îndepărtă, pornind către guvernator.

Operatorul îl urmă. Bărbatul în cămaşă albă îl privi pe guvernator, care cobora cu grijă pe panta ierboasă.

Albert îl reîntâlni pe bărbatul în cămaşă albă peste şaptesprezece luni, dar, fiindcă nici unul dintre ei nu-şi amintea că se mai văzuseră, ar fi putut foarte bine să fie prima lor întâlnire.

PARTEA ÎNTÂI

NOIEMBRIE

“Azi-noapte târziu, ploaia-mi bătea în geam.

Am traversat odaia-ntunecoasă şi-n lumina felinarului de-afară

Mi s-a părut că zăresc pe stradă

Spiritul veacului,

Spunându-ne că toţi ne aflăm la hotar.”

— Al Stewart

20 noiembrie 1973

Continua să acţioneze, fără să-şi îngăduie să se gândească la ceea ce făcea. Era mai sigur aşa. Parcă ar fi avut un întrerupător în cap, care se declanşa ori de câte ori o părticică din el încerca să întrebe: *Dar de ce faci asta?* O părticică a minţii sale se cufunda în beznă. Hei, Georgie, cine-a stins lumina? Pardon, eu am făcut-o. Cred că-i ceva-n neregulă cu firele astea. Stai o secundă. Resetez întrerupătorul. Luminile se reaprind. Dar gândul a dispărut. Totu-i în regulă. Să continuăm, Freddy… unde rămăsesem?

***

Mergea către staţia de autobuz, când văzu firma:

MAGAZINUL DE ARME HARVEY

Remington Winchester Colt Smith & Wesson

PENTRU VÂNĂTORI

Ningea uşor din cerul sur. Era prima ninsoare din anul acela, şi fulgii coborau pe asfalt ca nişte pete de bicarbonat de sodiu, care se topeau. Văzu un băieţel cu o căciuliţă roşie tricotată, mergând cu gura deschisă şi limba scoasă pentru a prinde un fulg. O să se topească, Freddy, i se adresă în gând, dar băieţelul continuă să meargă cu capul lăsat pe spate, cu faţa spre cer.

Se opri în faţa Magazinului de arme Harvey şi şovăi. Lângă uşă era un stativ cu ultimele ediţii ale ziarelor; titlul principal era:

MENŢINEREA ACORDULUI PRECAR DE ÎNCETARE A FOCULUI

Dedesubt, pe stativ, un afiş alb-pătat anunţa:

VĂ ROG SĂ PLĂTIŢI ZIARUL LUAT!

ACESTA ESTE UN PUNCT DE PRESĂ BAZAT PE CINSTE

Înăuntru era cald. Magazinul era lung, dar nu foarte lat. Exista un singur culoar. Imediat cum intrai, în stânga se afla o vitrină din sticlă, plină cu cutii de muniţie. Recunoscu imediat cartuşele calibrul 0,22[1], deoarece în copilăria sa petrecută în Connecticut avusese o puşcă de calibrul acela. De trei ani îşi dorea arma respectivă, iar când o căpătase, în cele din urmă, nu ştia la ce s-o folosească. O vreme, trăsese în cutii de conserve, apoi ucisese o gaiţă albastră. Gaiţa nu murise imediat. Rămăsese în zăpadă, înconjurată de o pată rozalie de sânge, deschizând şi închizând încet ciocul. După aceea, el pusese puşca în cui, unde rămăsese alţi trei ani, până o vânduse unui puşti de pe stradă pentru nouă dolari şi o cutie plină cu albume de benzi desenate.

Celelalte cartuşe îi erau mai puţin familiare. Unele erau calibrul 0,33, unele 0,3006[2] şi existau altele care păreau modele la scară ale proiectilelor de mortiere. Ce animale puteai ucide cu aşa ceva? se întrebă. Tigri? Dinozauri? În acelaşi timp, îl fascinau — etalate în vitrina din sticlă, semănau cu drajeurile şi dropsurile din borcanele de pe tejgheaua unei prăvălii alimentare.

Vânzătorul sau proprietarul stătea de vorbă cu un bărbat gras care purta pantaloni şi cămaşă verzi, model militar. Cămaşa avea buzunare cu clape. Discutau despre un pistol care fusese demontat şi se afla pe altă vitrină din sticlă. Grasul trase închizătorul cu degetul mare şi amândoi examinară încărcătorul bine uns. Grasul spuse ceva, şi vânzătorul sau proprietarul râse.

— Automatele se înţepenesc întotdeauna”? Asta ai auzit-o de la taică-tău, Mac. Recunoaşte!

— Harry, mănânci rahat cu polonicu’.

Mănânci rahat Fred, gândi el. Cu polonicu'. Ştii asta, Fred?

Fred spuse că ştia.

În dreapta se găsea altă vitrină din sticlă, care se întindea pe toată lungimea magazinului. Era plină cu arme în suporturi. Recunoscu puştile cu două ţevi cu alice, dar restul constituia un mister pentru el. Totuşi, unii oameni — de exemplu, cei doi aflaţi în capătul opus al tejghelei — se descurcau în lumea aceasta cu uşurinţa cu care el se descurcase în contabilitatea generală, la colegiu.

Avansă în magazin şi examină o vitrină plină cu pistoale. Văzu câteva cu aer comprimat, unele de calibrul 0,22, unul de calibrul 0,38 cu plăsele de lemn, câteva de calibrul 0,45 şi altul pe care-l recunoscu ca fiind un Magnum calibrul 0,44[3] arma pe care o avusese inspectorul "Dirty" Harry[4] în filmul acela. Îi auzise pe Ron Stone şi pe Vinnie Mason vorbind despre filmul acela în spălătorie, iar Vinnie spusese: În viaţa reală, n-ar lăsa niciodată un poliţai să aibă un revolver ca ăla. Cu aşa ceva poţi să faci o gaură cât pumnu' într-un om, de la doi kilometri depărtare.

Grasul, Mac şi vânzătorul sau proprietarul, Harry (ca în "Dirty" Harry), remontară arma.

— Sună-mă când primeşti Menschler-ul ăla, zise Mac.

— Te sun… totuşi prejudecăţile tale faţă de armele automate sunt iraţionale, replică Harry. (Decise că Harry era proprietarul — un vânzător nu i-ar fi spus niciodată "iraţional" unui client.) Îţi trebuie neapărat Cobra săptămâna viitoare?

— Mi-ar plăcea, spuse Mac.

— Nu-ţi promit.

— Nu promiţi niciodată… dar să dea dracu' dacă nu eşti cel mai bun armurier din oraş şi o ştii prea bine.

— Bineînţeles c-o ştiu!

Mac mângâie pistolul de pe vitrina din sticlă şi se întoarse să plece. Se lovi de el — *Ai grijă, Mac. Zâmbeşte când faci una ca asta* —, apoi ieşi pe uşă. Ziarul era împăturit sub braţul lui Mac şi putu să citească:

MENŢINEREAACORDULUI PREC

Harry se întoarse către el, continuând să surâdă şi să clatine din cap.

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Sper că da. Vă previn însă din capul locului că nu mă pricep deloc la arme.

Harry strânse din umeri.

— Nu există nici o lege care să vă oblige să vă pricepeţi. Cumpăraţi pentru altcineva? Cu ocazia Crăciunului?

— Da, exact, profită el imediat de ocazie. Am un văr… Nick îl cheamă, Nick Adams. Locuieşte în Michigan şi are o grămadă de arme. Ştiţi cum e… îi place să vâneze, dar e mai mult decât atât. E ca un fel de… cum să zic, o…

— O preocupare? zâmbi Harry.

— Da, asta-i!

Fusese cât pe-aci să spună *obsesie.* Ochii îi coborâră pe casa de marcat, pe care era lipit un abţibild şters şi spălăcit. Pe abţibild scria:

DACĂ ARMELE SUNT PROSCRISE, NUMAI PROSCRIŞII VOR AVEA ARME

Surâse către Harry şi spuse:

— Chestia asta-i foarte adevărată, să ştiţi.

— Sigur că este, încuviinţă Harry. Ziceaţi despre vărul dumneavoastră…

— Ca să zic aşa, între noi doi a-nceput un fel de competiţie. Ştie că-mi plac mult bărcile şi să fiu al naibii dacă n-a plusat serios de tot de Crăciunul trecut, când mi-a făcut cadou un motor Evinrude de 60 CP. Mi l-a trimis cu poşta expres. Eu îi făcusem cadou o jachetă de vânătoare. M-am simţit cumva ca ultimul om.

Harry aprobă înţelegător din cap.

— Acum vreo şase săptămâni, am primit o scrisoare de la el care părea scrisă de un puşti care a căpătat un abonament gratis la circ. El şi vreo şase amici au pus bani împreună şi au rezervat locuri pentru o excursie în Mexic, într-un fel de zonă unde poţi trage cu arma fără

restricţii…

— O rezervaţie de vânătoare fără limite?

— Da, exact! Chicoti încet: Acolo împuşti cât vrei de mult. Zona este repopulată periodic. Căprioare, antilope, urşi, bizoni… Tot ce vrei.

— Nu era cumva în Boca Rio?

— Să fiu sincer, nu mai ţin minte, dar parcă numele era mai lung.

Ochii lui Harry căpătară o expresie visătoare.

— Domnul care tocmai a ieşit, eu şi alţi doi vânători am fost la Boca, în 1965. Eu am împuşcat o zebră. O zebră, nici mai mult, nici mai puţin! I-am împăiat capul şi l-am montat acasă, în camera cu trofee. Îmi dau cuvântul că excursia aceea a însemnat momentul când m-am simţit cel mai grozav din toată viaţa mea. Îl invidiez pe vărul dumneavoastră.

— Am stat de vorbă cu nevastă-mea şi ea a zis: "bine, dă-i drumul". Spălătoria a mers foarte bine anul trecut. Lucrez la spălătoria "Panglica Albastră" din Western.

— Da, ştiu pe unde vine.

Simţea că ar fi putut să-i vorbească lui Harry toată ziua, tot anul, îmbinând adevărul şi minciunile într-o broderie superbă şi strălucitoare. Lumea să-şi vadă de-ale ei. Dă-le dracu' de crize ale petrolului, de creşteri ale preţurilor la carne şi de menţinerea acordurilor precare de încetare a focului. Să pălăvrăgim despre veri care n-au existat niciodată, aşa-i, Fred? Aşa-i, Georgie!

— Anul ăsta am izbutit să prindem contracte la spitalul Central, la ospiciul pentru boli nervoase şi la trei moteluri noi.

— Nu cumva şi la Quality Motor Court de pe bulevardul Franklin?

— Ba da!

— Am stat acolo de două ori, spuse Harry, şi aşternuturile au fost de fiecare dată foarte curate. Ce chestie… când stai la un motel, nu te întrebi niciodată cine spală aşternuturile.

— Vă zic, am avut un an bun de tot. Şi atunci m-am gândit, ce-ar fi să-i cumpăr lui Nick o puşcă şi un pistol? Ştiu că şi-a dorit mereu un Magnum 0,44 pentru că l-am auzit pomenind de pistolul ăsta…

Harry scoase Magnum-ul şi-l aşeză cu atenţie pe vitrina din sticlă. El îl ridică. Îi plăcu greutatea armei. Lăsa impresia de seriozitate.

Îl puse înapoi pe vitrină.

— Încărcătorul…, începu Harry.

El râse şi ridică o mână.

— Vă rog — nu-ncercaţi să mă convingeţi. Sunt deja convins. Ignoranţii sunt întotdeauna convinşi. Câtă muniţie credeţi ar trebui să cumpăr?

Harry înălţă din umeri.

— Aş zice să-i luaţi zece cutii. După aceea, o să-şi cumpere oricum singur. Preţul armei este două sute optzeci şi nouă de dolari, plus TVA, dar eu v-o vând cu două sute optzeci, inclusiv muniţia. Ce ziceţi?

— Excelent! încuviinţă el cu sinceritate, după care, pentru că se părea că mai trebuie spus ceva, adăugă: Este o armă frumoasă.

— Dacă-i vorba despre Boca Rio, o să aibă la ce s-o folosească.

— Acum în privinţa puştii…

— Ce puşti are deja?

Strânse din umeri şi desfăcu braţele, neajutorat.

— Îmi pare rău. Realmente, nu ştiu. Două sau trei cu alice şi una căreia îi spune semiautomată…

— Remington? îl întrebă Harry atât de repede, încât i se făcu frică; era ca şi cum ar fi mers printr-o apă care-i ajungea până la brâu, pentru ca, pe neaşteptate, să nu mai simtă nimic sub tălpi.

— Cred că da, deşi s-ar putea să mă înşel.

— Remington sunt cele mai bune, încuviinţă Harry, făcându-l să se destindă. La ce sumă v-aţi gândit?

— Să fiu sincer, motorul ăla a costat probabil vreo patru sute de dolari. Aş *vrea* să bag cel puţin cinci sutare. Hai să zic şase, dar în nici un caz mai mult.

— Vă-nţelegeţi bine cu vărul dumneavoastră, aşa-i?

— Am crescut împreună, răspunse sincer. Cred c-aş fi în stare să-

mi dau şi braţul pentru Nick, dacă ar dori-o.

— În cazul ăsta, haideţi să vă arăt ceva, zise Harry.

Alese o cheie din snopul de pe inel şi se apropie de una dintre vitrine. O descuie, se sui pe un taburet şi coborî dinăuntru o puşcă lungă şi grea cu patul placat. I-o întinse, rostind:

— Poate că-i niţel mai scumpă decât v-aţi gândit, dar este o armă minunată.

— Ce este?

— O carabină Weatherbee, calibrul 0,46[5]. Foloseşte o muniţie de un tip pe care în mod curent nu-l am în magazin şi va trebui s-o comand de la Chicago. Expedierea va dura cam o săptămână. Este o armă cu greutatea perfect echilibrată. Energia la gura ţevii este de peste 3 500 de kilograme forţă… ca şi când aţi izbi pe cineva cu o limuzină. Dacă nimeriţi cu aşa ceva capul unui cerb, veţi rămâne cu coada drept trofeu.

— Nu ştiu…, făcu şovăielnic, deşi decisese că dorea arma aceea. Ştiu că lui Nick îi plac trofeele. Asta face parte din…

— Bineînţeles, încuviinţă Harry, luând carabina Weatherbee şi arătându-i camera de încărcare a cărei gaură părea destul de mare ca să încapă în ea un porumbel călător. Nimeni nu se duce în Boca Rio ca să vâneze pentru a-şi asigura hrana. Vărul dumneavoastră este vânător, da? Cu arma asta nu mai trebuie să-ţi faci griji c-o să urmăreşti vânatul douăzeci de kilometri prin teren accidentat cu animalul chinuindu-se… ca să nu mai zic că rişti să-ţi pierzi şi prânzul. Copilaşul ăsta o să-i împrăştie măruntaiele pe-o rază de şapte metri.

— Cât costă?

— Uitaţi care-i treaba, în oraşul ăsta n-o pot vinde. Cine dracu' vrea o armă antitanc, când pe-aici nu poţi vâna decât fazani? Şi, dacă-i pui pe masă, au gust de gaze de eşapament. Preţul de vânzare cu amănuntul este nouă sute cincizeci de dolari, iar preţul de fabrica este şase sute treizeci de dolari. Eu v-o las la şapte sute de dolari.

— Asta înseamnă… aproape o mie de dolari pentru ambele arme.

— Acordăm o reducere de zece la sută pentru achiziţiile de peste trei sute de dolari. În felul acesta, ajungeţi la nouă sute de dolari. Strânse din umeri şi continuă: Dacă-i faceţi cadou arma asta vărului dumneavoastră, vă garantez că n-are alta la fel. Dacă are, v-o cumpăr înapoi cu şapte sute cincizeci de dolari. Dacă vreţi, vă dau scris — atât

sunt de sigur!

— Nu glumiţi?

— Absolut. Absolut. Sigur că da, dacă suma vi se pare prea mare, este prea mare şi gata. Putem să ne uităm la alte puşti. Dar, dacă-i pasionat cu adevărat de arme, nu am altceva din care să nu fie posibil să aibă chiar şi vreo două exemplare.

— Am înţeles, rosti el şi afişă o expresie gânditoare. Aveţi un telefon?

— Sigur că da, în spate. Vreţi să vă sunaţi soţia şi să vă consultaţi cu ea?

— Cred c-ar fi mai bine…

— Nici o problemă. Veniţi!

Harry îl conduse în încăperea din spate, în care era dezordine. Zări acolo o banchetă şi o masă de lemn scrijelită, acoperită cu piese de arme, resorturi, solvenţi, cataloage tehnice şi flacoane etichetate în care se aflau gloanţe de plumb.

— Uitaţi telefonul, îi indică Harry.

Se aşeză, ridică receptorul şi formă numărul, în timp ce Harry se întoarse în magazin să ia Magnum-ul şi să-l pună într-o cutie.

— "Vă mulţumim că aţi sunat la Serviciul meteo WDST, se auzi vesel glasul preînregistrat. În după-amiaza aceasta, se prevăd fulguieli, care se vor transforma în ninsoare slabă spre sfârşitul serii…"

— Bună, Mary! rosti el. Uite care-i treaba, sunt în Magazinul de arme Harvey… Da, e vorba despre Nick. Am luat pistolul despre care discutasem, n-a fost nici o problemă. Aveau unul expus chiar în vitrină. După aceea, vânzătorul mi-a arătat o puşcă…

— "…care va înceta mâine după-amiază. Temperaturile minime la noapte vor fi în jur de minus un grad, pentru ca mâine să ajungă la plus şapte-opt grade. Şansele de precipitaţii în noaptea aceasta…"

— …aşa că tu ce zici să fac?

Harry stătea în prag, în spatele lui; îi putea zări umbra.

— Da, spuse el. Ştiu.

— "Vă mulţumim că aţi sunat la Serviciul meteo WDST şi nu

uitaţi: urmăriţi Newsplus-60 cu Bob Reynolds, în fiecare seară la ora 18, pentru ultimele informaţii meteo. La revedere!”

— Vorbeşti serios? *Ştiu* că-i mult…

— “Vă mulţumim că aţi sunat la Serviciul meteo WDST. În după-amiaza aceasta se preconizează fulguieli, care se vor transforma…”

— Eşti sigură, scumpo?

— “Şansele de precipitaţii în noaptea aceasta sunt de optzeci la sută, iar mâine…”

— Bine, e-n regulă. (Se întoarse pe banchetă, zâmbi spre Harry şi uni în cerc vârfurile degetului mare şi arătătorului.) I-un tip de treabă. Zice că-mi garantează că Nick n-are aşa ceva.

— “…mâine după-amiază. Temperaturile minime la noapte…”

— Şi eu te iubesc. Pa!

Închise telefonul. Iisuse, Freddy, a fost marfă! A fost, George. A fost.

Se sculă.

— A zis că s-o iau, dacă eu cred că-i în regulă. Aşa cred.

Harry surâse.

— Ce-o să vă faceţi dacă vă trimite un Thunderbird?

Îi răspunse la surâs.

— O să i-l înapoiez nedesfăcut.

În timp ce ieşeau din camera din spate, Harry întrebă:

— Plătiţi cu cec sau pe card?

— Cu card American Express, dacă se poate.

— E la fel de bun ca aurul.

Îşi scoase cardul. Pe spatele acestuia, pe banda specială, scria:

BARTON GEORGE DAWES

— Sunteţi sigur că muniţia va veni la timp ca să-i pot trimite totul

lui Fred?

Harry ridică ochii, întrebător, de la card.

— Fred?

Surâsul lui se lăţi.

— Nick e Fred şi Fred e Nick, îi explică. Asta-i o vorbă de-a noastră, de când eram copii. Numele lui este Nicholas Frederic Adams.

— Aha, încuviinţă Harry şi zâmbi politicos, aşa cum fac oamenii după ce li s-a explicat o poantă la care nu le-a căzut fisa. Vreţi să semnaţi aici?

Semnă.

Harry scoase alt registru de sub tejghea, un tom gros, legat cu un lanţ de oţel care îl străbătea prin colţul din stânga sus, aproape de cotor.

— Trebuie să vă treceţi aici numele şi adresa, pentru FBI.

Simţi cum degetele i se încordează pe stilou.

— Sigur că da. Ce chestie! N-am cumpărat în viaţa mea o armă şi m-au apucat bâţâielile.

Îşi scrise numele şi adresa în registru:

Barton George Dawes, str. Crestallen West, nr. 1241

— Se bagă-n toate, spuse el.

— Asta-i nimic pe lângă ce le-ar plăcea să facă, zise Harry.

— Ştiu… Ştiţi ce-am auzit ieri la televizor? Vor să promulge o lege care să-i oblige pe motociclişti să poarte o apărătoare pentru gură. O apărătoare *pentru gură,* pentru numele lui Dumnezeu! E treaba guvernului dacă un individ vrea să rişte să-şi facă praf dantura?

— Eu zic că nu, răspunse Harry punând registrul sub tejghea.

— Sau, de exemplu, derivaţia de autostradă pe care-o construiesc în Western. Un topometrist cu muci la nas zice: “O să treacă pe-aici” şi statul expediază un morman de adrese în care scrie: “Ne pare rău, dar derivaţia 784 va trece pe aici. Aveţi un an la dispoziţie să vă găsiţi altă casă.”

— Este ruşinos.

— Să ştiţi că este. Ce-nseamnă "putere discreţionară" pentru cineva care-a trăit douăzeci de ani în nenorocita aia de casă? Acolo a făcut dragoste cu nevastă-sa, acolo şi-au crescut copilul şi acolo reveneau din vacanţe! Asta-i pur şi simplu o chestie dintr-un cod de legi, pe care-au inventat-o ca să te poată şmecheri mai bine.

Fii atent, fii atent. Dar întrerupătorul circuitului era niţel cam lent şi câte ceva mai scăpa.

— Vă simţiţi bine? întrebă Harry.

— Da, da… Am mâncat la prânz un sandviş dublu, din cele numite "submarine", deşi ştiam că nu-mi fac bine. Îmi dau nişte arsuri teribile.

— Încercaţi una din astea, zise Harry şi scoase un tub de tablete din buzunarul de la piept.

Pe tub scria:

ROLAID

— Mulţumesc, spuse el. (Luă tableta de deasupra şi o aruncă în gură, fără s-o mai cureţe de scamele de pe ea.) Uitaţi-vă la mine — parcă-s dintr-o reclamă tv. "Produce acid gastric în exces, echivalent cu de patruzeci şi şapte de ori propria lui greutate!"

— Pe mine m-au ajutat de fiecare dată, zise Harry.

— Revenind la muniţie…

— Da. Ar trebui să sosească într-o săptămână, cel mult două, în cazul cel mai rău. Vă comand şaptezeci şi două de cartuşe.

— Auziţi, pot să las armele aici? Puneţi-le o etichetă cu numele meu… sau ceva de genul ăsta. Ştiu că sună bizar, dar realmente nu vreau să le ţin în casă. Vi se pare o prostie, nu?

— Fiecare cu gusturile lui, răspunse calm Harry.

— Mulţumesc. Vă las numărul de telefon de la serviciu. Când vin gloanţele…

— Cartuşele, îl corectă Harry întrerupându-l.

— Cartuşele, încuviinţă zâmbind. Când vin cartuşele, daţi-mi un telefon. O să trec să le iau şi vedem atunci cum facem cu expedierea lor. Poşta expres transportă arme, nu?

— Sigur că da. Atât doar că vărul dumneavoastră va trebui să semneze personal la primire.

Îşi trecu numele pe una dintre cărţile de vizită ale lui Harry. Pe cartea de vizită scria:

Harold Swinnerton

849-6 330

MAGAZINUL DE ARME HARVEY

Muniţie

Arme vechi

— Auziţi, îl întrebă, dacă dumneavoastră sunteţi Harold, cine-i Harvey?

— Harvey era fratele meu. A murit acum opt ani.

— Îmi pare rău.

— Tuturor ne pare rău. A venit la magazin într-o zi, a deschis, a deblocat casa de marcat şi apoi a căzut mort de atac de inimă. A fost unul dintre oamenii cei mai de treabă pe care i-aţi fi putut cunoaşte vreodată. Putea doborî o căprioară de la două sute de metri.

Se întinse peste tejghea şi-şi strânseră mâinile.

— O să vă sun, promise Harry.

— Sănătate!

Ieşi sub fulgii de zăpadă şi trecu pe lângă MENŢINEREA ACORDULUI PRECAR DE ÎNCETARE A FOCULUI. Ninsoarea se înteţise, şi el îşi lăsase mănuşile acasă.

Ce ai căutat acolo, George?

Pac, întrerupătorul circuitului.

Până ajunse în staţia de autobuz, putea să fi fost un incident despre care citise undeva. Nimic mai mult.

***

Strada Crestallen West era în pantă, lungă şi curbată, oferind o panoramă bună spre parc şi una excelentă spre râu, până ce progresul intervenise sub forma unui cvartal de blocuri cu apartamente. Acesta fusese demarat cu doi ani în urmă pe bulevardul Westfield şi blocase aproape complet priveliştea.

Numărul 1241 era o casă duplex cu un etaj şi garaj pentru o singură maşină. În faţa ei se întindea o peluză lungă, acum stearpă, care aştepta să fie acoperită de zăpadă — zăpadă adevărată. Aleea de intrare de la stradă fusese proaspăt asfaltată în primăvara trecută.

Intră şi auzi televizorul, noul aparat Zenith, model cabinet, pe care-l cumpăraseră în vară. Pe acoperiş era o antenă parabolică, pe care o montase el însuşi. Ea nu dorise antena, din cauza celor ce urmau să se întâmple, dar el insistase. Explicase că, dacă putuse fi montată, atunci va putea fi demontată la fel de uşor, când aveau să se mute. Bart, termină cu prostiile. Nu-i decât o cheltuială suplimentară… o muncă suplimentară pentru tine. Fusese însă mai încăpăţânat şi, în cele din urmă, ea spusese că avea "să-i facă hatârul" acela. Aşa se exprima în rarele ocazii când lui îi păsa îndeajuns de mult de ceva ca să se impună prin cleiul vâscos al argumentelor ei. Bine, Bart. De data asta "o să-ţi fac hatârul". În clipa aceea, ea îl asculta pe Merv Griffin care pălăvrăgea cu o celebritate. Celebritatea era Lome Green, care povestea despre noul lui serial poliţist, *Griff*. Lome îi povestea lui Merv ce încântat era că fusese invitat în emisiunea lui. În scurt timp, avea să apară o cântăreaţă de culoare (o negresă cantautoresă, gândi el) de care n-auzise nimeni niciodată şi care avea să cânte ceva, probabil "I Left My Heart in San Francisco."

— Bună, Mary! strigă el.

— Bună, Bart.

Pe masă îl aştepta corespondenţa. O frunzări. O scrisoare pentru Mary de la sora ei, uşor psihopată, din Baltimore. O factură pentru cardul de credit Gulf, în valoare de treizeci şi opt de dolari. Un extras de cont: 49 de debite, 9 credite, sold 954,47 dolari. Bine că folosise cardul American Express la magazinul de arme.

— Cafeaua este fierbinte, îl anunţă Mary. Sau voiai să bei ceva?

— O să-mi pregătesc ceva de băut.

Alte trei plicuri. O înştiinţare din partea bibliotecii, anunţându-l că depăşise termenul de restituire. Cartea era *Înfruntând leii,* de Tom Wicker[6]. Cu o lună în urmă, Wicker ţinuse o cuvântare ocazionată de un prânz la clubul Rotary al reprezentanţilor oamenilor de afaceri din oraş, şi fusese cel mai bun orator pe care-l avuseseră de mulţi ani.

O notă personală din partea lui Stephan Ordner, unul dintre ştabii din Amroco, compania care deţinea acum aproape complet "Panglica Albastră". Ordner dorea să treacă pe la el pentru a discuta problema Waterford — vineri ar fi fost bine sau intenţiona să plece din oraş cu ocazia Zilei Recunoştinţei? Dacă pleca, să-i dea un telefon. Dacă nu, s-o aducă şi pe Mary. Carla era întotdeauna încântată s-o mai vadă pe Mary şi bla-bla şi rahat-rahat etc. şi aşa mai departe.

Şi altă scrisoare, de la Departamentul Autostrăzi.

Rămase mult timp, privind-o, în lumina cenuşie care pătrundea prin ferestre, apoi puse toată corespondenţa pe bufet. Îşi turnă un scotch cu gheaţă şi-şi luă paharul în camera de zi.

Merv continua să stea la taclale cu cu Lorne. Culorile de pe noul Zenith erau mai mult decât bune; erau de-a dreptul supranaturale. Dacă şi rachetele noastre balistice intercontinentale sunt la fel de bune ca televizoarele color, gândi el, într-o bună zi o să aibă loc o bubuială dată dracu'. Părul lui Lorne era argintiu, nuanţa cea mai imposibilă de argintiu imaginabilă. *Băiete, te tund la chelie,* se gândi şi chicoti. Fusese una dintre expresiile favorite ale mamei sale. Nu-şi putea da seama de ce imaginea lui Lome Green cu ţeasta rasă era atât de amuzantă. Poate că era un uşor acces tardiv de isterie, asociat episodului de la magazinul de arme.

Mary ridică ochii şi-i zâmbi.

— Ceva amuzant?

— Nu, răspunse el. Mi-am amintit o chestie.

Se aşeză lângă ea şi o sărută pe obraz. Era o femeie înaltă, care împlinise treizeci şi opt de ani, ajungând la momentul de criză al aspectului exterior în care drăgălăşenia tinereţii decide în ce se va transforma la vârsta mijlocie. Tenul îi arăta excelent şi avea sânii mici, fără tendinţa de a se lăsa în mod exagerat. Mânca mult, dar metabolismul ei de capacitate industrială o păstra zveltă. Probabil că nu ar fi îngrozit-o gândul de a purta un costum de baie pe o plajă publică peste vreo zece ani, indiferent de felul în care zeii ar fi decis să se ocupe de restul ambalajului ei. Îl făcea să devină extrem de conştient de uşoara lui burtică. Ce dracu', Freddy, toţi directorii au

burtică. Este un simbol al succesului, ca un automobil Delta 88. Aşa-i, George. Ai grijă la ceasornicul din piept şi la cuiele de coşciug şi s-ar putea s-ajungi la optzeci de ani.

— Cum a mers azi? întrebă ea.

— Bine.

— Ai ajuns la sediul cel nou din Waterford?

— Nu azi.

Nu mai fusese în Waterford de la sfârşitul lui octombrie. Ordner o ştia — probabil că-i şoptise o păsărică —şi de aceea primise mesajul cu pricina. Spălătoria urma să fie mutată într-un sediu nou, într-o fostă filatură, iar isteţul agent imobiliar irlandez care se ocupa de afacerea respectivă îi telefona întruna. Trebuie să-ncheiem afacerea asta, îi repeta isteţul agent imobiliar irlandez. Nu sunteţi singurii din Westside care şi-au băgat coada aici. Mă mişc cât pot de repede, îi spunea isteţului agent imobiliar irlandez. Trebuie să ai răbdare.

— Ce se aude cu locul acela din Crescent? se interesă ea. Casa din cărămidă…

— Nici nu poate fi vorba. Au cerut pe ea patruzeci şi opt de mii.

— Pentru casa aia? făcu ea indignată. Ăsta-i jaf la drumul mare!

— Aşa-i, încuviinţă el şi trase o duşcă zdravănă din pahar. Ce mai zice bătrânica Bea din Baltimore?

— Aceleaşi chestii vechi. Acum a început hidroterapie în grup pentru sporirea conştientizării. Nu te-apucă râsul? Bart…

— Chiar că te-apucă, spuse iute.

— Bart, n-ar trebui să mai pierdem timpul cu mutarea. Se apropie 20 ianuarie şi o s-ajungem în stradă.

— Mă mişc cât pot de repede, spuse el. Trebuie să avem răbdare.

— Căsuţa în stil colonial de pe strada Union…

— …s-a vândut, încheie el şi-şi termină paharul.

— Exact la aşa ceva mă gândesc, făcu ea exasperată. O casă ca aceea ar fi fost perfectă pentru noi doi. Cu banii pe care ni-i dă municipalitatea pentru casă şi teren, puteam să fi acţionat de acum.

— Nu mi-a plăcut.

— În ultimul timp nu-ţi plac cam multe, observă ea cu o amărăciune surprinzătoare. Nu i-a plăcut, se adresă după aceea televizorului.

Negresa cantautoresă apăruse şi cânta “Alfie”.

— Mary, fac tot ce pot.

Ea se întoa rse şi-l privi deschis.

— Bart, ştiu ce simţi tu pentru casa asta.

— Nu, spuse el. Nu ai habar.

21 noiembrie 1973

Peste noapte, lumea fusese acoperită cu un strat foarte subţire de omăt şi, când uşile autobuzului şuierară, deschizându-se, iar el coborî pe trotuar, văzu urmele celor care trecuseră pe acolo înaintea sa. Porni pe strada Fir chiar din colţul ei şi auzi cum autobuzul pleacă din spatele lui, cu torsul său felin. După aceea, Johnny Walker trecu pe lângă el, în a doua lui cursă din dimineaţa respectivă. Johnny îi făcu semn cu mâna din cabina furgonetei alb-albastre a spălătoriei şi el îi răspunse în acelaşi fel. Trecuse cu puţin de ora 8.

Spălătoria îşi începea programul la ora 7, când Ron Stone, şeful de echipă, şi Dave Radner, care se ocupa de sala maşinilor de spălat, soseau şi măreau presiunea la cazan. Fetele de la cămăşi veneau la 7:30, iar călcătoresele apăreau la ora 8. El detesta subsolul spălătoriei, locul unde se desfăşura munca brută, unde se putea vorbi despre exploatare, însă, dintr-un motiv pervers, bărbaţii şi femeile care lucrau acolo îl plăceau. Îl tutuiau. Şi, cu puţine excepţii, şi el îi plăcea.

Intră pe uşile de încărcare şi se strecură printre coşurile cu cearşafuri spălate cu o seară în urmă, care deocamdată nu fuseseră călcate. Fiecare coş era acoperit etanş cu o folie de plastic, pentru a împiedica pătrunderea prafului. În faţă, Ron Stone strângea cureaua de transmisie a vechii maşini Milnor cu un singur alimentator, în timp ce Dave şi ajutorul lui, un băiat care abandonase colegiul, pe nume Steve Pollack, încărcau maşinile Washex de putere industrială cu cearşafuri de la moteluri.

— Salut, Bart! îl întâmpină Ron Stone.

Răcnea la toţi şi la toate; treizeci de ani de vorbit în zgomotele permanente şi combinate ale uscătoarelor, călcătoarelor, preselor

pentru cămăşi şi centrifugelor îi încorporaseră răcnetele în sistem.

— Nenorocita asta de Milnor se gripează mereu. Programul a trecut atât de mult pe înălbire, încât Dave trebuie s-o ruleze pe manual. Şi centrifuga se-ntrerupe întruna.

— Avem comanda pentru Kilgallon, îl linişti. Mai sunt două luni…

— În sediul din Waterford?

— Sigur că da, încuviinţă simţindu-se uşor ameţit.

— Încă două luni şi-o să fiu pregătit pentru ciocănitoare, comentă morocănos Stone. Iar mutarea… o să fie mai groaznică decât o paradă de idioţi.

— Sunt sigur că n-o să ne pierdem clienţii.

— Să ni-i pierdem?! N-o să mişcăm nimic vreo trei luni. Şi dup-aia vine vara.

Aprobă, nedorind să-i cânte în strună.

— Ce bagi mai întâi?

— Holiday Inn.

— Pune câte cincizeci de kilograme de prosoape la fiecare încărcătură. Ştii bine că ţipă după prosoape.

— Ce să-ţi zic… ei ţipă după orice.

— Cât ai?

— Au cântărit trei sute de kilograme. Majoritatea de la masonii ăia din Shriner. Cei mai mulţi înnoptează şi lunea. Cele mai împuţite cearşafuri pe care le-am văzut vreodată. Unele sunt ţepene de jeg.

Dădu din cap spre Pollack, puştiul cel nou.

— Cum se descurcă?

Ajutoarele din spălătorie fluctuau rapid în “Panglica Albastră”. Dave le strunea zdravăn, iar răcnetele lui Ron le iritau şi după aceea le umpleau de ranchiună.

— Bine, până acum, zise Stone. Îl mai ţii minte pe ultimul?

Îl ţinea minte. Puştiul rezistase trei ore.

— Da, îl ţin minte. Cum îl chema?

Ron Stone se înnegură la faţă.

— Nu mai ştiu. Baker? Barker? Aşa ceva… Vinerea trecută l-am văzut în Stop and Shop, unde distribuia pliante despre nu ştiu ce boicot împotriva salatei. E ceva, nu? Tipul nu-şi poate păstra slujba, aşa că le zice tuturor ce nenorocire este că America nu poate fi ca Rusia. Ce să zic, mi se rupe inima!

— Îl bagi dup-aia pe Howard Johnson?

Stone păru jignit.

— Întotdeauna îl băgăm primul.

— La nouă?

— Normal!

Dave îi făcu semn din mână şi îi răspunse în acelaşi fel. Urcă scara, trecând prin curăţătoria chimică şi prin contabilitate, şi ajunse la cabinetul său. Se aşeză înapoia biroului în scaunul rotativ şi scoase hârtiile din mapa de intrări. Pe birou era o plăcuţă pe care scria:

GÂNDEŞTE!

Poate fi o experienţă nouă

Nu ţinea prea mult la plăcuţa aceea, dar o păstra acolo pentru că i-o dăruise Mary… când? Cu cinci ani în urmă? Oftă. Comis-voiajorii pe care îi primea în cabinet erau amuzaţi de plăcuţă. Râdeau ca nebunii. Dar un comis-voiajor ar fi râs ca nebunul şi dacă i-ai fi arătat imaginea unor copii care mureau de foame sau a lui Hitler făcând sex cu Fecioara Maria.

Vinnie Mason, păsărica aceea care, neîndoios, ciripise la urechea lui Steve Ordner, avea pe biroul lui o plăcuţă pe care scria:

GÂMDEŞTE

Ce fel de poantă mai era şi aceea, GÂMDEŞTE? Nici măcar un comis-voiajor n-ar fi râs la aşa ceva, este, Fred? Este, George, coo-rect! De afară se auzeau huruiturile puternice ale unor motoare diesel şi-şi roti scaunul ca să privească. Muncitorii de pe şantierul autostrăzii se

pregăteau de o nouă zi de muncă. Un autocamion-platformă pe care se aflau două buldozere trecea pe lângă spălătorie, urmat de un şir de automobile cu şoferi nerăbdători.

De la etajul al doilea, de deasupra curăţătoriei chimice, puteai să urmăreşti avansul construcţiei. Trecea prin cartierele rezidenţiale şi comerciale din Western, ca o incizie lungă şi cafenie, cicatricea unei operaţii pe care se aplicase o cataplasma de noroi. Trecuse deja peste strada Guilder şi îngropase parcul de pe bulevardul Hebner, unde obişnuia să-l ducă pe Charlie, când era mic… de fapt, când era prunc. Cum se numea parcul? Nu mai ştia. Probabil, pur şi simplu, parcul Hebner, Fred. Conţinea un teren de baseball pentru copii, câteva scrâncioburi şi un iaz pentru raţe, cu o căsuţă în mijloc. Vara, acoperişul căsuţei era plin de găinaţ. Fuseseră şi leagăne. Charlie se dăduse prima dată în leagăn în parcul Hebner. Ce crezi despre asta, bătrâne Freddy? La început, s-a speriat şi a plâns, apoi i-a plăcut, şi când a venit timpul să plecăm spre casă, a plâns pentru că-l luam de acolo. Pe drumul de întoarcere, a făcut în pantaloni şi a murdărit bancheta maşinii. Să se fi scurs cu adevărat paisprezece ani de atunci?

Trecu alt camion, transportând un excavator.

Cvartalul Garson fusese demolat cu patru luni în urmă; se aflase la trei-patru intersecţii vest de bulevardul Hebner. Două blocuri pentru birouri, pline cu companii pentru împrumuturi şi una-două bănci, în rest cabinete pentru stomatologi, chiropracticieni şi ortopezi. Soarta lor nu contase prea mult, dar, Hristoase! Îl duruse să vadă cum se prăbuşeşte bătrânul cinematograf Grand. La începutul anilor 1950, vizionase acolo unele dintre filmele sale preferate. *Cu C de la "crimă",* cu Ray Milland… *Ziua în care a încremenit Pământul,* cu Michael Rennie… Cel din urmă fusese la televizor chiar în seara trecută şi dorise să-l vadă, dar adormise în faţa nenorocitului de aparat şi se trezise abia când începea imnul. Vărsase paharul cu băutură pe covor, şi Mary îi făcuse scandal şi din cauza aceea.

Grand Theater însă… fusese o sală cu adevărat deosebită. Acum, în suburbii apăruseră noile săli de cinematograf, clădiri mici şi fâşneţe în mijlocul unor parcări de câte şase kilometri. Cinema I, Cinema II, Cinema III, Sala de vizionare, Cinema MCMXLVII. Odată, o dusese pe Mary la o sală din astea, în Waterford, ca să vadă *Naşul,* şi biletele costau 2,5 dolari bucata, iar înăuntru arăta ca o nenorocită de popicărie. N-avea nici balcon. Grand avusese holul de la intrare pardosit cu marmură, balcon şi un aparat vechi, superb şi plin de vaselină de unde puteai să cumperi cu zece cenţi o cutie mare cu floricele. Plasatorul care-ţi rupea biletul (care costa şaizeci de cenţi)

purta o livrea roşie, ca un portar de hotel, şi avea cel puţin şase sute de ani. Întotdeauna croncănea acelaşi lucru: “Sper să vă placă spectacolul.” Sala de proiecţie era uriaşă şi întunecoasă şi mirosea a catifea prăfuită. Când te aşezai, nu-ţi loveai genunchii de scaunul din faţă. Iar deasupra era un candelabru gigantic din sticlă şlefuită. Nu te aşezai niciodată sub el, deoarece, dacă ar fi căzut peste tine, ar fi trebuit să te adune cu şpaclu! de pe podea. Grand era…

Îşi privi ceasul cu vinovăţie. Trecuseră aproape patruzeci de minute. Hristoase, asta nu era bine deloc! Pierduse patruzeci de minute şi nici măcar nu se *gândise* la prea multe. Doar la parc şi la Grand Theater.

E ceva-n neregulă cu tine, Georgie?

S-ar putea să fie, Fred. Cred că s-ar putea să fie.

Îşi trecu încheieturile degetelor peste obraz, pe sub ochi, şi, după umezeala pe care o simţi, îşi dădu seama că plânsese.

***

Coborî să stea de vorbă cu Peter, care se ocupa de livrări. Spălătoria intrase de acum în flux, cu călcătorul bubuind şi fâsâind, când primele cearşafuri de la Howard Johnson fură introduse în valţurile sale, cu maşinile de spălat ţiuind şi făcând să vibreze podeaua, cu presele pentru cămăşi şuierând *hissss-şuh,* manipulate de Ethel şi Rhonda.

Peter îl anunţa că aparatul universal căzuse la camionul patru şi-l întrebă dacă voia să-l vadă înainte de a-l trimite la atelier. Nu voia. Îl întrebă dacă Holiday Inn nu plecase încă. Peter îi răspunse că tocmai îl încărcau, dar idiotul de manager al motelului telefonase deja de două ori pentru prosoapele lui.

Încuviinţă din cap şi reveni sus, ca să-l caute pe Vinnie Mason, însă Phyllis îi spuse că Vinnie şi Tom Granger plecaseră la noul restaurant cu specific german ca să negocieze pentru feţele de masă.

— Vrei să-l anunţi pe Vinnie să treacă pe la mine, când se întoarce?

— Sigur că da, domnule Dawes. A telefonat domnul Ordner şi v-a transmis să-l sunaţi.

— Mulţumesc, Phyllis.

Se întoarse în cabinet, luă noile hârtii din mapa de intrări şi începu să le frunzărească.

Un comis-voiajor dorea să stabilească o întâlnire pentru noul înălbitor de putere industrială, Yello-Go. De unde naiba scornesc numele astea? se întrebă şi puse hârtia deoparte pentru Ron Stone. Lui Ron îi plăcea să-l asedieze pe Dave cu produse noi, mai ales dacă putea ciuguli două sute cincizeci de kilograme gratis pentru testări.

O scrisoare de mulţumiri de la United Fund. O puse deoparte, ca s-o prindă la avizierul de jos, lângă ceasul de pontaj.

Un pliant publicitar pentru mobilier de birou în culoarea "lemn de pin-directorial". La coşul de gunoi.

Un pliant publicitar pentru un robot telefonic care emitea un mesaj şi înregistra mesaje de până la treizeci de secunde, atunci când lipseai din birou. *Nu-s aici, idiotule. Roiu'!* La coşul de gunoi.

O scrisoare de la o doamnă care trimisese la spălătorie şase cămăşi ale soţului ei şi le primise cu gulerele pârlite. Oftă şi o puse deoparte, ca să rezolve situaţia mai târziu. Ethel iar băuse la prânz.

Un colet conţinând o trusă pentru testarea apei, primit de la universitate. Îl puse deoparte ca să-l examineze după prânz, împreună cu Ron şi Tom Granger.

Un pliant publicitar de la o companie de asigurări, însoţit de o scrisoare artistică în care ţi se explica felul în care puteai obţine optzeci de mii de dolari fără să trebuiască să faci altceva decât să mori. La coşul de gunoi.

O scrisoare de la isteţul agent imobiliar irlandez care se ocupa de vânzarea fabricii din Waterford, anunţându-l că un producător de pantofi era foarte interesat s-o cumpere — compania Tom McAn, nici mai mult, nici mai puţin, o firmă deloc neglijabilă — şi reamintindu-i că pe 26 noiembrie expira opţiunea de cumpărare de nouăzeci de zile a Panglicii Albastre. *Jalnic director de spălătorie, teme-te. Ora ta se apropie.* La coşul de gunoi.

Altă ofertă de la un comis-voiajor pentru Ron; acesta încerca să plaseze un solvent cu denumirea mincinoasă Swipe. Îl puse alături de Yello-Go.

Revenea cu privirea spre fereastră, când interfonul bâzâi. Vinnie se întorsese de la localul cu specific german.

— Trimite-l înăuntru.

Vinnie intră imediat. Era un tânăr de douăzeci şi cinci de ani, înalt, cu ten măsliniu. Părul negru era pieptănat în stilul său obişnuit, atent realizat, care simula răvăşirea neglijentă. Purta un sacou sport roşu-închis şi pantaloni maro-închis. Papion. Foarte neprotocolar, nu crezi, Fred? Ba da, George, ba da.

— Ce mai faci, Bart? întrebă Vinnie.

— Grozav, răspunse el. Care-i povestea cu restaurantul german?

Vinnie râse.

— Păcat că n-ai fost şi tu. Bătrânul neamţ mai că n-a căzut în genunchi, atât a fost de fericit să ne vadă. O să-i radem realmente pe Universal, când o să ne mutăm în sediul nou. Nu s-au gândit nici măcar să trimită un pliant publicitar, cu atât mai puţin un reprezentant. Cred că neamţu' era îngrozit la gândul că va trebui să-şi spele feţele de masă chiar în bucătărie şi n-o să mai aibă timp de nimic altceva. Pe de altă parte, are un local de nu-ţi vine să crezi. O berărie adevărată. O să facă praf concurenţa. Şi nişte mirosuri… Doamne!

Deschise braţele larg, pentru a indica mirosurile, apoi scoase o cutie cu ţigări din buzunarul interior al sacoului sport.

— O s-o duc pe Sharon acolo, după ce se pune pe roate. Zece la sută reducere.

Într-o suprapunere stranie, îl auzi pe Harry, proprietarul magazinului de arme, spunând: *Acordăm o reducere de zece la sută la achiziţiile de peste trei sute de dolari.*

Dumnezeule, se gândi. Am cumpărat cu adevărat armele acelea, ieri? Le-am cumpărat cu adevărat?

Încăperea din mintea sa se cufundă în beznă.

Hei, Georgie, ce…

— Care-i comanda? întrebă el.

Glasul îi sună niţel cam răguşit şi tuşi, ca să şi-l dreagă.

— Între patru şi şase sute de feţe de masă pe săptămână, după ce se pune pe roate. Plus şerveţelele. Toate, din in natural. Le vrea spălate cu Ivory Snow. l-am zis că n-o să fie nici o problemă.

Scoase cu gesturi lente o ţigară din cutie, astfel încât să se poată vedea eticheta. Acesta era un lucru pe care putea realmente să-l urască

la Vinnie Mason: ţigările lui de rahat. Pe eticheta cutiei scria:

PLAYER'S NAVY CUT

ŢIGĂRI

MEDIUM

Cine din lumea lui Dumnezeu, cu excepţia lui Vinnie, ar fi fumat Player's Navy Cut? Sau King Sano? Sau English Ovals? Sau Marvel sau Murad sau Twist? Dacă cineva ar fi scos o marcă denumită Rahat-pe-băţ sau Plămânul-negru, Vinnie ar fi cumpărat-o pentru a fuma ţigările respective.

— I-am spus că s-ar putea să-i oferim doar două zile de servicii, până ne mutăm, vorbi Vinnie, arătându-i pentru ultima oară, cu drag, cutia, în timp ce o strecura în buzunar. Până ne mutăm în Waterford.

— Despre asta voiam să stau de vorbă cu tine, zise el.

Să-l rad, Fred? Sigur că da. Fă-l ţăndări, George!

— Serios?

Îşi aprinse ţigara cu o brichetă Zippo îngustă, aurită, şi ridică sprâncenele prin fum, aidoma unui actor britanic într-un rol de compoziţie.

— Am primit ieri un bilet de la Steve Ordner. Vrea să trec pe la el vineri seară, ca să discutăm despre sediul din Waterford.

— Da?

— Azi-dimineaţă, Steve Ordner mi-a telefonat în timp ce eram jos şi discutam cu Peter Wasserman. Domnul Ordner vrea să-l sun. Toate astea îmi lasă impresia că-i teribil de doritor să afle ceva, nu crezi?

— Cred că da, încuviinţă Vinnie fulgerându-şi zâmbetul numărul 2 — *Şosea udă, şofaţi cu prudenţă.*

— Ceea ce aş vrea să ştiu este cine l-a determinat pe Steve Ordner să devină, brusc, atât de al naibii de doritor să afle ceva. Asta aş vrea să ştiu.

— Păi…

— Haide, Vinnie, nu mai face pe camerista sfioasă! Este ora zece

şi trebuie să vorbesc cu Ordner. Trebuie să vorbesc cu Ron Stone. Trebuie să vorbesc cu Ethel Gibbs despre gulerele pârlite de la cămăşi. M-ai forfecat pe la spate, când nu eram atent?

— Păi, duminică seară, Sharon şi cu mine am cinat la St… la domnul Ordner.

— Şi întâmplător, ai menţionat faptul că Bart Dawes nu se preocupă de Waterford, în timp ce derivaţia pentru 784 se apropie tot mai mult, aşa-i?

— Bart, protestă Vinnie, a fost pur şi simplu o discuţie amicală! A fost perfect…

— Sunt sigur c-aşa a fost. La fel ca şi bileţelul lui care mă invită la tribunal. Bănuiesc că şi convorbirea noastră telefonică va fi tot perfect amicală. Nu asta-i ideea. Ideea este că te-a invitat pe tine şi pe nevastă-ta la cină cu speranţa c-o să-ţi dai drumul la gură şi n-a avut motive de dezamăgire.

— Bart…

Îl aţinti pe Vinnie cu degetul.

— Ascultă-mă cu atenţie, Vinnie. Dac-o să mai scapi rahaturi din astea în care eu să fiu nevoit să calc dup-aia, o să-ţi cauţi o slujbă nouă. Să ştii că mă ţin de cuvânt.

Vinnie era şocat. Uitase complet de ţigara dintre degete.

— Să-ţi mai spun ceva, Vinnie, urmă el, readucând tonul vocii la normal. Ştiu că un tânăr ca tine a ascultat şase mii de prelegeri despre felul în care bătrâni ca mine au făcut lumea harcea-parcea când eram de vârsta ta. Dar, în cazul de faţă, o meriţi pe-asta cu vârf şi îndesat.

Vinnie deschise gura pentru a protesta.

— Nu cred că m-ai înjunghiat pe la spate, spuse el şi ridică mâna pentru a-l opri să intervină. Dacă aş fi crezut aşa ceva, ţi-aş fi întins preavizul în clipa în care ai intrat. Cred că, pur şi simplu, ai fost fraier. Ai intrat în vila aia mare, ai băut trei aperitive înainte de cină, apoi v-aţi aşezat la masă şi aţi mâncat supă şi salată cu sos Thousand Island, urmate de peşte şi fripturi. Totul a fost servit de o cameristă în uniformă neagră, iar Carla şi-a jucat rolul de mare doamnă şi stăpâna casei — totuşi fără să fie deloc superioară. La desert, aţi avut tort de căpşuni sau de afine cu frişcă şi cafea cu vreo două coniacuri sau rom Tia Maria, iar tu ţi-ai dat drumul la gură. Nu aşa s-au petrecut lucrurile?

— Cam aşa, murmură Vinnie.

Expresia chipului său era compusă din trei părţi stânjeneală şi două părţi ură îndărătnică.

— A început, întrebând ce mai face Bart. Tu ai răspuns că Bart e-n regulă. El a spus că Bart este un tip excelent, totuşi ar fi bine dacă s-ar putea grăbi niţel în afacerea Waterford. Tu ai spus că aşa-i. El a spus: "Apropo, cum merge negocierea aceea?" Tu ai spus: "Să fiu sincer, nu-i tocmai treaba mea", iar el a spus: "Vincent, să nu-mi spui că nu ştii ce se-ntâmplă". Iar tu ai zis: "Tot ce ştiu este că Bart încă n-a bătut palma. Am auzit că cei de la Tom McAn ar fi interesaţi de clădire, dar poate că nu-i decât un zvon." După aceea el a zis: "Oricum, sunt sigur că Bart ştie ce face", iar tu ai zis: "Da, bineînţeles", aţi mai băut o cafea cu coniac, şi el te-a întrebat dacă tu crezi că Mustangii vor ajunge în turneul final, după care tu şi Sharon aţi plecat acasă… şi ştii când o să mai calci pe-acolo, Vinnie?

Vinnie nu răspunse.

— O să mai calci pe-acolo atunci când Steve Ordner va avea nevoie de alte informaţii. Atunci o să te mai invite.

— Îmi pare rău, spuse Vinnie morocănos şi dădu să se ridice.

— N-am terminat.

Vinnie se aşeză la loc şi rămase privind cu ochi arzători spre un colţ al încăperii.

— Acum doisprezece ani, am avut exact slujba ta, ştiai asta? Doisprezece ani ţi se par probabil un timp foarte lung. Eu unul nici nu ştiu când dracu' au trecut. Îmi amintesc însă destul de bine slujba, pentru a şti că-ţi place. Şi că faci o treabă bună. Reorganizarea din curăţătoria chimică, cu noul sistem de numerotare… a fost o capodoperă.

Vinnie se holba la el, stupefiat.

— Am început să lucrez în spălătorie cu douăzeci de ani în urmă, continuă el. În 1953, aveam douăzeci de ani. Abia mă însurasem. Făcusem doi ani de administraţie în afaceri, iar Mary şi cu mine intenţionam să mai aşteptăm cu copiii, dar foloseam coitul întrerupt, ştii? Odată, cineva a trântit violent uşa de la parter, eu m-am speriat şi am ejaculat. Aşa a rămas ea însărcinată. De aceea, ori de câte ori mă simt inteligent în ziua de azi, îmi reamintesc că o uşă trântită este responsabilă pentru poziţia pe care o ocup acum. Este umilitor. Pe

atunci, avortul nu era legalizat. Când lăsai o fată cu burta la gură, ori te însurai cu ea, ori o ştergeai din oraş. Astea erau cele două alternative. M-am însurat cu Mary şi am acceptat prima slujbă pe care o găsisem, adică aici. Ajutor în sala maşinilor de spălat — exact ce face acum puştiul ăla, Pollack. Totul era manual pe atunci, şi rufele trebuiau scoase ude din maşini şi stoarse într-o centrifugă Stonington imensă în care încăpeau două sute cincizeci de kilograme de cearşafuri. Dacă o încărcai greşit, rămâneai dracu' fără picior. Mary a pierdut sarcina în luna a şaptea şi medicul a spus că n-o să mai poată avea copii niciodată. Am fost ajutor în sala maşinilor timp de trei ani, şi salariul meu mediu pentru cincizeci şi cinci de ore pe săptămână era de cincizeci şi cinci de dolari. După aceea, Ralph Albertson, care pe atunci era şeful de echipă în sala maşinilor, a fost implicat într-un accident auto banal şi a murit de infarct pe stradă, în timp ce el şi celălalt şofer îşi comparau asigurările. A fost un om excepţional. În ziua înmormântării lui, spălătoria a fost închisă. După înmormântare, m-am dus la Ray Tarkington şi i-am cerut să mă numească în locul lui. Eram convins că voi primi postul. Ştiam tot ce se putea şti despre spălătorie, fiindcă Ralph îmi arătase totul.

Pe atunci, spălătoria era o afacere de familie condusă de Ray şi de tatăl lui, Don Tarkington. Don o moştenise de la taică-său, care deschisese "Panglica Albastră" în 1926. Nu făcea parte din nici un sindicat şi bănuiesc că liderii sindicali ar fi spus că cei trei Tarkington erau exploatatori tipici ai muncitorilor necalificaţi. Aşa era! Dar atunci când Betty Keeson a alunecat pe podeaua udă şi şi-a rupt braţul, alde' Tarkington i-au plătit spitalizarea şi i-au trimis câte zece dolari pe săptămână, ca să poată cumpăra de mâncare, până când a putut să revină la lucru. La fiecare Crăciun, întindeau o masă mare în camera de primiri — cu cele mai bune plăcinte cu carne de pui pe care le-ai mâncat vreodată, peltea de coacăze şi chifle, iar ca desert puteai să alegi între ciocolată şi budincă. Don şi Ray dăruiau femeilor câte o pereche de cercei, iar bărbaţilor — câte o cravată. Păstrez şi acum cele nouă cravate pe care le-am primit. În 1959, când a murit Don Tarkington, am purtat una dintre cravatele alea la înmormântare. Nu era asortată, şi Mary mi-a făcut un scandal monstru, dar tot am purtat-o. Spălătoria era întunecoasă, programul părea nesfârşit şi era, pur şi simplu, o corvoadă, dar oamenii ţineau la tine. Dacă se strica centrifuga, Don şi Ray veneau jos, alături de noi, îşi suflecau mânecile cămăşilor lor albe şi storceau cearşafurile manual. Aşa funcţiona o afacere de familie, Vinnie. Cam aşa…

De aceea, atunci când Ralph a murit, şi Ray Tarkington a spus că angajase deja pe cineva din afară să conducă sala maşinilor, n-am putut înţelege ce dracu' se-ntâmpla. Iar Ray mi-a spus: "Tata şi cu

mine vrem să termini colegiul". I-am răspuns: "Grozav, dar cu ce? Abia am bani pentru bilete de autobuz." Atunci mi-a întins un cec în valoare de două mii de dolari. M-am uitat la el şi nu mi-a venit să-mi cred ochilor. "Ce-i asta?" am întrebat. "Nu-i suficient", mi-a răspuns, "dar o să-ţi ajungă pentru taxe, cămin şi manuale. Pentru restul vei munci verile aici, de acord?" I-am spus: "Nu ştiu cum v-aş putea mulţumi." El mi-a replicat: "În trei feluri. În primul rând, să-ţi achiţi împrumutul. În al doilea rând, să-ţi achiţi dobânzile. Şi-n al treilea rând, să te întorci la "Panglica Albastră" cu tot ce ai învăţat." M-am dus cu cecul acasă, i l-am arătat lui Mary, şi ea a început să plângă. Şi-a dus palmele la ochi şi a început să plângă.

Vinnie îl privea cu uimire făţişă.

— În 1955, m-am întors la colegiu, şi în 1957 mi-am luat diploma. Am revenit la spălătorie şi Ray m-a pus şef peste şoferi. Nouăzeci de dolari pe săptămână. Când am plătit prima rată a împrumutului, l-am întrebat pe Ray cât avea să fie dobânda. Mi-a răspuns: "Unu la sută". *"Poftim?"* am exclamat eu. "Ai auzit", mi-a zis. "Acum n-ai nimic de făcut?" "Ba da", i-am spus, "cred c-o s-aduc un medic să te caute la cap." Ray a început să râdă ca un apucat şi mi-a spus s-o şterg dracului din biroul lui. Am terminat de plătit împrumutul în 1960 şi ştii ce-a făcut Ray? Mi-a făcut cadou un ceas. Ceasul ăsta.

Îşi ridică manşeta şi-i arătă ceasul Bulova, cu brăţară elastică aurită.

— A spus că era un cadou întârziat pentru absolvire. Pentru educaţia mea plătisem o dobândă de douăzeci de dolari, iar afurisitul ăla îmi făcuse cadou un ceas de optzeci de dolari. Pe capacul lui este gravat: *Cu drag, de la Don & Ray, spălătoria "Panglica Albastră".* Don murise deja de un an.

În 1963, Ray mi-a dat postul tău: să mă ocup de curăţătoria chimică, să găsesc clienţi noi şi să supervizez spălătoriile automate — atât doar că pe atunci erau cinci, nu unsprezece. Am făcut treburile astea până în 1967, când Ray m-a numit în funcţia actuală. Apoi, acum patru ani, a trebuit să vândă afacerea. Ştii povestea… ştii cum l-au strâns nemernicii cu uşa. L-au îmbătrânit prematur. Aşa că facem parte dintr-o corporaţie care mai are douăzeci de afaceri — localuri fast-food, terenul de golf Ponderosa, alea trei magazine cu reduceri care merg prost ca naiba, benzinăriile şi toate celelalte. Iar Steve Ordner nu-i decât un şef de echipă preaslăvit. Undeva în Chicago sau în Gary, există un Consiliu director, care petrece poate cincisprezece minute pe săptămână discutând despre "Panglica Albastră". Îi doare în

pix de felul cum se conduce o spălătorie. N-au nici cea mai vagă idee. Ei ştiu doar cum să citească raportul contabil despre costurile de producţie — aia ştiu. Contabilul le spune: "Atenţie! Statul extinde autostrada 784 prin Westside, şi "Panglica Albastră" se află direct pe traseul extinderii, alături de jumătate din cartierul rezidenţial." Iar directorii spun: "Ah, da? Care-i termenul de graţie?" Şi asta-i tot. Hristoase, dacă Don şi Ray Tarkington ar mai fi în viaţă, i-ar aduce pe lăbarii aia de doi bani din Departamentul Autostrăzi în faţa tribunalului cu atâtea citaţii restrictive, încât n-ar mai scăpa de ele până-n anul 2000! I-ar împunge c-un băţ ascuţit. Poate c-au fost doi nenorociţi de exploatatori paternalişti, dar ei aveau simţul *locului,* Vinnie, ori aşa ceva nu capeţi din raportul contabil despre costurile de producţie. Dacă ar mai fi fost în viaţă şi cineva le-ar fi spus că Departamentul Autostrăzi o să-ngroape spălătoria sub opt benzi de asfalt compozit, i-ai fi auzit urlând tot drumul până la Consiliul Municipal.

— Însă ei sunt morţi, spuse Vinnie.

— Da, sunt morţi, aşa-i!

Pe neaşteptate, îşi simţi mintea moale şi flască, precum coarda neîntinsă a chitarei unui amator. Ceea ce trebuise să-i spună lui Vinnie se pierduse într-un clocot de emoţii personale stânjenitoare. Uită-te la el, Freddy, habar n-are despre ce vorbesc. N-are nici cea mai vagă idee.

— Slavă cerului că n-au mai apucat să vadă asta!

Vinnie nu comentă.

El se adună cu un efort.

— Ceea ce vreau să-ţi spun, Vinnie, este că aici sunt implicate două grupuri. Ei şi noi. Noi suntem cei din spălătorie. Asta-i treaba noastră. Ei sunt contabilii care se ocupă de costurile de producţie. Aia-i treaba *lor.* Ei trimit ordine de sus, şi noi trebuie să le îndeplinim. Dar asta-i *tot* ce trebuie să facem. Ai înţeles?

— Sigur că da, Bart, încuviinţă Vmnie, dar îşi dădu seama că nu înţelesese nimic.

Nu era sigur dacă el însuşi înţelesese ceva.

— Bine, îi spuse, o să stau de vorbă cu Ordner. Dar ca să ştii şi tu, Vinnie, sediul din Waterford este ca şi al nostru. Marţea viitoare, semnez hârtiile.

Vinnie surâse larg, uşurat.

— Iisuse, asta-i o veste tare bună!

— Da. Totu-i sub control.

Când Vinnie ieşi din cabinet, strigă după el:

— Să-mi zici cum se mănâncă la restaurantul ăla german, bine?

Vinnie Mason îi aruncă zâmbetul lui numărul 1, larg, strălucitor şi arătându-şi dinţii, cu toate sistemele revenite la funcţionare perfectă.

— Sigur că da, Bart!

Apoi ieşi, iar el rămase privind uşa închisă. Am făcut-o de rahat, Fred. Nu cred că te-ai descurcat chiar atât de rău, George. Poate c-ai scăpat niţel hăţurile spre final, dar numai în cărţi, oamenii spun totul aşa cum trebuie de prima dată. Ba nu, am belit-o rău de tot. A plecat de-aici, gândindu-se că lui Barton Dawes i s-au ars câteva beculeţe. Să dea dracu' dacă n-are dreptate! George, trebuie să te întreb ceva, ca de la bărbat la bărbat. Nu, nu mă decupla. De ce ai cumpărat armele alea, George? De ce-ai făcut-o?

Bang, întrerupătorul de circuit.

***

Coborî la parter şi-i înmână lui Ron Stone ofertele comis-voiajorilor; când plecă, Ron zbiera după Dave să vină şi să se uite la chestiile alea, poate că găseau ceva în ele. Dave dădu ochii peste cap. Sigur că găseau ceva în ele. Găseau ceva ce purta numele de "muncă".

Sui la etaj şi sună la Ordner, sperând că acesta ieşise să prânzească. Azi însă nu avea pauză. Secretara îi făcu legătura imediat.

— Bart! exclamă Steve Ordner. Mă bucur întotdeauna să stau de vorbă cu tine.

— Şi eu. Am discutat ceva mai devreme cu Vinnie Mason şi el pare să creadă că eşti niţel îngrijorat în privinţa sediului din Waterford.

— Dumnezeule, nici vorbă! Deşi m-am gândit că poate vineri seară am putea pune la punct nişte chestii…

— Da. Ţi-am telefonat în primul rând ca să-ţi spun că Mary nu

poate să vină.

— Nu?

— S-a căptuşit cu nu-ştiu-ce virus şi n-are curaj să se îndepărteze cu mai mult de cinci paşi de toaletă.

— I-auzi! Îmi pare rău…

Înghite-o, pulărău jegos.

— Doctorul i-a dat nişte pilule şi pare să se simtă mai bine. Să nu fie totuşi ceva contagios.

— La ce oră poţi să ajungi, Bart? La 8?

— Da, la 8 e bine.

Aşa, puţă bleagă, strică seara dinaintea week-end-ului. Ce alte noutăţi mai ai?

— Cum avansează negocierea Waterford, Bart?

— Este o problemă despre care ar fi mai bine să discutăm între patru ochi, Steve.

— Perfect. (Altă pauză.) Carla vă transmite toate cele bune. Să-i spui lui Mary că atât Carla, cât şi eu…

Sigur! Aşa-i! Bla-bla-bla.

22 noiembrie 1973

Se trezi cu un spasm care trânti perna pe podea, temându-se că strigase în somn. Mary continua să doarmă în patul celălalt, ca o moviliţă tăcută. Ceasul digital de pe măsuţa de toaletă anunţa:

4:23 A. M.

Ţăcăni şi trecu la minutul următor. Bătrânica Bea din Baltimore, cea care începuse hidroterapia în grup pentru sporirea conştientizării, le dăruise ceasul la ultimul Crăciun. Pe el nu-l deranja, dar nu reuşise să se înveţe cu ţăcănitul de la schimbarea numerelor. 4:23 *ţac,* 4:24 *ţac,* puteai s-o iei razna.

Coborî la baie, aprinse lumina şi urină. Inima îi bubuia în piept.

În ultima vreme, de câte ori urina, inima îi bubuia ca difuzorul başilor. Încerci să-mi transmiţi ceva, Doamne?

Reveni în pat şi se întinse, dar somnul nu sosi multă vreme. Se perpelise în timp ce dormise, şi patul fusese transformat într-un teritoriu inamic. Nu-l mai putea recâştiga. Braţele şi picioarele păreau să fi uitat şi ele ce poziţii ocupaseră în vreme ce dormise.

Visul era destul de simplu de dedus. Floare la ureche, Fred. Când era treaz, un individ putea întrerupe cu uşurinţă circuitul; putea continua să coloreze un desen, bucată cu bucată, prefăcându-se că nu zărea imaginea generală. Poţi să îngropi imaginea generală sub podeaua minţii tale. Dar în podea exista o trapă. Când dormeai, trapa se deschidea uneori şi ceva se târa afară din beznă. *Ţac.*

4:42 A. M.

În vis, fusese pe plaja Pierce împreună cu Charlie (amuzant, când îi oferise lui Vinnie Mason miniatura de autobiografie, uitase să pomenească de Charlie — nu-i amuzant, Fred? Nu, nu cred că-i prea amuzant, George. Nici eu nu cred, Fred. Dar este târziu. Sau devreme. Sau ceva.)

El şi Charlie erau pe plaja lungă şi albă şi era o zi excelentă ca să te însoreşti — un cer albastru senin, cu soarele revărsându-se de pe boltă aidoma chipului de pe una dintre insignele alea idioate cu zâmbăreţul Smiley. Oameni pe cearşafuri de plajă viu colorate şi sub umbrele într-o mulţime de nuanţe, copilaşi jucându-se la malul apei cu găletuşe din plastic. Un salvamar în foişorul lui alb-decolorat, cu pielea ciocolatie ca o cizmă bine lustruită, cu slipul din latex alb proeminent în faţă, ca şi cum mărimea penisului şi a testiculelor ar fi fost, cumva, o cerinţă obligatorie în slujba aceea şi el dorea să-i anunţe pe toţi din jur că nu-i dezamăgea. Un radio cu tranzistori urla muzică rock şi-şi amintea chiar şi acum melodia:

Da-mi place apa cea murdară,

O-ho-ho, Boston, eşti căminu' meu.

Două fete în bikini treceau pe lângă ei, sănătoase şi fără griji în interiorul unor corpuri superbe şi bune de regulat, niciodată pentru tine, ci pentru prietenii lor pe care nu-i vedea nimeni niciodată, ridicând jerbe mici de nisip cu degetele de la picioare.

Atât doar că era ciudat, Fred, fiindcă venea fluxul, dar pe plaja Pierce nu exista maree, fiindcă oceanul cel mai apropiat se găsea la o mie cinci sute de kilometri depărtare.

El şi Charlie construiau un castel de nisip. Începuseră însă prea aproape de apă, şi valurile se tot apropiau.

Trebuie să-l construim mai departe, tati, zise Charlie, dar el era încăpăţânat şi construia mai departe. Când fluxul aduse apa la nivelul primului zid de apărare, săpă un şanţ cu degetele, îndepărtând nisipul umed ca vaginul unei femei. Apa continua să vină.

La dracu'! răcni spre apă.

Reconstrui zidul. Un val îl dărâmă. Oamenii începură să zbiere pe plajă. Fluierul salvamarului ţâşni ca o săgeată de argint. Nu ridică ochii. Trebuia să salveze castelul. Apa continua să vină, clipocindu-i în jurul gleznelor, surpând un turn, un acoperiş, partea din spate a castelului, totul. Ultimul val se retrase, lăsând în urmă doar nisip inform, neted, plat, închis la culoare şi sclipitor.

Ţipetele se înteţiseră. Cineva plângea. Înălţă ochii şi văzu că salvamarul îi făcea respiraţie gură la gură lui Charlie. Charlie era ud leoarcă şi palid, cu excepţia buzelor şi pleoapelor care erau vineţii. Pieptul nu i se ridica şi nu cobora. Salvamarul încetă orice tentativă de resuscitare. Ridica ochii. Zâmbea.

Apa îi trecuse peste cap, spunea salvamarul prin zâmbetul acela. *N-ar fi fost timpul să intri după el?*

Charlie! răcnise şi în clipa aceea se trezise, temându-se că ţipase realmente în somn.

Rămase în beznă mult timp, ascultând ţăcăniturile ceasului digital, şi încercă să nu se gândească la vis. În cele din urmă, se sculă ca să bea un pahar cu lapte în bucătărie şi abia când zări curcanul dezgheţându-se pe un platou pe masă, îşi aminti că azi era Ziua Recunoştinţei şi că spălătoria era închisă. Bău laptele, stând în picioare şi privi gânditor pasărea jumulită de pene. Culoarea pielii ei era la fel ca şi culoarea pielii fiului său, în vis. Dar Charlie nu se înecase, desigur.

Când reveni în pat, Mary mormăi ceva întrebător, răguşit şi indescifrabil prin somn.

— N-a fost nimic, răspunse el. Culcă-te.

Ea mormăi altceva.

— Bine, spuse el în beznă.

Ea adormi.

Ţac.

Era ora 5 dimineaţa. Când aţipi în cele din urmă, zorile se furişaseră în dormitor ca un hoţ. Ultimul lui gând fu la curcanul pentru Ziua Recunoştinţei, care stătea pe masa din bucătărie sub lumina puternică şi rece a tubului fluorescent de deasupra, came moartă aşteptând fără gânduri să fie devorată.

23 noiembrie 1973

La ora 19:55, intră cu LTD-ul lor vechi de doi ani pe aleea ce ducea spre reşedinţa lui Steve Ordner şi opri maşina în spatele automobilului Delta 88, verde-închis, al lui Ordner. Casa avea formă neregulată şi era construită în stil rustic, retrasă discret de la strada Henreid şi ascunsă parţial după un gard-viu înalt, care era doar un schelet acum, spre sfârşitul chiştocului încă fumegând al toamnei. Mai fusese aici şi o cunoştea destul de bine. La parter se afla un şemineu masiv, căptuşit cu piatră; în dormitoarele de la etaj existau alte şemineuri, mai modeste. Toate funcţionau. La subsol se găseau o masă de biliard model Brunswick, un ecran derulabil pentru filme pe 35 mm şi un sistem audio KLH pe care Ordner îl convertise la cuadrofonie, anul trecut. Pereţii erau acoperiţi cu fotografii din perioada în care jucase baschet în colegiu — bărbatul era înalt de 1,97 m şi-şi păstrase condiţia fizică. Ordner trebuia să plece fruntea atunci când trecea dintr-o încăpere în alta şi bănuia că asta îl făcea să se simtă mândru. Poate că el însuşi modificase pragurile de sus ale uşilor, astfel încât să fie nevoit să se aplece. Masa din sufragerie era o blană de stejar lustruit, lungă de trei metri. O completa un bufet înalt din stejar ciuruit de cari, strălucind bogat sub şase-şapte straturi de lac. În capătul opus al încăperii era o vitrină pentru vesela de porţelan, înaltă cam de… un metru nouăzeci şi şapte, nu, Fred? Da, cam aşa. Afară erau o fosă adâncită pentru barbecue, aproape îndeajuns de mare pentru a frige un dinozaur întreg şi o peluză verde ca de teren de golf. Nu exista nici o piscină în formă de rinichi. În ziua de azi, piscinele în formă de rinichi erau considerate puerile. Erau destinate strict adoratorilor lui Ra proveniţi din clasa mijlocie a locuitorilor Californiei de Sud. Familia Ordner nu avea copii, dar întreţinea un puşti coreean şi un puşti sud-vietnamez şi plătea facultatea de inginerie pentru un ugandez, astfel încât să se poată întoarce în ţara lui ca să construiască baraje pentru hidrocentrale. Susţinea Partidul

Democrat şi-l votase pe Nixon, candidatul democraţilor.

Paşii răsunară uşor pe peron, apoi sună clopoţelul de la intrare. Fata în casă deschise uşa.

— Mă numesc Dawes, rosti el.

— Da, domnule. Daţi-mi pardesiul. Domnul Ordner vă aşteaptă în cabinet.

— Mulţumesc.

Îi întinse pardesiul şi străbătu vestibulul, trecând pe lângă bucătărie şi sufragerie. Trase cu ochiul spre masa cea mare şi spre Bufetul Memorial Stephan Ordner. Covorul de pe podea se sfârşi, şi el merse pe holul pardosit cu linoleum cernit din pătrate alb-negru dispuse în tablă de şah. Pantofii lui ţăcăneau discret.

Întinse mâna spre uşa cabinetului, şi Ordner o deschise, exact în clipa în care atingea clanţa, aşa cum ştiuse că va face.

— Bart! exclamă Ordner şi-şi strânseră mâinile.

Purta un sacou din cord maro, cu petice la coate, pantaloni oliv şi papuci burgund. Nu avea cravată.

— Salut, Steve! Cum merge piaţa financiară?

Ordner gemu teatral.

— Groaznic! Te-ai uitat recent peste acţiunile burselor?

Îl concluse înăuntru şi închise uşa în urma lui. Pereţii erau acoperiţi de rafturi cu cărţi. În stânga era un şemineu mic în care se aflau imitaţii de buşteni, dar care funcţiona cu curent electric. În centrul încăperii, era un birou mare acoperit de hârtii. Ştia că în biroul acela, pe undeva, era îngropată o maşină de scris IBM Selectric; dacă apăsai butonul cuvenit, apărea pe tăblie, ca o torpilă neagră şi aerodinamică.

— Piaţa se prăbuşeşte, rosti el.

— Asta ca s-o zici pe ocolite, se strâmbă Ordner. Ai putea să-i dai vorba asta lui Nixon. El găseşte câte o utilizare pentru orice. Când au făcut praf principiul dominoului în Asia de Sud-Est, a preluat-o şi a pus-o la treabă în economia americană. A funcţionat jalnic acolo. Aici funcţionează grozav. Ce bei?

— Scotch cu gheaţă e numai bun.

— Îl am chiar aici.

Se apropie de un dulăpior extensibil, scoase o sticluţă de scotch de două sute de mililitri, care costa vreo zece dolari în magazinele ieftine de băuturi alcoolice, şi o goli peste două cuburi de gheaţă într-un păhărel. I-l întinse, spunând:

— Să luăm loc.

Se aşezară în fotolii cu rezemători laterale pentru cap, în faţa şemineului electric. *Dacă mi-aş azvârli băutura acolo,* gândi el, *aş putea arunca rahatu' ăsta-n aer.* Fu cât pe aici s-o facă.

— Nici Carla nu-i acasă, urmă Ordner. Unul dintre cluburile ei sponsorizează o prezentare de modă. Încasările vor fi donate unei cafenele pentru adolescenţi, din Norton.

— Acolo se ţine prezentarea de modă?

— În *Norton*? păru surprins Ordner. Nu, ce dracu'! În Russell. N-aş lăsa-o pe Carla să calce în Docuri nici însoţită de doi bodyguarzi şi un câine-lup. Vine un preot… mi se pare ca-l cheamă Drake. Le cam trage la măsea, dar pegrişorii ăia îl iubesc. El este legătura. Un preot de stradă.

— Aha.

— Da.

Priviră în foc aproape un minut. El bău jumătate din scotch.

— Problema sediului din Waterford a apărut la ultima întrunire a Consiliului Director, spuse Ordner. Pe la mijlocul lui noiembrie. Trebuie să recunosc că m-a prins cumva cu pantalonii în vine. Am primit… ă-ă-ă, mandatul de a afla care-i situaţia. Nu fac nici o aluzie la capacităţile tale manageriale, Bart…

— Nici nu m-am gândit la aşa ceva, zise el şi sorbi iarăşi din scotch. (În pahar nu mai rămăseseră decât nişte pete de alcool, prinse între cuburile de gheaţă şi sticlă.) Mă bucur întotdeauna când sarcinile noastre coin-cid, Steve.

Ordner păru încântat.

— Aşadar, care-i povestea? Vin Mason mi-a spus că tranzacţia n-a fost finalizată.

— Vinnie Mason nu ştie toate lucrurile din lumea asta.

— Deci e finalizată?

— În curs de finalizare. Dacă nu apare nimic neprevăzut, mă aştept să începem mutarea în Waterford vinerea viitoare.

— Mi s-a dat de înţeles că agentul imobiliar ţi-a făcut o ofertă perfect rezonabilă, pe care ai refuzat-o.

Îl privi pe Ordner, se ridică şi împrospătă petele.

— Asta n-ai auzit-o de la Vinnie Mason.

— Nu.

Reveni în fotoliul din faţa şemineului electric.

— Nu cred că te-ai sinchisi să-mi spui de la cine ai auzit-o.

Ordner desfăcu braţele.

— Astea-s afacerile, Bart. Când aud un zvon, trebuie să-l verific… chiar dacă toate cunoştinţele mele despre capacităţile personale şi profesionale ale unei persoane arată că zvonul nu-i decât o aiureală. E dezagreabil, dar nu-i motiv de supărare.

Freddy, nimeni nu ştia despre refuzul ăla, în afară de agentul imobiliar şi cu mine. Se pare că domnul Astea-s Afacerile a făcut nişte investigaţii personale. Dar nu-i motiv de supărare, este? Este, George. Să-l fac ţăndări, Freddy? Mai bine, păstrează-ţi calmul, George. Iar eu o să reduc consumul apei-de-foc.

— Oferta pe care am refuzat-o a fost patru sute cincizeci, spuse el. Ca simplă curiozitate, asta-i suma despre care ai auzit?

— Cam aşa ceva.

— Şi ţi s-a părut rezonabilă?

— Ei bine, făcu Ordner încrucişându-şi picioarele, da. Municipalitatea a evaluat spălătoria actuală la şase sute douăzeci şi ea poate fi mutată. De acord, în Waterford nu există posibilităţi prea mari de extindere, dar şefii spun că n-ar mai fi nevoie de spaţiu suplimentar, fiindcă s-a ajuns deja la mărimea optimă. Mi s-a părut că, în cel mai rău caz, n-am fi pierdut nimic, ba poate chiar am fi obţinut un profit… deşi nu acela a fost considerentul principal. Trebuie să ne mutăm, Bart. Şi cât mai rapid.

— Poate că ai mai auzit şi altceva.

Ordner îşi încrucişă invers picioarele şi oftă.

— Aşa este. Am auzit că ai refuzat patru sute cincizeci, iar apoi a apărut Tom McAn, care a oferit cinci sute.

— O ofertă pe care un agent imobiliar cinstit n-o poate accepta.

— Nu încă, dar opţiunea noastră de achiziţie expiră marţi. Ştii asta.

— Da, ştiu. Steve, dă-mi voie să subliniez trei-patru puncte, de acord?

— Te rog!

— În primul rând, Waterford ne va îndepărta în medie cu cinci kilometri de contractele noastre mari şi de aceea cheltuielile de operare vor spori considerabil. Toate motelurile sunt pe autostrada interstatală. Mai rău însă, serviciile noastre vor fi mai lente. În prezent, Holiday Inn şi Hojo scot untul din noi dacă întârziem cincisprezece minute cu prosoapele. Ce se va întâmpla când furgonetele noastre vor trebui să străbată cinci kilometri de trafic prin oraş?

Ordner clătina din cap.

— Bart, ei *extind* autostrada interstatală. De asta ne şi mutăm — ai uitat? Şefii spun că livrările nu vor fi întârziate, ba pot chiar să fie mai rapide, dacă se va folosi derivaţia. Ei mai spun că firmele de moteluri au cumpărat deja terenuri bune în Waterford şi Russell, aproape de viitoarea şosea de racord. Mutându-ne în Waterford, ne vom îmbunătăţi poziţia, n-o vom deteriora.

Am călcat greşit, Freddy. Se uită la mine de parcă mi-am pierdut minţile. Aşa-i, George. Coo-rect.

— De acord, zâmbi el, înţeleg ideea. Dar noile moteluri nu vor fi gata decât peste un an, poate peste doi. Iar în cazul în care criza energetică este atât de gravă pe cât pare…

— Este o decizie tactică, Bart, rosti sec Ordner. Noi suntem simpli infanterişti. Noi îndeplinim ordinele primite.

I se păru că fusese o aluzie de reproş.

— Perfect, dar vreau să se consemneze părerea mea.

— Bine. S-a consemnat. Însă, Bart, tactica n-o stabileşti tu. Vreau ca asta să-ţi fie perfect clar. Dacă rezerva mondială de ţiţei se termină

şi toate motelurile dau faliment, o vom lua în barbă împreună cu toţi ceilalţi. Până atunci, ar fi bine să-i lăsăm pe şefi să-şi facă grijile astea, iar noi să ne vedem de slujba noastră.

Am primit un şut, Fred. L-ai primit, George.

— În regulă. Să termin ceea ce voiam să spun. Am estimat că renovările vor costa două sute cincizeci de mii de dolari, înainte ca spălătoria din Waterford să cureţe primul cearşaf.

— *Poftim?*

Ordner aşează paharul cu zgomot pe masă.

Aha, Freddy. Am lovit un punct sensibil aici.

— Pereţii sunt degradaţi. Pe laturile de est şi de nord, lemnăria a putrezit aproape complet, iar podelele sunt într-o stare atât de proastă, încât prima maşină de spălat grea pe care o vom pune acolo va ajunge în subsol.

— Cifra asta de două sute cincizeci este justificată?

— Absolut. Ne trebuie un coş exterior nou. Podele noi, la parter şi etaj. În plus, cinci electricieni vor avea nevoie de două săptămâni ca să modifice instalaţia. Circuitele actuale sunt pentru două sute patruzeci de volţi, iar noi trebuie să avem cinci sute cincizeci. Şi pentru că vom fi la capătul tuturor reţelelor de servicii municipale, îţi garantez că facturile pentru curent şi apă vor creşte cu douăzeci la sută. Creşterile la curent le-am putea suporta, dar nu trebuie să-ţi spun ce înseamnă pentru o spălătorie o creştere cu douăzeci la sută a costului apei.

Ordner îl privea şocat.

— Nu ne priveşte însă ce se întâmplă cu creşterile facturilor pentru serviciile municipale, fiindcă ele fac parte din costurile de producţie, nu din investiţia pentru renovare. Unde rămăsesem? Aşa — instalaţia electrică trebuie refăcută pentru cinci sute cincizeci de volţi. Ne trebuie o instalaţie antifurt bună şi un circuit tv închis… Izolaţii noi… Acoperiş nou… Ah, da — şi un sistem de drenare. În sediul actual de pe strada Fir suntem pe teren înalt, dar strada Douglas este situată pe fundul unui bazin natural. Numai sistemul de drenare va costa între patruzeci şi şaptezeci de mii de dolari.

— Hristoase, de ce Tom Granger nu mi-a spus nimic din toate astea?

— N-a venit cu mine, ca să inspecteze locul.

— De ce?

— Fiindcă i-am spus să rămână la spălătorie.

— *Ce* ai făcut?

— Am fost acolo în ziua când s-a stricat focarul, explică el răbdător. Comenzile se îngrămădeau şi nu aveam apă fierbinte. Tom trebuia să rămână. Este singurul care poate repara focarul.

— Ce Dumnezeu, Bart, îl puteai duce acolo cu altă ocazie, nu?

El îşi termină băutura.

— Nu mi s-a părut că ar avea rost.

— Nu ţi s-a părut…

Ordner nu mai izbuti să termine fraza. Puse paharul jos şi scutură din cap, ca un om care încasase un pumn.

— Bart, ştii ce va însemna dacă estimarea ta este eronată şi pierdem sediul ăla? Va însemna *slujba* ta, asta va însemna. Dumnezeule, vrei s-o termini şi să te-ntorci acasă, la Mary, cu bocceluţa pe umăr? Asta vrei?

N-ai înţelege, îşi spuse el, deoarece în viaţa ta n-ai riscat nimic, dacă nu erai acoperit din şase părţi şi nu aveai alţi trei tipi în faţă care să recepteze şocul. Aşa ai ajuns să ai patru sute de mii în acţiuni şi capital, un automobil Delta 88 şi o maşină de scris care sare dintr-un birou ca o jucărie idioată de speriat copiii. Labagiu idiot, te-aş putea păcăli pentru următorii zece ani. Poate c-o s-o şi fac.

Rânji spre faţa încruntată a lui Ordner.

— Ăsta era ultimul meu punct, Steve. De asta nu-mi fac griji.

— Ce vrei să spui?

Plin de voioşie, începu să toarne minciuna:

— Tom McAn l-a anunţat deja pe agentul imobiliar că nu sunt interesaţi de fabrică. Oamenii lor au fost s-o vadă şi s-au luat cu mâinile de cap. Prin urmare, ai cuvântul meu că locul ăla-i un rahat pentru patru sute cincizeci. Mai ai în plus o opţiune pe nouăzeci de zile care expiră marţi şi un isteţ agent imobiliar irlandez pe nume Monohan, care voia să ne păcălească de să ne ia şi pantalonii de pe

noi. Aproape c-a reuşit.

— Şi ce propui?

— Îţi propun să lăsăm opţiunea să expire. Nu mişcăm un deget cam până pe joia viitoare. Tu discută cu oamenii tăi de la costuri şi contabilitate despre creşterea cu douăzeci la sută a utilitarelor. Eu o să discut cu Monohan. Când voi termina cu el, ne va cădea în genunchi pentru două sute de mii.

— Bart, eşti sigur?

— Absolut, răspunse şi surâse strâmb. În nici un caz nu mi-aş întinde gâtul, dacă aş crede că mi-l va reteza cineva.

George, ce faci???

Taci, taci, nu mă deranja acum.

— Avem un agent imobiliar şmecher care n-are nici un cumpărător, spuse el. Ne putem permite să nu ne grăbim. Fiecare zi în plus în care se leagănă nesigur în vânt înseamnă altă zi în care preţul coboară când vom cumpăra.

— Bine, rosti lent Ordner, dar vreau să stabilim un lucru clar, Bart. Dacă nu profităm de dreptul la opţiune pe care-l avem şi altcineva *cumpără* locul acela, trebuie să te zbor din şa. N-am…

— Ştiu, spuse el, simţindu-se brusc vlăguit. N-ai nimic personal cu mine.

— Bart, eşti sigur că nu te-ai molipsit de la Mary? Arăţi cam jalnic în seara asta.

Tu arăţi cam jalnic, găozarule!

— O să mă simt mai bine, când o să se termine totul. Este vorba despre stres.

— Sigur că da, încuviinţă Ordner, aranjându-şi o expresie de simpatie pe chip. Era cât pe-aici să uit… şi casa ta este în calea focului.

— Da.

— V-aţi găsit altă locuinţă?

— Am pus ochii pe vreo două. N-aş fi deloc surprins, dacă voi încheia în aceeaşi zi şi tranzacţia cu spălătoria, şi cu locuinţa mea.

Ordner rânji larg.

— S-ar putea să fie prima dată în viaţa ta, când ai manipulat şi tranzacţionat între trei sute şi cinci sute de mii de dolari, într-o singură zi.

— Da, va fi o zi extraordinară.

***

Pe drumul spre casă, Freddy încercă întruna să-i vorbească — de fapt, să urle la el — şi fu nevoit să acţioneze mereu întrerupătorul. Tocmai intra pe Crestallen West, când se scurtcircuită într-un miros de sinapse arse şi axoni supraîncărcaţi. Toate întrebările se revărsară şi izbi cu ambele tălpi pe pedala frânei. LTD-ul scrâşni violent şi se opri în mijlocul străzii, iar el fu proiectat în centura de siguranţă suficient de puternic pentru a o bloca şi a-l face să icnească.

Când îşi regăsi autocontrolul, apropie încetişor maşina de trotuar. Opri motorul, stinse farurile, desfăcu centura de siguranţă şi rămase tremurând cu mâinile pe volan.

Din locul în care se afla, strada se curba lin, cu felinarele alcătuind un graţios cârlig de pescuit din lumină. Era o stradă frumoasă. Cele mai multe case de pe ea fuseseră construite după război, între 1946 şi 1958, dar printr-un miracol scăpaseră de Sindromul Cutiei de Chibrituri din anii 1950 şi de bolile ce-l însoţiseră: fundaţiile fărâmiţate, peluza chelită, înmulţirea jucăriilor, îmbătrânirea prematură a automobilelor, vopseaua jupuită, ferestrele din plastic antifurtună.

Îşi cunoştea vecinii — de ce să nu-i fi cunoscut? El şi Mary locuiau pe Crestallen de aproape paisprezece ani. Asta însemna mult. Familia Upslinger stătea lângă ei, mai sus pe stradă; băiatul lor, Kenny, livra ziarele de dimineaţă. Familia Lang locuia vizavi de ei; familia Hobart la două case mai jos (Linda Hobart venea să stea cu Charlie când era mic şi acum urma medicina la City College), familia Stauffer, Hank Albert, a cărui nevastă murise de emfizem cu patru ani în urmă, familia Darby şi, la numai patru case mai sus de locul în care se oprise şi tremura acum în maşină, familia Quinn. Plus o duzină de alte familii cu care el şi Mary se salutau — în majoritate, cele cu copii mici.

O stradă drăguţă, Fred. Un cartier drăguţ. Ah, da, ştiu cum pufnesc din nas intelectualii când aud de suburbii — nu sunt la fel de

romantice precum subsolurile infestate de şobolani sau precum chestiile sănătoase şi voioase, de felul întoarcerii la natură. În suburbii nu există muzee măreţe, codri măreţi, provocări măreţe.

Fuseseră însă timpuri bune. Ştiu ce gândeşti, Fred. Timpuri bune… ce-nseamnă timpuri bune? În timpurile bune nu există bucurii măreţe, nici tristeţi măreţe, nici nimic măreţ. Doar plictiseală. Grătare în curtea din spate, în amurgurile de vară, cu toţi participanţii niţel piliţi, totuşi fără ca nimeni să se îmbete cu adevărat ori să facă urât. Excursii în grup pe care le organizam la meciurile Mustangilor. Lăbarii de Mustangi, care nu putuseră să bată nici echipa Pat, în anul când o condusese cu 12:1. Musafiri invitaţi la prânz sau invitaţii primite pentru a prânzi la alţii. Partide de golf pe circuitul Westside sau excursii cu soţiile la Ponderosa Pines, unde şofam minicarturi. Mai ţii minte când Bill Stauffer a trecut cu minicartul lui prin gardul din scânduri şi a căzut în piscina unui tip? Da, îmi amintesc, George, am râs ca nebunii. Dar, George…

Aşa că s-aducem buldozerele, este, Fred? Să le-ngropăm pe toate. Se va construi altă suburbie, destul de rapid, în Waterford, unde până anul ăsta nu exista nimic, decât o mulţime de loturi vacante. Marşul Vremurilor. Bilanţul Progresului. Copilaşii de un Miliard de Dolari. Şi ce vezi când ajungi acolo? Un pâlc de cutii de conserve vopsite în culori diferite. Conducte din plastic care vor îngheţa în fiecare iarnă. Plastic imitaţie de lemn. Plastic peste tot. Fiindcă Moe din Comisia autostrăzilor i-a spus lui Joe de la firma Joe's Construction, iar Sue, care este secretara lui Joe, i-a spus lui Lou de la firma Lou's Construction şi în scurt timp porneşte mare explozie a terenurilor din Waterford şi încep construcţiile în loturile vacante, dar şi clădirile mari, blocurile de apartamente. Cumperi o casă pe strada Liliacului, care se intersectează cu strada Spaniei, care merge spre nord, şi cu strada Daniei, care merge spre sud. Poţi alege între strada Ulmului, strada Stejarului, strada Chiparosului, strada Pinului Alb. Toate casele au baie la parter, baie de serviciu la etaj şi un horn fals pe latura estică. Iar, dacă te-ntorci acasă beat, nu-ţi poţi găsi propria ta casă de rahat.

Dar, George…

Gura, Fred, eu vorbesc. Şi unde-s vecinii tăi? Poate că nu era mare lucru de capul lor, dar ştiai cine erau. Ştiai de la cine puteai să împrumuţi un pahar cu zahăr, când rămâneai fără. Unde sunt ei? Tony şi Alicia Lang sunt în Minnesota, fiindcă el a solicitat un transfer în alt stat şi l-a obţinut. Familia Hobart s-a mutat în Northside. Hank Albert a căpătat un loc în Waterford, este adevărat, dar când s-a întors după

semnarea contractului, arăta de parcă-şi pusese o mască de clovn vesel, l-am văzut ochii, Freddy. Semăna cu cineva căruia tocmai i se amputaseră picioarele şi încerca să-i păcălească pe toţi că de-abia aşteaptă noile picioare din plastic, fiindcă n-o să se mai julească dacă se loveşte de canatul uşii. Ne mutăm… şi unde suntem? Ce suntem? Pur şi simplu, doi străini, care stau într-o casă care stă printre alte case cu străini. Asta suntem. Marşul Vremurilor, Freddy. Asta este! Anii patruzeci aşteaptă anii cincizeci care aşteaptă anii şaizeci. Aşteptăm un pat drăguţ de spital şi o infirmieră drăguţă care să ne bage un cateter drăguţ. Freddy, patruzeci de ani înseamnă sfârşitul tinereţii. De fapt, treizeci de ani înseamnă sfârşitul tinereţii, iar patruzeci este atunci când încetezi să te mai autoamăgeşti. Nu vreau să-mbătrânesc într-un loc străin.

Plângea din nou; stătea în maşina rece şi întunecată şi plângea ca un copil.

George, aici nu-i vorba numai despre autostradă, nu-i vorba numai despre mutare. Eu ştiu ce te supără pe tine.

Gura, Fred. Te-avertizez.

Dar Fred nu tăcea şi asta era rău. Dacă nu-l mai putea controla pe Fred, cum avea să aibă vreodată tihnă?

Este vorba despre Charlie, nu-i aşa, George? Nu vrei să-l îngropi pentru a doua oară.

— Despre Charlie, rosti el cu glas tare, răguşit şi înecat de lacrimi. Şi despre mine. Nu pot. Pur şi simplu, nu pot…

Lăsă capul pe spate şi dădu frâu liber lacrimilor, cu chipul contorsionat şi pumnii înfipţi în ochi, ca orice copilaş care şi-a pierdut bănuţul pentru bomboane prin gaura din buzunarul pantalonilor.

***

Când porni, în cele din urmă, se simţea secătuit. Se simţea golit. Golit, dar fără lacrimi. Perfect calm. Putea chiar să se uite fără să tremure spre casele întunecate de pe ambele părţii ale străzii, din care oamenii se mutaseră deja.

Acum trăim într-un cimitir, se gândi. Eu şi Mary, într-un cimitir. Exact ca Richard Boone, în *Eu îi îngrop pe cei vii*[7]. Erau aprinse luminile la familia Arlin, dar şi ei plecau pe 5 decembrie. Iar familia

Hobart se mutase în week-end-ul trecut. Case goale.

Urcând pe asfaltul aleii lor (Mary era la etaj; se zărea lumina slabă a veiozei), se trezi gândindu-se la ceva ce-i spusese Tom Granger cu vreo două săptămâni în urmă. Avea să discute cu Tom despre asta. Luni.

25 noiembrie 1973

Se uita la meciul dintre Mustangi şi Charger la televizorul color şi sorbea din băutura lui privată, Southern Comfort cu Seven-Up. Era băutura lui privată, fiindcă oamenii râdeau când o bea în public. Charger conducea cu 27:3 în sfertul al treilea. Rucker fusese interceptat de trei ori. Tare meci, nu, Fred? Cum să nu, George. Nu ştiu cum de mai rezişti tensiunii.

Mary dormea la etaj. În week-end vremea se mai încălzise, iar acum ţârâia o bură fină. El însuşi se simţea somnoros. Băuse deja trei pahare.

Arbitrul anunţă timp de odihnă şi o reclamă începu prompt. Bud Wil-kenson povestea cât de periculoasă era criza energetică şi că toţi erau siliţi să-şi izoleze podurile şi să se asigure că tirajul şemineului era închis, atunci când nu frigeai ciuperci, nu ardeai vrăjitoare sau cine ştie ce altceva. Emblema companiei care prezenta reclama apăru la sfârşit; un tigru fericit se uita la tine peste un semn pe care scria:

EXXON

Se gândi că toţi ar fi trebuit să-şi dea seama că încep vremuri grele, atunci când Esso îşi schimbase denumirea în Exxon. Esso ieşea lin dintre buze, aducând cu un bărbat care se relaxa într-un hamac. Exxon suna ca numele unui tiran războinic de pe planeta Yurir.

— Exxon cere ca toţi pământenii bicisnici să-şi arunce armele, rosti el. Jos armele, pământeni bicisnici!

Chicoti şi-şi prepară altă băutură. Nu trebuia nici măcar să se ridice; sticla de Southern Comfort, o sticlă de un litru şi jumătate de Seven-Up şi un recipient din plastic cu cuburi de gheaţă se aflau pe o măsuţă rotundă lângă scaunul său.

Înapoi la joc. Charger şută balonul. Hugh Fednach, atacantul

Mustangilor, prinse mingea şi o pasă numărului 31. Apoi, sub comanda cu privire de oţel a lui Hank Rucker, care poate că văzuse cândva, într-un film documentar, trofeul anual Heisman decernat celui mai bun jucător de colegiu, Mustangii înaintară şase metri. Gene Voreman şută balonul. Andy Cocker de la Charger întoarse balonul la numărul 46 de la Mustangi. Şi tot aşa, cum spusese cu atâta şiretenie Kurt Vonnegut[8]. El citise toate cărţile lui Kurt Vonnegut. Îi plăceau, mai ales fiindcă erau amuzante. Cu o săptămână în urmă, la emisiunea de ştiri se anunţase că în orăşelul Drake, din statul Dakota de Nord, Consiliul Director al şcolii locale arsese nu mai ştiu câte exemplare din romanul *Abatorul 5* de Vonnegut, care se referea la bombardarea Dresdei. Când te gândeai la asta, găseai o conexiune interesantă.

Fred, de ce lăbarii ăia din Departamentul Autostrăzi nu construiesc derivaţia 784 prin Drake? Fac prinsoare că le-ar plăcea. George, asta-i o idee grozavă. De ce nu scrii la ziarul *The Blade* despre asta? Te-n mă-ta, Fred!

Charger înscrise, aducând scorul la 34:3. Majoretele dansară pe pista sintetică din jurul terenului şi scuturară din funduleţe. El se cufundă într-o picoteală, şi când Fred începu să-l sâcâie, nu-l putu alunga.

George, fiindcă se pare că nu ştii ce faci, lasă-mă să-ţi spun eu. Dă-mi voie să-ţi explic eu, vechiul meu prieten. *(Lasă-mă-n pace, Fred.)* Mai întâi, opţiunea pentru sediul din Waterford va expira. Asta se va întâmpla marţi la miezul nopţii. Miercuri, Tom McAn va bate palma cu răhăţelul ăla de sclav irlandez, Patrick J. Monohan. Miercuri după-amiază sau joi dimineaţă, va apărea o pancartă mare pe care scrie *VÂNDUŢI* Dacă o vede cineva de la spălătorie, poate c-o să poţi amâna inevitabilul, spunând: Sigur că da. Noi l-am cumpărat. Dar dacă Ordner verifică, eşti mort. Probabil că n-o s-o facă. Dar *(Dă-mi pace, Fred)* vineri, va apărea altă pancartă. Pe ea va scrie:

NOUA NOASTRĂ FABRICĂ WATERFORD

PANTOFII TOM MCAN

Ne extindem din nou!!!

Luni, fix la prima oră, îţi vei pierde slujba. Da, după cum văd eu lucrurile, vei fi şomer înainte de pauza de cafea de la ora 10. După aceea, poţi să vii acasă şi să-i povesteşti lui Mary. Nu ştiu când va fi asta. Călătoria cu autobuzul durează numai cincisprezece minute, aşa

că probabil *o să poţi* încheia douăzeci de ani de căsătorie şi douăzeci de ani de serviciu bine plătit în aproximativ o jumătate de oră. Dar, după ce-i vei spune lui Mary, va urma scena explicaţiilor. Ai putea s-o amâni, îmbătându-te, totuşi, mai devreme sau mai târziu…

Fred, taci dracu' din gură!

…mai devreme sau mai târziu, va trebui să explici cum ţi-ai pierdut slujba. Va trebui să mărturiseşti. Ei bine, Mary, Departamentul Autostrăzi va distruge spălătoria de pe strada Fir peste vreo lună de zile, iar eu am cam neglijat să asigur alt sediu. Îmi tot spuneam că afacerea asta cu extinderea şoselei 784 era un fel de coşmar din care aveam să mă trezesc. Da, Mary, da, am găsit un loc pentru noua noastră spălătorie — în Waterford, exact, văd că ai *capish* — , dar, cumva, n-am putut încheia tranzacţia. Cât o va costa pe Amroco? Păi, aş zice cam un milion ori un milion şi jumătate, în funcţie de cât va dura până să găsească altă locaţie pentru spălătorie şi câte contracte va pierde pentru totdeauna.

Te avertizez, Fred!

Sau i-ai putea spune că nimeni nu ştie mai bine decât tine, George. Că marja profitului Panglicii Albastre s-a redus atât de mult, încât contabilii au ridicat exasperaţi braţele şi au zis: "la hai să-nmormântăm afacerea, băieţi. Încasăm banii municipalităţii şi cumpărăm o sală de jocuri electronice în Norton sau un teren frumuşel pentru minigolf în Russell sau în Crescent. Deficitul financiar potenţial este prea mare aici după zahărul pe care nemernicul ăla de Dawes ni l-a turnat în rezervorul cu benzină." I-ai putea spune chestia asta.

Mai du-te dracu'!

Dar asta nu-i decât deschiderea, pentru că spectacolul are două părţi, nu-i aşa? Partea a doua începe când îi spui lui Mary că nu există nici o casă în care să vă mutaţi şi nici nu va exista. Asta cum o să i-o explici?

N-o să fac nimic!

Exact. Eşti, pur şi simplu, un tip care-a adormit în barca lui. Dar marţi seară, barca ta ajunge la cascadă, George. Pentru numele lui Dumnezeu, du-te luni la Monohan şi fă-l nefericit. Semnează deasupra liniei punctate. Oricum vei avea necazuri cu toate minciunile pe care i le-ai turnat lui Ordner vineri seară. Dar poţi ieşi din asta. Dumnezeu ştie c-ai mai ieşit şi din alte necazuri.

Lasă-mă-n pace! Aproape c-am adormit.

Este vorba despre Charlie, nu-i aşa? Ăsta-i un mod de sinucidere. Dar nu-i cinstit faţă de Mary, George. Nu-i cinstit faţă de nimeni. Eşti…

Se sculă brusc, vărsându-şi paharul pe carpetă.

— Faţă de nimeni, poate cu excepţia mea.

Atunci ce-i cu armele, George? Ce-i cu armele?

Tremurând, ridică paharul şi-şi prepară altă băutură.

26 noiembrie 1973

Prânzea cu Tom Granger la Nicky's, un local aflat la trei cvartale de spălătorie. Stăteau într-un separeu, beau bere la sticlă şi aşteptau să li se aducă mâncarea. La tonomat, Elton John cânta "Goodbye Yellow Brick Road".

Tom vorbea despre meciul Mustangilor cu Charger, pe care echipa din urmă îl câştigase cu 37 la 6. Tom ţinea cu toate echipele sportive din oraş, iar înfrângerile lor îl înnebuneau. Într-o bună zi, în timp ce-l asculta pe Tom care-i critica pe toţi Mustangii, om cu om, se gândi: Tom Granger îşi va tăia o ureche şi o va trimite managerului general al echipei. Un nebun ar fi expediat-o antrenorului, care ar fi izbucnit în râs şi ar fi ţintuit-o pe avizierul din vestiar, dar Tom o va trimite managerului general, care va cădea pe gânduri.

Sosi mâncarea, adusă de o chelneriţă în costum cu pantaloni din nailon alb. Avea în jur de trei sute de ani, poate chiar trei sute patru ani. Greutatea ei se putea exprima în aceleaşi cifre. Deasupra sânului stâng, pe un ecuson mic, se putea citi:

GAYLE

Mulţumim pentru consumaţie

Nicky's

Tom avea o felie de friptură de vită, care plutea cu burta în sus într-o farfurie plină cu sos. El comandase doi cheeseburgeri în sânge cu cartofi prăjiţi. Ştia că cheeseburgerii aveau să fie bine făcuţi. Mai mâncase la Nicky's. Derivaţia autostrăzii 784 avea să rateze Nicky's cu jumătate de cvartal. Mâncară. Tom îşi încheie tirada despre meciul de

ieri şi-l întrebă despre sediul din Waterford şi întâlnirea lui cu Ordner.

— O să semnez joi sau vineri, îi spuse.

— Credeam că opţiunea expira marţi.

Repetă povestea despre Tom McAn care decisese că nu voia fabrica Waterford. Nu îl distra să-l mintă pe Tom Granger. Îl ştia de şaptesprezece ani şi nu era teribil de inteligent. Nu găsea nici o satisfacţie în a-l minţi.

— Aha, făcu Tom după ce terminase, şi subiectul fusese închis. (Băgă în gură o bucată de friptură de vacă şi se strâmbă.) De ce mâncăm aici? Mâncarea-i nasoală. Până şi cafeaua e nasoală. Chiar şi *nevastă-mea* face cafeaua mai bună.

— Nu ştiu, răspunse el şi profită de ocazie. Mai ţii minte când s-a deschis localul ăla italian nou? Când le-am luat pe Mary şi Verna?

— Da, era în august. Verna tot mai laudă chestia aia… ricotta… ba nu, rigatoni. Aşa-i ziceau. Rigatoni.

— Îl mai ţii minte pe individul care s-a aşezat lângă noi? Un tip mare şi gras?

— Mare şi gras…

Tom mestecă, străduindu-se să-şi amintească. Clătină din cap.

— Ai zis despre el că-i un escroc.

— Aaaah!

Ochii lui Tom se deschiseră larg. Împinse farfuria într-o parte, aprinse o ţigară Herbert Tareyton şi azvârli chibritul în farfurie, unde pluti în sos.

— Da, aşa-i. Sally Magliore.

— Aşa-l cheamă?

— Da. Un tip voinic, cu ochelari cu lentile groase şi nouă guşi. Salvatore Magliore. Sună ca specialitatea casei într-un bordel italienesc, este? Sally Chioru', aşa-i ziceau, fiindcă avea cataractă la un ochi. A scăpat de ea la clinica Mayo, acum trei-patru ani. Da, i-un escroc din ăia mari!

— În ce-i băgat?

— Păi, în ce-s băgaţi toţi, răspunse Tom, scuturându-şi scrumul

ţigării în farfurie. Droguri, fetiţe, jocuri de noroc, şmecherii cu investiţii, escrocherii… Şi uciderea altor escroci. N-ai citit în ziar? Chiar săptămâna trecută, au găsit un tip în portbagajul propriei sale maşini, în spatele unei benzinării. Avea şase gloanţe în cap şi beregata tăiată. Asta-i chiar ridicol. De ce naiba să-i mai tai gâtul, după ce l-ai împuşcat de şase ori în cap? Crimă organizată — ăsta-i domeniul în care-i băgat Sally Chioru'.

— Are şi o afacere legală?

— Da, cred că da. Undeva prin Docuri, dincolo de Norton. Vinde automobile. "Magliore — Maşini la Mâna a Doua Garantate". Câte-un cadavru în fiecare portbagaj.

Tom râse şi-şi scutură din nou ţigara în farfurie. Gayle se întoarse şi-i întrebă dacă mai voiau cafea. Comandară amândoi.

— Am cumpărat bolţurile alea spintecate pentru uşa cazanului, spuse Tom. Parc-ar fi sula mea.

— Chiar aşa?

— Pe cuvânt, ar trebui să le vezi. Lungi de douăzeci şi trei de centimetri şi groase de vreo şapte centimetri la mijloc.

— Te refereai la sula mea? întrebă el şi amândoi izbucniră în râs şi discutară despre problemele de la spălătorie până veni timpul să se întoarcă la treabă.

***

În după-amiaza aceea, coborî din autobuz pe strada Barker şi intră în barul lui Duncan, un local liniştit din cartier. Comandă o bere şi-l ascultă pe Duncan plângându-se un timp despre meciul Mustangilor cu Charger. Un bărbat apăru din sala din spate şi-l anunţă pe Duncan că unul dintre automatele pentru bowling nu funcţiona bine. Duncan merse să vadă despre ce era vorba, iar el îşi sorbi berea şi se uită la televizor. Era o telenovelă: două femei discutau încet, pe tonuri apocaliptice, despre un tip pe nume Hank. Hank revenea acasă de la colegiu şi una dintre femei tocmai descoperise că Hank era fiul ei, rezultatul unui experiment dezastruos, petrecut după festivitatea de absolvire a liceului, cu douăzeci de ani în urmă.

Freddy încercă să spună ceva şi George îl decuplă imediat. Întrerupătorul circuitului funcţiona perfect. Funcţionase toată ziua.

Aşa-i, schizofrenicul dracului! zbieră Fred, apoi George i-o reteză. Du-te şi freacă-ţi hârtiile, Freddy. Eşti *persona non grata* pe-aici.

— Bineînţeles că n-o să-i spun, rosti una dintre femeile de la televizor. Cum aş putea să-i spun aşa ceva?

— Pur şi simplu… spune-i-o! zise cealaltă femeie.

— De ce s-o fac? De ce să-i debusolez complet viaţa pentru ceva ce s-a-ntâmplat acum douăzeci de ani?

— O să-l minţi?

— N-o să-i spun nimic!

— *Trebuie* să-i spui!

— Sharon, nu-mi pot permite să-i spun!

— Dacă nu-i spui tu, Betty, o să-i spun chiar eu!

— Căcatu' ăla de maşină i-un jaf şi nimic altceva, mormăi Duncan, revenind la tejghea. Mi-a mâncat zilele de când au instalat-o. Ce să fac acum? O să sun la nenorociţii ăia de la Automatic Industries Company, o s-aştept douăzeci de minute până ce o căcăcioasă de secretară o să-mi facă legătura unde trebuie şi dup-aia o să-l ascult pe unu' care o să-mi spună că-s cam ocupaţi, da' o să-ncerce să-mi trimită miercuri pe cineva. *Miercuri!* Pe vineri, o s-apară un idiot care are creieru' între buci, o să bea bere pe gratis, o să repare ce-i stricat şi probabil o s-aranjeze ca altceva să se strice peste două săptămâni şi-o să-mi spună că n-ar trebui să-i las pe jucători s-arunce bilele aşa de tare. Înainte, avusesem automate de pinball. Era a-ntâia. Nu ştiu dacă maşinile alea s-au stricat vreodată. Da' asta-nseamnă progresu'. Dac-o să mai fiu pe-aici în 1980, probabil c-o să înlocuiască automatu' de bowling cu unu' de dat muie. Mai vrei o bere?

— Sigur că da, spuse el.

Duncan se duse la robinetul de bere. El lăsă cincizeci de cenţi pe tejghea şi se duse în sala din spate, la cabina telefonică de lângă automatul pentru bowling care era defect. Găsi ceea ce căuta în secţiunea paginilor aurii a cărţii de telefoane, sub titlul *Automobile noi şi uzate.* Intrarea căutată era: MAGLIORE — MAŞINI LA MÂNA A DOUA, Ruta 16, Norton 892-4 576.

Pe măsură ce te afundai în Norton, Ruta 16 se transforma în bulevardul Venner. Bulevardul Venner mai era cunoscut drept "Docurile" şi aici găseai toate chestiile la care paginile aurii nu făceau

reclamă.

Puse o fisă de zece cenţi în aparatul telefonic şi sună la “Magliore — Maşini la Mâna a Doua”. Receptorul fu ridicat după al doilea ţârâit, şi un glas de bărbat rosti:

— “Magliore — Maşini la Mâna a Doua”.

— Mă numesc Dawes, spuse el. Barton Dawes. Pot vorbi cu domnul Magliore?

— Sal este ocupat, dar, dacă pot, vă ajut cu plăcere. Mă numesc Pete Mansey.

— Nu, domnule Mansey, trebuie neapărat să discut cu domnul Magliore. Este vorba despre două Eldorado.

— Cred că v-a fost furnizată o informaţie greşită, spuse Mansey. Din cauza crizei petrolului, anul acesta nu mai acceptăm maşini mari, nu le cumpără nimeni. Aşa că…

— *Eu* cumpăr, zise el.

— Ce anume?

— Două Eldorado. Unul model 1970, altul model 1972. Unul auriu, celălalt crem. Am discutat cu domnul Magliore despre ele, săptămâna trecută. Afacerea este stabilită.

— Aha, am înţeles. Domnule Dawes, Sal nu este de fapt aici. Este în Chicago şi se întoarce abia diseară, nu mai devreme de ora unsprezece.

Lângă cabina telefonică, Duncan atârna o plăcuţă pe automatul pentru bowling. Pe plăcuţă scria:

DEFECT

— Mâine îl pot găsi?

— Da, sigur că da. Despre ce era vorba — o afacere prin firmă?

— Nu, achiziţie directă.

— O specialitate?

Ezită o clipă, apoi răspunse:

— Da, exact. Mâine după-amiază la ora patru este bine?

— Sigur că da, e perfect.

— Mulţumesc, domnule Mansey.

— Îl voi anunţa că l-aţi căutat.

— Chiar te rog, spuse el şi puse grijuliu receptorul în furcă.

Palmele îi transpiraseră.

Când ajunse acasă, Merv Griffin pălăvrăgea cu celebrităţi. Nu primise nici un fel de corespondenţă; asta era o uşurare. Intră în living.

Mary sorbea dintr-o cană în care-şi preparase ceva cald pe bază de rom. Avea alături de ea o cutie cu batiste de hârtie Kleenex şi se simţea miros de picături de nas Vicks.

— Nu te simţi bine? o întrebă.

— Nu brea grozav, răspunse ea pe un ton care semăna cu al unei sirene pentru ceaţă. Cred c-am luad un virus.

— Biata de tine…

O sărută pe frunte.

— Nu de subăra be mine, Bard, dar crezi că boţi să faci du cumbărădurile diseară? Indentionasem să mă duc cu Meg Carder, dar a drebuid să-i delefonez şi să mă scuz.

— Nici o problemă. Ai temperatură?

— Nu şdiu. Sau, boade, un bic.

— Vrei să te programez pentru mâine la Fontaine?

— Nu şdiu. O s-o fac eu mâine, dacă n-o să mă simd mai bine.

— Îţi curge rău nasul.

— Da. Bicădurile Vicks m-au ajudad la-ncepud, dar acum… (Strânse din umeri şi surâse slab.) Vorbesc ca răţoiul Donald.

El şovăi o clipă, apoi spuse:

— Cred c-o să întârzii niţel diseară.

— Da?

— Merg în Northside, să mă uit la o casă. Pare destul de bună. Are şase camere şi o curticică în spate. E destul de aproape de familia Hobart.

Freddy vorbi destul de clar: *Nenorocitu' dracului de mizerabil ordinar.*

Mary se lumină vizibil la faţă.

— Asda-i grozav! Bod să vin şi eu cu dine?

— Cu guturaiul ăsta, ar fi mai bine să stai în casă.

— O să mă-nfofolesc bine.

— Data viitoare, spuse el ferm.

— Bine, zise ea şi-l privi. Slavă Domnului că cedezi în sfârşid în brivinţa asda. Începusem să-mi fac griji.

— Nu-ţi mai face.

— Nu-mi mai fac.

Ea sorbi din băutura fierbinte cu rom şi i se cuibări la piept. Îi auzea respiraţia şuierată. Merv Griffin pălăvrăgea cu James Brolin despre noul iui film, *Lumea Vestului.* În curând, la toate frizeriile din ţară!

După un timp, Mary se sculă şi băgă nişte semipreparate congelate în cuptor. El se ridică, schimbă canalul pe reluări ale serialului "Trupele F" şi se strădui să nu-l asculte pe Freddy. După o vreme însă, Freddy îşi schimbă tonul.

***

Mai ţii minte cum ai cumpărat primul televizor, Georgie?

El surâse uşor, privind nu la Forrest Tucker, ci prin acesta. Da, Fred. Sigur că-mi amintesc.

La vreo doi ani după ce se căsătoriseră, într-o seară se întorseseră acasă dintr-o vizită la familia Upshaw, unde urmăriseră "Parada hiturilor preferate" şi "Dan Fortune", iar Mary îl întrebase dacă nu credea că Donna Upshaw i se păruse niţel… ei bine, distantă. Şi-o amintea acum pe Mary, subţirică şi misterioasă, mai înaltă în chip atrăgător în sandalele albe pe care le cumpărase pentru a sărbători

începutul verii. Purta şi un şort alb; picioarele ei arătau lungi şi neastâmpărate, ca şi cum ar fi putut să i se înalţe până la gât. De fapt, el nu fusese foarte interesat dacă Donna Upshaw păruse niţel distantă; fusese interesat s-o dezbrace pe Mary de şortul acela mulat. Acolo i se manifesta interesul… ca să nu fie mai explicit în privinţa manifestărilor.

— Poate c-a început s-o obosească să le servească alune la jumătate din vecini, doar pentru că ei au singurul televizor de pe stradă, îi răspunsese.

Probabil că văzuse micuţa linie de încruntare dintre ochii ei — cea care anunţa întotdeauna că Mary cocea ceva, dar erau deja la jumătatea scării spre etaj, palma lui hoinărea peste şezutul şortului — cât un petic — şi abia mai târziu, abia după, ea întrebase:

— Bart, cât ne-ar costa un aparat mic?

Pe jumătate adormit, îi răspunsese:

— Cred c-am putea cumpăra un Motorola cu vreo douăzeci şi opt, poate treizeci de dolari. Pe de altă parte, un Philco…

— Nu un aparat de radio. Un televizor.

El se sculase în capul oaselor, aprinsese veioza şi o privise. Mary stătea întinsă în pat, în pielea goală, cu cuvertura coborâtă pe şolduri şi, deşi îi zâmbea, se gândise că era serioasă. Era zâmbetul ei de provocare.

— Mary, nu ne putem permite un televizor.

— Cât ne-ar costa un aparat mic? Un General Electric sau un Philco… sau altceva.

— Nou?

— Nou.

Căzuse pe gânduri, urmărind jocul razelor de lumină ale veiozei peste curbele dulci ale sânilor ei. Era mult mai zveltă pe atunci (deşi nu poţi spune că acum s-a îngrăşat, George, îşi reproşă el; nici n-am zis aşa ceva, Freddy, băiete), cumva mai plină de viaţă. Până şi părul ei emitea propriul său mesaj: *însufleţit, înfocat, însorit…*

— În jur de şapte sute cincizeci de dolari, răspunsese gândindu-se că asta îi va şterge surâsul… dar nu reuşise asta.

— Ei bine, fii atent! spusese ea, ridicându-se în capul oaselor în

pat şi încrucişându-şi picioarele turceşte sub pătură.

— Sunt foarte atent, rânjise el.

— Nu la *asta.*

Totuşi, Mary râsese şi o roşeaţă i se întinsese pe obraji şi în jos pe gât (deşi nu-şi ridicase pătura peste sâni, îşi aminti el).

— La ce te-ai gândit?

— De ce-şi doresc bărbaţii un televizor? întrebase ea. Ca să se uite la meciuri în week-end. Şi de ce-şi doresc femeile un televizor? Pentru telenovelele de după-amiază. Poţi să te uiţi la ele în timp ce calci rufe ori să stai cu picioarele pe măsuţă, dacă ţi-ai terminat treaba. Să presupunem că fiecare dintre noi găseşte ceva de făcut — ceva care *să merite* — în timpul respectiv, week-end-urile şi după-amiezele în care altfel n-am face absolut nimic…

— Să citim o carte sau poate chiar să facem dragoste? sugerase el.

— Pentru *aşa ceva* găsim întotdeauna timp, replicase ea şi râsese, apoi se îmbujorase, iar ochii îi erau negri în lumina veiozei, care îi proiecta o umbră caldă, semicirculară, între sâni, şi el ştiuse că avea să cedeze în faţa ei, că avea să-i promită un model Zenith mare, de o mie cinci sute de dolari, pur şi simplu dacă avea să-l lase să facă din nou dragoste cu ea şi la gândul acela simţise că avea o erecţie, simţise cum şarpele se preschimbase în piatră, aşa cum îi spusese Mary odată, după ce băuse niţel cam mult la petrecerea de revelion de la familia Ridpath (iar acum, după optsprezece ani, simţi cum şarpele se preschimbă din nou în piatră… înaintea unei amintiri).

— Bine, bine, încuviinţase. Eu o să-mi mai iau o slujbă în week-end-uri, iar tu va trebui să lucrezi după-amiezile. Dar, draga mea Mary, nu-chiar-Fecioară-Maria, ce lucru este acela care *să merite*?

Ea îi trăsese un pumn, chicotind, şi-l apăsase uşor cu sânii pe abdomen (destul de plat, pe-atunci, Freddy, fără nici un semn de burtică).

— Asta-i şmecheria! îi spusese. Ce dată este azi? 18 iunie?

— Exact.

— Ei bine, tu lucrează în week-end-uri, iar pe 18 decembrie vom pune laolaltă banii câştigaţi…

— …şi-o să ne cumpărăm un prăjitor de pâine, rânjise el.

— …şi-o să ne cumpărăm televizorul ăla, rostise ea solemn. Sunt convinsă c-o putem face, Bart.

După aceea, izbucnise din nou în râs.

— Dar partea distractivă va fi că nu ne vom spune unul altuia ce am făcut — decât la sfârşit de tot.

— Bine, capitulase el, cu condiţia să nu văd felinarul roşu atârnat deasupra uşii tale, mâine când mă-ntorc de la slujbă.

Ea sărise peste el şi începuse să-l gâdile. Gâdilăturile se transformară în mângâieri.

— Haide, îi şoptise, cu buzele îngropate în gâtul lui, şi-l prinsese cu blândeţe, totuşi cu o apăsare înnebunitoare, ghidându-i şi în acelaşi timp strângându-l. Haide, pune-o, Bart!

Mai târziu, din nou în întuneric, cu palmele încrucişate la ceafă, el îi spusese:

— Nu ne vom spune nimic unul altuia, nu?

— Nu.

— Mary, ce te-a stârnit deodată? Chestia pe care am spus-o eu despre Donna Upshaw c-a început s-o obosească să-i servească pe jumătate din vecini cu alune?

Când ea răspunsese, nu mai chicotise. Glasul îi sunase plat, auster şi chiar niţel înspăimântător: un fior vag de iarnă în aerul cald de iunie al apartamentului lor de la etajul al doilea din blocul fără lift.

— Nu-mi place să mă distrez pe gratis, Bart. Şi n-o s-o fac. Niciodată!

Timp de o săptămână şi jumătate, el răsucise în minte ciudata ei propunere, întrebându-se ce naiba ar fi putut face pentru a aduce jumătatea sa din şapte sute cincizeci de dolari (şi probabil mai degrabă trei sferturi din suma totală, se gândise, după cum aveau să meargă lucrurile) în următoarele douăzeci de week-end-uri. Era niţel cam bătrân ca să mai tundă peluzele pentru câte un sfert de dolar. Iar Mary afişa o expresie — o căutătură de superioritate — care-l făcea să creadă că fie îşi găsise ceva, fie era pe punctul s-o facă. Ar fi bine să te pregăteşti de cursă, Bart, îşi spusese şi râsese tare pe seama propriei sale persoane.

Au fost nişte zile a-ntâia, nu-i aşa, Freddy? se întrebă acum, când

Forrest Tucker şi “Trupele F” lăsară locul unei reclame cu desene animate în care un iepure predica “Trixi — iepuraşi pentru copilaşi”. Au fost, Georgie. Au fost nişte zile date-n mă-sa de *grozave*.

Într-o zi, pe când descuia portiera maşinii după ce terminase serviciul, ridicase ochii întâmplător spre coşul industrial înalt dinapoia curăţătoriei chimice şi-i venise ideea.

Pusese cheile la loc în buzunar şi intrase să stea de vorbă cu Don Tarkington. Don se lăsase pe spate în scaun, îl privise pe sub sprâncenele stufoase care încă de pe atunci începuseră să albească (la fel ca smocurile de păr ce-i ieşeau din urechi şi se curbau din nări) şi-şi împreunase degetele pe piept.

— Să vopseşti coşul, spusese Don.

El încuviinţase din cap.

— În week-end-uri.

El încuviinţase iarăşi.

— Pentru trei sute de dolari.

Şi iarăşi.

— Eşti nebun!

El izbucnise în râs.

Don surâsese doar puţin.

— Ai vreo problemă cu drogurile, Bart?

— Nu, răspunsese el, dar am o problemă cu Mary.

— Aţi făcut un pariu?

Sprâncenele stufoase se ridicară o jumătate de kilometru.

— Nu, este vorba despre ceva mult mai stilat. Cred că ai putea spune că-i vorba despre o învoială. Oricum, Don, coşul trebuie să fie vopsit, iar eu trebuie să fac rost de trei sute de dolari. Ce zici? Un zugrav de meserie ţi-ar cere patru sute cincizeci.

— Te-ai interesat.

— M-am interesat.

— Eşti un nebun şi jumătate, făcuse Don şi izbucnise în râs.

Probabil c-o să cazi de-acolo şi-o să-ţi rupi gâtul.

— Da, probabil c-aşa o să fie, încuviinţase el şi începuse şi el să râdă (iar acum, după optsprezece ani, în timp ce iepurele Trixi lăsa loc emisiunii de ştiri a serii, rânji larg ca o vulpe).

În felul acela, în week-end-ul de după 4 iulie, ajunsese pe o schelă nesigură, la douăzeci şi cinci de metri deasupra solului, cu o bidinea în mână, bâţâindu-şi fundul în vânt. Odată, într-o după-amiază, o furtună iscată din senin rupsese una dintre funiile ce ancorau schela cu uşurinţa cu care ai rupe o fundă din staniol de pe un cadou şi el fusese cât pe aici să cadă. Coarda de siguranţă din jurul pieptului rezistase însă şi coborâse încet pe acoperiş, cu inima bubuindu-i ca o tobă, convins că nici o putere de pe faţa pământului nu avea să-l mai aducă înapoi acolo sus — în nici un caz pentru un nenorocit de televizor model mare. Totuşi, se întorsese pe schelă. Nu pentru televizor, ci pentru Mary. Pentru imaginea razelor veiozei peste sânii ei mici şi semeţi; pentru surâsul de provocare de pe buzele şi din ochii ei — ochii negri care uneori se puteau lumina incredibil sau se puteau întuneca şi mai mult, ca nişte nori de furtună, vara.

La începutul lunii septembrie, terminase coşul, care se profila alb imaculat pe cer, ca un semn tras cu creta pe o tablă albastră, zvelt şi strălucitor. Îl privise cu mândrie, în vreme ce-şi curăţa cu dizolvant antebraţele stropite de vopsea.

Don Tarkington îl plătise cu un cec.

— N-a ieşit o treabă rea, fusese unicul lui comentariu, ţinând seama de tembelul care a făcut-o.

Câştigase alţi cincizeci de dolari, căptuşind cu lambriuri pereţii noului living al lui Henry Chalmers — pe atunci, Henry era maistrul-şef al spălătoriei — şi vopsind bătrânul iaht Chris-Craft al lui Ralph Tremont. Când sosise 18 decembrie, el şi Mary se aşezaseră la masa din sufrageria lor micuţă, aidoma unor pistolari rivali, dar în acelaşi timp amici, iar el pusese în faţa ei trei sute nouăzeci de dolari în bani lichizi — ţinuse banii în bancă şi mai obţinuse o mică dobândă.

Ea scosese din buzunarul şorţului patru sute şaisprezece dolari. Era un teanc mult mai mare decât al lui, fiindcă în majoritate erau bancnote de un dolar şi de cinci dolari.

El se holbase la bani, icnise, apoi întrebase:

— Pentru numele lui Dumnezeu, *ce* ai făcut, Mary?

Zâmbind larg, ea îi răspunsese:

— Am făcut douăzeci şi şase de rochii, am cusut patruzeci şi nouă de corsaje şi şaizeci şi patru de tivuri. Am făcut treizeci şi una de fuste. Am croşetat trei feţe de masă. Am ţesut patru carpete, dintre care una cu ac cu limbă. Am tricotat cinci pulovere, două pături şi un set complet pentru masă. Am brodat şaizeci şi trei de batiste, douăsprezece seturi de prosoape şi douăsprezece seturi de feţe de pernă, iar când adorm noaptea nu visez decât monograme.

Râzând, întinsese mâinile spre el şi, pentru prima dată, observase cu adevărat bătăturile aspre de pe vârfurile degetelor, aidoma calozităţilor ce apar în cele din urmă pe degetele chitariştilor.

— Dumnezeule, Mary! rostise răguşit. Dumnezeule, uită-te la mâinile tale!

— Mâinile mele n-au păţit nimic, spusese ea şi ochii i se întunecaseră şi dansaseră. Iar tu arătai foarte drăgălaş acolo sus, pe coş, Bart. La un moment dat, m-am gândit să cumpăr o praştie şi să-ncerc să te lovesc în fund…

Scoţând un urlet, el sărise în sus şi o urmărise prin living şi în dormitor. Iar acolo ne-am petrecut restul după-amiezii, după câte îmi amintesc, Freddy, moşule!

Descoperiseră nu numai că aveau suficienţi bani pentru un televizor model mic, ci şi că, dacă mai puneau încă patruzeci de dolari, puteau cu adevărat să-şi cumpere un model mare. Compania RCA lansase modelul anului, le spusese proprietarul magazinului John’s TV din centru (desigur, John’s era deja îngropat sub derivaţia autostrăzii 784, dispărut de mult, alături de Grand şi de toate celelalte), şi avea preţuri promoţionale. Ar fi fost gata să li-l vândă, iar pentru o rată de zece dolari pe săptămână…

— Nu, rostise Mary.

John păruse îndurerat.

— Doamnă, este vorba de numai patru săptămâni. Nu-i vorba să vă băgaţi la plata dobânzilor pe tot restul vieţii.

— O clipă, spusese Mary şi-l trăsese din magazin, afară, în gerul de dinaintea Crăciunului, unde colindele se împleteau pe toată strada.

— Mary, zisese el, are dreptate. Nu-i sfârşitul…

— Primul lucru pentru care vom lua credit va fi casa noastră,

Bart, replicase ea. (Linia de încruntare îi apăruse între ochi.) Ascultă-mă…

Reveniseră în magazin.

— Ni-l puteţi reţine? îl întrebase pe John.

— Cred că da… cel puţin o vreme. Totuşi, aceasta este perioada mea de vârf în vânzări, domnule Dawes. Cât timp?

— Pe durata week-end-ului, îi răspunsese. O să vin luni seară.

Îşi petrecuseră week-end-ul acela în afara oraşului, înfofoliţi zdravăn în ciuda frigului şi a ninsorii, care ameninţa, dar nu mai începea. Şofaseră încet pe drumuri laterale, chicotind ca nişte copii, cu şase sticle de bere pentru el şi o sticlă cu vin pentru Mary, şi păstraseră sticlele de bere şi mai făcuseră rost de altele goale, saci cu sticle de bere, saci cu sticle de apă gazoasă; fiecare sticlă mică valora doi cenţi, iar cele mari valorau cinci cenţi. Fusese un week-end teribil, se gândi acum — părul lui Mary era lung pe atunci şi-i flutura în spate, peste haina din imitaţie de piele pe care o purta, iar obrajii i se îmbujoraseră. O revedea cu ochii minţii, mergând printr-un şanţ umplut cu frunzele veştede ale toamnei, lovindu-le cu cizmele şi ridicându-le în aer, făcând un zgomot ca al unui incendiu forestier mocnit… urmat apoi de zăngănitul unei sticle, pe care o ridicase triumfător şi o agitase spre el din cealaltă parte a drumului, surâzând ca un copil.

Acum nu mai au nici sticle returnabile, Georgie. Predica din ziua de azi este fără garanţii, fără înapoieri. Aruncă după întrebuinţare.

În lunea aceea, după orele de serviciu, predaseră sticle în valoare de treizeci şi unu de dolari, vizitând patru supermarketuri pentru a risipi bogăţia peste tot. Ajunseseră la John’s cu zece minute înainte de închidere.

— Îmi mai lipsesc nouă dolari, îi spusese lui John.

John scrisese ACHITAT peste factura care fusese prinsă cu bandă adezivă pe televizorul RCA.

— Crăciun fericit, domnule Dawes! îi urase. Staţi un pic să-mi aduc căruciorul, ca să vă ajut să-l scoateţi din magazin.

Îl aduseseră acasă şi, surescitat, Dick Keller de la parter îl ajutase să-l urce pe scări, iar în seara aceea se uitaseră la program până ce imnul naţional răsunase pe ultimul canal funcţionabil, iar ei făcuseră dragoste în faţa imaginii de reglaj, amândoi cu migrene îngrozitoare

de la concentrarea cu care priviseră.

De atunci, rareori televizorul păruse la fel de grozav.

***

Mary intră şi-l văzu privind la televizor, ţinând în mână paharul gol, în care rămăseseră numai cuburile de gheaţă.

— Cina-i gata, Bard, spuse ea. Vrei să mănânci aici?

O privi şi se întrebă când anume, exact, îi văzuse pentru ultima dată zâmbetul de provocare pe buze… când anume, exact, linia micuţă de încruntare dintre ochii ei începuse să fie acolo permanent, ca o cută, o cicatrice, un tatuaj care-i proclama vârsta.

Te-ntrebi despre unele lucruri, se gândi, pe care n-ai vrea să le ştii niciodată, în lumea lui Dumnezeu. De ce dracu'?

— Bard?

— Să mâncăm în sufragerie, zise el.

Se sculă şi închise televizorul.

— Bine.

Se aşezară. El se uită ia cina din tăviţa de aluminiu. Şase compartimente micuţe şi în fiecare ceva care părea că fusese presat acolo. Carnea avea gelatină pe ea. Impresia lui era că *întotdeauna* carnea din semipreparatele congelate avea gelatină pe ea. Carnea din semipreparate ar fi despuiată fără gelatină, îşi spuse, apoi, fără absolut nici un motiv, îşi reaminti gândul despre Lome Green: *Băiete, te tund la chelie.*

De data asta nu-l mai amuză. Într-un fel, îl sperie.

— La ce de gândeai de zâmbeai în living, Bard? întrebă Mary.

Ochii îi erau înroşiţi de guturai şi nasul îi părea din carne vie.

— Nu mai ţin minte, răspunse şi în acelaşi moment se gândi: *Cred c-o să urlu acum. Pentru lucrurile pierdute. Pentru zâmbetul tău, Mary. Scuză-mă cât timp îmi las capul pe spate şi urlu pentru zâmbetul care nu mai apare niciodată pe chipul tău. E bine?*

— Bari foarde fericid, spuse ea.

Împotriva voinţei lui — era un secret şi în seara asta simţea că avea nevoie de secretele lui, în seara asta sentimentele îi erau la fel de sensibile ca nasul lui Mary — , împotriva voinţei lui, spuse:

— Mi-am amintit de week-end-ul acela când ne-am dus să strângem sticle goale ca să putem achita televizorul. Modelul RCA…

— Aha, acela, făcu Mary şi strănută în batistă deasupra tăviţei ei.

***

În magazinul Stop ‘n’ Shop, se întâlni cu Jack Hobart. Căruciorul lui Jack era plin cu produse congelate, conserve ce trebuia doar încălzite înainte de a fi consumate şi multă bere.

— Jack! exclamă el. Ce cauţi tocmai aici?

Jack surâse slab.

— Încă nu m-am obişnuit cu celălalt magazin, aşa că… m-am gândit…

— Unde-i Ellen?

— A trebuit să plece cu avionul la Cleveland. A murit maică-sa.

— Iisuse, condoleanţe, Jack! A fost ceva neaşteptat?

Cumpărătorii îi ocoleau sub luminile reci de deasupra. Din difuzoare ascunse răsuna muzică ambientală, combinaţii de melodii vechi pe care nu le puteai identifica niciodată. O femeie cu un cărucior plin-ochi trecu pe lângă ei, trăgând un puşti de trei ani în canadiană albastră, cu muci pe mâneci.

— Da, răspunse Jack Hobart, a fost neaşteptat.

Zâmbi fără sens şi privi în cărucior. Acolo era o pungă mare şi galbenă pe care scria:

NISIP ABSORBANT PENTRU PISICI

Folosiţi-l, aruncaţi-l!

Igienic!

— Da, a fost neaşteptat. Se simţea cam rău, nici vorbă, dar a

crezut că era un postefect al menopauzei. Era cancer. Au deschis-o, s-au uitat înăuntru şi au cusut-o la loc. După trei săptămâni, a murit. A fost al dracu' de greu pentru Ellen. Între ele era o diferenţă de numai douăzeci de ani.

— Da, încuviinţă el.

— Aşa c-a plecat în Cleveland şi-o să lipsească niţel.

— Da.

— Da.

Se priviră şi zâmbiră stingher înaintea realităţii morţii.

— Cum e? întrebă el. Vreau să zic, cum e acolo, în Northside?

— Să-ţi zic cinstit, Bart, nimeni nu pare foarte prietenos.

— Nu?

— Ştii că Ellen lucrează la bancă.

— Da, ştiu.

— Ei bine, multe fete făcuseră o înţelegere şi mergeau pe rând cu maşina, luându-le şi pe celelalte — eu o lăsam pe Ellen să ia maşina în fiecare joi. Aia era ziua ei. Cele care locuiesc în Northside procedează la fel, dar toate fac parte dintr-un fel de club, în care Ellen nu poate intra decât după ce a locuit acolo cel puţin un an.

— Mi se pare aproape un fel de discriminare, Jack.

— Dă-le-n mă-sa! făcu Jack nervos. Ellen nu vrea să intre în căcăciosul ăla de club, nici dac-ar ruga-o în genunchi pe stradă. I-am cumpărat propria ei maşină. Un Buick uzat. Îi place foarte mult. Ar fi trebuit s-o fac de-acum doi ani.

— Cum este casa?

— E bună, răspunse Jack şi oftă. Curentul electric este însă cam scump. Să ne vezi factura! Nu-i tocmai simplu pentru nişte oameni cu băiat la colegiu.

Se foiră de pe un picior pe altul. Lui Jack îi trecuse furia, şi surâsul jenat îi revenise pe faţă. Îşi dădu seama că Jack era aproape înduioşător de încântat să vadă pe cineva din fostul lui cartier şi prelungea momentul. Brusc avu o viziune a lui Jack învârtindu-se prin casa cea nouă şi sunetul televizorului umplând camerele cu o

tovărăşie fantomatică, soţia lui fiind la 1500 de kilometri depărtare pentru a-şi vedea mama coborâtă în pământ.

— Auzi, de ce nu treci pe la noi? îl întrebă. Bem nişte beri şi-l ascultăm pe Howard Cosell explicând ce nu merge bine în Liga Naţională de Fotbal.

— Hei, ar fi grozav!

— Numai să-i dau un telefon lui Mary, după ce plătim.

O sună pe Mary şi ea spuse că era în regulă. Mai spuse că avea să pună în cuptor nişte pateuri congelate şi că apoi avea să se suie în pat, ca să nu-i dea guturai lui Jack.

— Îi blace acolo? îl întrebă.

— Cred că da. A murit mama lui Ellen şi ea a plecat la Cleveland pentru înmormântare. A avut cancer.

— Oh, *nu!*

— Aşa că m-am gândit că lui Jack i-ar plăcea să nu fie singur…

— Sigur că da, sigur că da.

Ea făcu o pauză.

— I-ai sbus că nu besde muld dimp am budea fi vecini?

— Nu. Nu i-am spus asta.

— Ar drebui s-o faci. S-ar budea să-i mai ridice moralul.

— Aşa-i. Pa, Mary.

— Ba.

— Să iei o aspirină înainte să te bagi în pat.

— Bine.

— Pa.

— Ba, George, zise ea şi închise.

Privi telefonul şi simţi un fior. Ea îi spunea aşa numai când era foarte încântată de el. Iniţial, Fred-şi-George fusese jocul lui Charlie.

Ajunse acasă împreună cu Jack Hobart şi se uitară la meci. Băură o mulţime de bere. Dar nu fu prea grozav.

La un sfert de oră după miezul nopţii, când Jack se sui în maşină, ca să plece acasă, îl privi mohorât şi spuse:

— Nenorocita aia de autostradă… Ea a belit totu'.

— Aşa-i.

I se păru că Jack arăta bătrân şi asta îl sperie. Jack avea cam aceeaşi vârstă cu el.

— Ţinem legătura, Bart.

— Da.

Îşi zâmbiră găunos, niţel piliţi, niţel tulburaţi. El privi maşina lui Jack până ce luminile ei de poziţie dispărură pe panta descendenta lungă şi curbată.

27 noiembrie 1973

După seara petrecută cu Jack, era uşor mahmur şi uşor somnoros. Zgomotul maşinilor de spălat care începeau ciclul de stoarcere i se părea asurzitor, iar permanentul *bum-şşşş* al preselor pentru cămăşi şi al călcătorului îl făceau să se strâmbe.

Freddy era şi mai rău. Freddy era dracul gol azi.

Fii atent, zicea Fred. Asta-i ultima ta şansă, băiete! Ai încă toată după-amiaza la dispoziţie ca s-ajungi la biroul lui Monohan. Dacă laşi să treacă de ora cinci, o să fie prea târziu.

Opţiunea nu expiră decât la miezul nopţii.

Sigur că nu expiră. Dar imediat după terminarea programului, Monohan va simţi nevoia imperioasă să meargă şi să-şi viziteze nişte rude. Eventual din Alaska. Pentru el, înseamnă diferenţa dintre un comision de patruzeci şi cinci de mii de dolari şi unul de cincizeci de mii de dolari — preţul unui automobil nou. Pentru genul ăsta de bani, n-ai nevoie de un calculator. Pentru genul ăsta de bani, îţi poţi descoperi rude în sistemul de canalizare de sub Bombay.

Dar nu conta. Mersese prea departe. Lăsase prea mult timp maşina să meargă fără el. Era hipnotizat de apropferea exploziei, aproape că o poftea trupeşte. Sexul îi gemea în propriile lui juisări.

Îşi petrecu majoritatea după-amiezei în sala maşinilor de spălat, privindu-i pe Ron Stone şi Dave care rulau teste cu unul dintre noii

detergenţi ce le fuseseră propuşi. În sală era vacarm. Zgomotul îi zdruncina capul sensibil, dar îl împiedica să-şi audă gândurile.

***

După program, îşi scoase maşina din parcare — Mary fusese bucuroasa să-l lase s-o ia toată ziua, de vreme ce se ducea să vadă de casa cea nouă — şi traversă oraşul, spre Norton.

În Norton, negrii stăteau la colţurile străzilor şi în afara barurilor. Restaurantele făceau reclamă la mâncăruri afro-americane. Copiii ţopăiau şi dansau pe şotroanele desenate cu creta pe trotuare. Văzu automobilul mare şi împodobit ţipător al unui proxenet — un Cadillac Eldorado roz imens —care trase în faţa unui bloc de apartamente anonim cu faţada din gresie. Dinăuntru coborî un negru înalt de 2,15 m, cu pălărie albă de colonist şi costum alb ca îngheţata, cu nasturi din perle şi pantofi negri cu talpă groasă, cu catarame laterale uriaşe din aur. Avea un baston de bambus cu o măciulie mare din fildeş. Ocoli lent şi maiestuos capota maşinii unde era montată o pereche de coarne de cerb caribu. O linguriţă minusculă din argint îi atârna la gât de un lănţişor din argint şi scânteia în soarele slab de toamnă. Îl privi în oglinda retrovizoare, în vreme ce copiii alergau spre bărbat ca să capete dulciuri.

După vreo nouă intersecţii, casele se răreau, lăsând loc terenurilor în paragină, încă umede şi mlăştinoase. Apa unsuroasă se aduna între movile, formând băltoace ale căror suprafeţe erau curcubeie plate, moarte. În stânga, aproape de orizont, se zărea un avion care ateriza pe aeroportul oraşului.

Se afla acum pe Ruta 16 şi trecea de lăbărţarea dintre oraşul propriu-zis şi limitele sale geografice. Trecu de localuri McDonald's, Shakey's, Nino's Steak Pit. Trecu de o cofetărie Dairy Freez şi de un motel Noddy-Time, ambele închise în acest anotimp. Trecu de cinematograful în aer liber pentru automobile din Norton, al cărui afiş anunţa:

VIN — SÂMB — DUM

SOŢII NERVOASE

UNII VIN REPEDE XXX

PARTIDA DE BILIARD

Trecu de o sală de bowling şi de un teren de antrenament pentru golf, care fusese închis peste iarnă. Cele două benzinării întâlnite afişau anunţul:

NU AVEM BENZINĂ

Abia peste patru zile aveau să primească raţia de benzină pentru luna decembrie. Îi era imposibil să simtă vreo părere de rău pentru ţară ca un tot, pe măsură ce intra în criza aceasta de tip science-fiction — ţara îşi bătuse joc de petrol de prea multă vreme pentru a-i merita simpatia —, dar îi părea rău pentru oamenii mărunţi, care-şi prinseseră degetele în uşa masivă ce fusese trântită.

Peste doi kilometri, ajunse la “Magliore — Maşini la Mâna a Doua”. Nu ştia la ce se aşteptase, dar se simţi dezamăgit. Arăta ca un loc ieftin şi dubios. Automobilele erau înşiruite cu faţa spre şosea, sub şiraguri de stindarde — roşii, galbene, albastre şi verzi — ce fluturau şi fuseseră legate între stâlpii de iluminat care, noaptea, aveau să proiecteze raze de lumină asupra mărfurilor. Preţurile şi anunţurile erau scrise direct pe parbrize:

795$

MERGE BINE!

şi

550$

BUN PENTRU TRANSPORT!

iar pe un Valiant vechi şi prăfuit, cu cauciucurile dezumflate şi parbrizul crăpat:

75$

MECANICĂ SPECIALĂ!

Un vânzător în pardesiu verde-cenuşiu încuviinţa din cap şi zâmbea fără să se angajeze cu nimic înaintea cuvintelor unui puşti în jachetă roşie de mătase. Stăteau lângă un Mustang albastru ale cărui praguri din spate păreau bolnave de cancer. Puştiul spuse ceva vehement şi lovi cu palma în portiera şoferului. Rugina se desprinse într-un norişor. Vânzătorul strânse din umeri şi continuă să zâmbească. Mustang-ul păru ceva mai bătrân.

În centrul terenului se ridica o combinaţie între atelier şi birou. El parcă şi coborî din maşină. În atelier se afla o macara cu care fusese ridicat un Dodge vechi cu aripi spate gigantice. Un mecanic ieşi de sub automobil, ţinând în mâinile acoperite de vaselină o tobă de eşapament, de parcă ar fi fost un potir.

— Alo, domnu', nu puteţi parca acolo. E chiar în drum.

— Unde pot parca?

— Dacă aveţi treabă la birouri, duceţi-o-n spate.

Sui la volanul LTD-ului şi-l conduse încet şi cu grijă pe aleea îngustă dintre peretele din tablă ondulată al atelierului şi un şir de maşini. Opri în spatele atelierului şi coborî. Vântul puternic şi tăios îi aduse o grimasă pe chip. Căldura din automobil îi destinsese faţa şi trebuia să strângă din ochi pentru a nu-i fi smulşi din cap.

Un cimitir de maşini vechi se întindea aici pe câteva pogoane, uimind ochii. Cele mai multe fuseseră golite de piese şi stăteau pe jante sau pe osii, ca victimele unei boli teribile care erau prea contagioase pentru a fi târâte la groapa comună. Măşti de motor cu găvanele goale ale farurilor îl fixau fascinant

Reveni în faţă. Mecanicul monta toba de eşapament. În dreapta lui, pe o stivă de cauciucuri se afla o sticlă de Coca-Cola deschisă.

— Domnul Magliore e-năuntru? strigă el spre mecanic.

Ori de câte ori vorbea cu un mecanic auto se simţea ca un idiot. Îşi cumpărase prima maşină cu douăzeci şi patru de ani în urmă, totuşi conversaţiile cu mecanicii îl făceau şi acum să se simtă ca un adolescent cu coşuri pe faţă.

Mecanicul îl privi peste umăr, continuând să lucreze cu cheia tubulară.

— Da, e cu Mansey. Amândoi sunt în birou.

— Mulţumesc.

— Pentru puţin.

***

Intră în secretariat. Pereţii erau imitaţie de lemn de pin, iar podeaua era din linoleum în pătrate alb şi roşu, acoperite de noroi. Între două scaune vechi se afla un teanc de reviste ferfeniţite — *Outdoor Life, Field and Stream, True Argosy*. Nimeni nu şedea pe scaune. O uşă ducea probabil spre biroul lui Magliore, iar în stânga se găsea o nişă micuţă, aidoma cabinei de bilete de la sălile de cinematograf. Acolo lucra o femeie cu o maşină de adunat. Îşi înfipsese în păr un creion galben. Pe pieptul plat atârna o pereche de ochelari ca de clovn, prinşi de un lănţişor cu strasuri. Porni spre ea, simţindu-se de-a dreptul nervos. Îşi umezi buzele înainte de a vorbi.

— Mă scuzaţi…

— Da? ridica ea privirea.

Încerca impulsul nebunesc de a-i spune: *Am venit să stau de vorbă cu Sally Chioru', proasto. Mişcă-ţi târtiţa!*

În loc de aşa ceva, rosti:

— Am o întâlnire cu domnul Magliore.

— Aveţi fixată o întâlnire?

Îl privi bănuitor o clipă, apoi răscoli prin hârtiuţele de pe masă,

de lângă maşina de adunat. Extrase una dintre ele.

— Vă numiţi Dawes? Barton Dawes?

— Exact.

— Intraţi!

Îşi lăţi buzele spre el şi reîncepu să ciocănească la maşina de adunat.

Se simţea foarte agitat. Cu siguranţă, ei ştiau că-i aburise. Aici aveau o afacere ilegală cu maşini, asta fusese evident din felul în care-i vorbise Mansey cu o zi în urmă. Şi ei ştiau că el ştia. Poate că ar fi fost mai bine să iasă imediat, să gonească nebuneşte spre biroul lui Monohan şi poate să-l prindă înainte să fi plecat spre Alaska ori Timbuktu ori altă destinaţie spre care s-ar fi zorit.

În sfârşit, comentă Freddy. Tipul începe să-şi revină.

Porni spre uşă în ciuda spuselor lui Freddy, o deschise şi intră în birou. Înăuntru erau doi bărbaţi. Cel dinapoia mesei era gras şi purta ochelari masivi. Celălalt era slab ca o lamă de brici şi îmbrăcat într-un sacou sport de culoare roz-portocaliu, care-l făcu să se gândească la Vinnie. Era aplecat peste masă. Amândoi examinau un catalog de la J. C. Whitney.

Ridicară ochii spre el. Magliore îi zâmbi dinapoia mesei. Ochelarii făceau ca ochii lui să pară spălăciţi şi enormi, ca gălbenuşurile unor ouă ochiuri.

— Domnul Dawes?

— Exact.

— Mă bucur că ai putut trece. Vrei să închizi uşa?

— Da.

O închise. Când reveni spre ei, Magliore nu mai zâmbea. Nici Mansey. Se uitau, pur şi simplu, la el şi temperatura părea să fi coborât considerabil.

— Bun, făcu Magliore. Ce-a fost căcatu' ăla?

— Doream să discut cu dumneata.

— Vorbesc oricând. Da' nu cu găinaţuri ca tine. L-ai sunat pe Pete şi i-ai turnat o aburreală despre două Eldorado. Vorbeşte cu mine,

dom'le. Spune-mi mie care-i cioaca ta.

Rămânând lângă uşă, el spuse:

— Am auzit că vinzi nişte chestii.

— Da, aşa-i! Maşini. Vând maşini.

— Nu, zise el. Alte chestii. Chestii ca…

Se uită în jur la pereţii acoperiţi cu lambriuri din imitaţie de pin. Dumnezeu ştia câte agenţii guvernamentale aveau microfoane pe-aici.

— Pur şi simplu, chestii, încheie el şi cuvintele ieşiră şchioape.

— Vrei să zici chestii ca droguri şi curve şi pariuri ilegale? Sau doreai să cumperi un pistol s-o mierleşti pe nevastă-ta ori pe şefu' tău? (Magliore îl văzu crispându-se şi râse răguşit.) Nu-i rău, dom'le, nu-i rău deloc pentru un găinaţ. Ăsta a fost marele rol. "Aoleu, dacă-s microfoane pe-aici", este? Ăsta-i primul pe care-l învăţaţi la Academia de Poliţie, este?

— Uite care-i treaba, eu nu-s…

— Gura! făcu Mansey.

Ţinea în mâini catalogul J. C. Whitney. Avea manichiura făcută. Nu mai văzuse unghii la fel de îngrijite, decât poate în reclamele tv în care prezentatorul trebuie să ţină un flacon de aspirină sau aşa ceva.

— Dacă Sal vrea să vorbeşti, o să-ţi spună când să vorbeşti.

Clipi şi închise gura. Era ca un coşmar.

— Băi băieţi, voi vă tâmpiţi pe zi ce trece, zise Magliore. Nu-i nimic. Îmi place să am de-a face cu proştii. Sunt *obişnuit* să am de-a face cu proştii. Sunt priceput la asta. Mai departe… Nu că n-ai şti-o, dar biroul ăsta-i curat lună. Îl dezinfectăm în fiecare săptămână. Am acasă o casetă de trabucuri plină cu microfoane. Microfoane de contact, microfoane tip buton, microfoane presoare, recordere Sony cât palma ta… Nici măcar nu mai încearcă aşa ceva. Acum trimit găinaţuri ca tine.

Se auzi rostind:

— Nu sunt un găinaţ.

O expresie de surpriză exagerată se lăţi pe chipul lui Magliore, care se întoarse către Mansey.

— Ai auzit? A zis că nu-i un găinaţ.

— Da, am auzit, încuviinţă Mansey.

— Ţie nu ţi se pare că seamănă cu un găinaţ?

— Ba da.

— Ba chiar vorbeşte ca un găinaţ, nu-i aşa?

— Da.

— Atunci, dacă nu eşti un găinaţ, reveni Magliore spre el, ce eşti?

— Sunt…, începu el neştiind ce să răspundă.

Ce era el? Fred, unde eşti când am nevoie de tine?

— Haide, haide, îl îndemnă Magliore. De la poliţia statală? Municipală? Fiscul? FBI? Nu ţi se pare că seamănă c-o marfă de calitate de la febei, Pete?

— Ba da, zise Pete.

— Nici chiar poliţia municipală n-ar trimite un găinaţ ca tine, dom'le. Ori eşti de la febei, ori eşti detectiv particular. Care din două?

El începu să simtă că se înfurie.

— Dă-l afară, Pete! zise Magliore, pierzându-şi interesul.

Mansey înaintă, ţinând în mână catalogul J. C. Whitney.

— Pulică idioată! urlă el brusc spre Magliore. Eşti atât de prost încât vezi probabil gabori şi sub pat! Crezi probabil că ei sunt acasă la tine şi-o fut pe nevastă-ta când tu eşti aici!

Magliore îl privi, şi ochii lui măriţi de lentile se lărgiră. Mansey încremeni, cu o expresie de neîncredere pe chip.

— Pulică? zise Magliore, plimbând grijuliu cuvântul pe limbă, aşa cum un tâmplar ar plimba dintr-o mână în alta o unealtă pe care nu o cunoaşte. Mi-a zis "pulică"?

El era uluit de ceea ce spusese.

— Îl duc în spate, zise Mansey şi reîncepu să înainteze.

— Stai aşa! şuieră Magliore. (Îl privi realmente curios.) Mi-ai zis "pulică"?

— Nu sunt poliţai, răspunse el. Nu sunt nici escroc. Sunt, pur şi simplu, un tip care-a auzit că vinzi chestii oamenilor care au bani să le cumpere. Ei bine, eu am banii. Nu ştiam că trebuie să-ţi zic o parolă secretă, să folosesc un cod special sau alt rahat d-ăsta. Da, ţi-am zis "pulică". Îmi cer scuze c-am făcut-o, dacă aşa o să-l opresc pe tipu' ăsta să mă ia la poceală. Sunt…

Îşi umezi buzele şi realmente nu ştiu cum să continue. Magliore şi Mansey îl priveau fascinaţi, de parcă s-ar fi transformat sub ochii lor într-o statuie grecească de marmură.

— Pulică, spuse Magliore. Percheziţionează-l, Pete!

Palmele lui Pete îi loviră umerii şi el se întoarse.

— Pune mâinile pe pereţi! spuse Mansey cu buzele lângă urechea lui. (Mirosea a apă de gură Listerine.) Depărtează picioarele! Ca-n serialele cu poliţai.

— Nu mă uit la serialele cu poliţai, zise el, dar ştia ce voia Mansey să spună, aşa încât se execută.

Mansey îşi trecu mâinile peste picioarele lui, urcând în sus, îl pipăi între picioare cu detaşarea unui medic, îi băgă o mână sub cureaua pantalonilor, îi sui palmele peste flancuri şi-şi trecu un deget prin interiorul gulerului lui.

— E curat, anunţă Mansey.

— Întoarce-te! rosti Magliore.

Se întoarse. Magliore continua să-l privească fascinat.

— Vino aici!

Porni spre el.

Magliore ciocăni cu degetul în foaia de geam de pe biroul lui. Sub sticlă erau câteva fotografii: o brunetă, care zâmbea spre obiectivul camerei cu ochelarii de soare ridicaţi în vârful părului sârmos, nişte puşti măslinii care se stropeau cu apă într-o piscină, Magliore însuşi mergând pe o plajă într-un costum negru de baie şi semănând cu regele Farouk, urmat de un collie mare.

— Varsă! îi spuse.

— Poftim?

— Tot ce ai în buzunare. Varsă aici!

Se gândi să protesteze, apoi îşi aminti de Mansey, care rămăsese imediat înapoia umărului lui stâng. Vărsă.

Din buzunarele pardesiului — cotoarele de bilete de la ultimul film la care mersese împreună cu Mary. Ceva cu multă muzică, dar nu-şi mai amintea titlul.

Îşi scoase pardesiul. Din haina de la costum — o brichetă Zippo gravată cu iniţialele sale, BGD. Un pacheţel cu pietre de brichetă. O ţigară de foi Phillies Cheroot. O cutiuţă de lapte Phillips care conţinea tablete de magneziu. Un bon de la Anvelope A&S, atelierul care-i montase cauciucurile pentru zăpadă. Mansey îl examină şi comentă cu satisfacţie:

— Ce te-au mai pârlit!

Îşi scoase haina. În buzunarul de la piept al cămăşii nu avea decât un ghemotoc de scame. Din buzunarul drept al pantalonilor scoase cheile maşinii şi monede în valoare de patruzeci de cenţi, majoritatea fiind de cinci cenţi. Dintr-un motiv pe care nu-l putuse desluşi niciodată, monedele de cinci cenţi păreau să fie atrase de el. Nu găsea niciodată o monedă de zece cenţi pe care s-o bage în automatul pentru parcare, ci doar de cinci cenţi care nu se potriveau. Îşi puse portofelul pe foaia de geam de pe birou, alături de restul lucrurilor sale.

Magliore luă portofelul şi se uită la monograma lui tocită — Mary i-l făcuse cadou cu patru ani în urmă, la aniversarea căsătoriei.

— De la ce vine G? întrebă Magliore.

— De la George.

Deschise portofelul şi întinse conţinutul în faţa lui ca şi cum ar fi făcut o pasienţă.

Patruzeci şi trei de dolari în bancnote de douăzeci şi de unu.

Carduri de credit: Shell, Sunoco, Arco, Grant's, Sears, Carey's Department Store, American Express.

Permis de conducere. Legitimaţie de donator onorific de sânge, tip A pozitiv. Legitimaţie de bibliotecă. Un minialbum foto din plastic. Fotocopia unui certificat de naştere. Câteva facturi vechi, unele rupte după liniile de îndoire. Chitanţe ştampilate de depuneri bancare, unele tocmai din iunie.

— Ce-i cu tine? întrebă iritat Magliore. Nu-ţi faci niciodată curăţenie în portofel? Dacă tot bagi în el şi-l cari un an după tine, o s-

atârne un kilogram.

El strânse din umeri.

— Nu-mi place să arunc lucrurile.

Era straniu — se înfuriase când Magliore îl numise găinaţ, dar nu-l deranja deloc că-i critica portofelul.

Magliore deschise minialbumul, care era plin de fotografii. Prima dintre ele o arăta pe Mary, cu ochii încrucişaţi şi limba scoasă spre obiectivul foto. O poză veche. Pe atunci era mai zveltă.

— Asta-i nevastă-ta?

— Da.

— Cred că-i drăguţă, când nu i se bagă aparatu-n nas.

Dădu la următoarea fotografie şi zâmbi.

— Puştiul tău? Am şi eu unu' cam de aceeaşi vârstă. Poate lovi o minge de baseball? Poc! Cred că poate.

— A fost fiul meu, da. A murit.

— Îmi pare rău. Accident?

— Tumoare la creier.

Magliore încuviinţă din cap şi privi celelalte fotografii. Resturile de unghii tăiate ale vieţii: Casa de pe Crestallen, el şi Tom Granger în sala maşinilor de spălat, o imagine a lui pe podium la convenţia spălătoriilor în anul în care se ţinuse aici în oraş (el îl prezentase pe invitatul de onoare), un barbecue în curtea din spate cu el lângă grătar, purtând bonetă de bucătar şi un şorţ pe care scria TATI GĂTEŞTE, MAMI PRIVEŞTE.

Magliore lăsă minialbumul foto, strânse cardurile de credit în teanc şi le împinse spre Mansey.

— Trage-le la xerox, îi zise. Şi fă o copie şi după o depunere bancară. Nevastă-sa ţine carnetul de cecuri sub cheie, ca şi a mea, râse Magliore.

Mansey îl privi sceptic.

— Vrei să intri-n combinaţie cu găinaţu' ăsta?

— Nu-i mai spune găinaţ şi poate că nici el n-o să-mi mai spună

pulică. (Emise un râs şuierat, care se opri brusc şi neliniştitor.) Tu vezi-ţi de treaba ta, Petie. Nu-mi spune mie care-i treaba mea.

Mansey râse, dar ieşi cu un alt fel de mers.

Magliore privi după el până închise uşa. Chicoti. Clătină din cap.

— Pulică, repetă el. Dumnezeule, crezusem că mi s-a spus în toate felurile!

— De ce-mi fotocopiază cardurile?

— Avem un calculator şi, dacă cineva cunoaşte codurile corecte, poate să intre în bazele de date a peste cincizeci de corporaţii care au afaceri în oraş. Aşa c-o să te verific. Dacă eşti gabor, o s-aflăm. Dacă sunt nişte carduri false, o s-aflăm. Dacă sunt autentice, dar nu-ţi aparţin ţie, o s-aflăm şi asta. Însă m-ai convins. Cred că eşti cinstit. Pulică… Scutură din cap şi râse: Ieri a fost luni, aşa-i? Dom'le, ai baftă că nu mi-ai zis "pulică" luni.

— Acum pot să-ţi spun ce vreau să cumpăr?

— Poţi şi chiar dac-ai fi un poliţai cu şase microfoane şi recordere pe tine, tot nu m-ai putea băga la apă. Aşa ceva se numeşte inducere deliberată în eroare. Dar nu vreau s-ascult acum. Vino mâine, la aceeaşi oră, în acelaşi loc, şi-o să-ţi spun dacă vreau s-aud despre ce-i vorba. Poate că n-o să-ţi vând nimic, chiar dacă eşti cinstit. Ştii de ce?

— De ce?

Magliore izbucni în râs.

— Fiindcă eu cred că eşti soni. Ţi-a plecat mintea cu sorcova. Îţi filează o lampă.

— De ce? Fiindcă ţi-am zis cum ţi-am zis?

— Nu, ci pentru că-mi aminteşti de ceva ce mi s-a-ntâmplat când eram un puşti cam de vârsta lui fiu-meu. În cartierul în care am crescut eu, trăia un câine. Asta se-ntâmpla în New York, în cartierul Hell's Kitchen, înainte de al doilea război mondial, pe timpul crizei economice. Un tip, Piazzi, avea o căţea maidaneză neagră. O chema Andrea, dar noi toţi îi ziceam "căţeaua domnului Piazzi". O ţinea legată tot timpul, dar nu fusese niciodată rea — asta până-ntr-o zi caniculară de august. Cred c-a fost prin 1937. Căţeaua a sărit la un puşti care se apropiase s-o mângâie şi l-a băgat pentru o lună în spital. I-au pus treizeci şi şapte de copci la gât. Dar eu am ştiut c-aşa o să se-ntâmple. Căţeaua aia stătea toată ziua sub soarele fierbinte, zi după zi,

toată vara. Pe la mijlocul lui iunie, începuse să nu mai dea din coadă, când copiii veneau s-o mângâie. Dup-aia a-nceput să-şi dea ochii peste cap. Până la sfârşitul lui iulie, mârâia în fundul gâtului dac-o mângâiai. După ce am auzit-o prima dată făcând aşa, n-am mai mângâiat-o pe căţeaua domnului Piazzi. Băieţii m-au întrebat: "Care-i cioaca, Sally? Ţi-e frică?" "Nu", le-am zis, "Nu mi-e frică, da' nu-s nici prost. Căţeaua asta s-a-nrăit." "Suge-o, băi, căţeaua domnului Piazzi nu muşcă, n-a muşcat niciodată pe nimeni şi n-ar muşca un bebeluş nici dacă şi-ar pune capu-n botu' ei." Eu le-am zis: "Mângâiaţi-o voi, că nu există nici o lege care să te oprească să mângâi un câine, da' eu n-o s-o mai mângâi." Aşa că toţi îmi ziceau: "Sally-i fricos, Sally-i fetiţă, Sally o ţine pe mămica de mână când trece pe lângă căţeaua domnului Piazzi." Ştii cum sunt copiii…

— Ştiu, zise el.

Mansey revenise cu cardurile de credit şi rămăsese lângă uşă, ascultând.

— Unu' dintre puştii ăia care ţipau cel mai tare a fost şi cel care a-ncasat-o-n cele din urmă. Îl chema Luigi Bronticelli. Evreu ca mine, ştii? râse Magliore. S-a dus să mângâie căţeaua domnului Piazzi, într-o zi din august, când era atât de cald afară că puteai să faci omletă pe trotuar, şi din ziua aia n-a mai vorbit decât în şoaptă. Şi-a deschis o frizerie în Manhattan, şi lumea l-a poreclit Gigi Şuşuitoru'.

Magliore îi zâmbi.

— Tu-mi aduci aminte de căţeaua domnului Piazzi. Încă nu mârâi, dar, dacă te-ar mângâia cineva, ai da ochii peste cap. Şi nu mai dai din coadă de foarte mult timp. Pete, înapoiază-i lucrurile.

Mansey îi întinse teancul de cârduri.

— Vino mâine şi-o să mai stăm de vorbă, spuse Magliore şi-l privi cum îşi punea lucrurile în portofel. Şi vorbesc serios când îţi spun c-ar trebui să faci ordine-n mizeria aia. Portofelul ăla-i ca un rahat.

— Poate că o să fac ordine, zise el.

— Pete, condu-l la maşina lui!

— Bine.

Deschisese uşa şi ieşea, când Magliore strigă după el:

— Ştii ce i-au făcut căţelei domnului Piazzi, dom'le? Au dus-o la veterinar şi-au gazat-o.

***

După cină, în timp ce John Chancellor explica felul în care reducerea limitei de viteză pe autostrada Jersey determinase probabil micşorarea numărului de accidente, Mary îl întrebă despre casă.

— Avea termite, îi răspunse.

Expresia chipului ei se schimbă cu viteza de coborâre a unui lift expres.

— Ah… Nu-i bună, aşa-i?

— Vreau să mă mai duc şi mâine, să mă mai uit o dată. Dacă Tom Granger ar cunoaşte pe cineva care să se ocupe de exterminarea insectelor, l-aş lua cu mine. Să aud opinia unui expert. Poate că nu-i chiar aşa rău pe cât pare.

— Sper să nu fie. Şi cu curte în spate şi cu toate…

Tăcu, gânditor.

Ce nobil eşti, interveni Freddy pe neaşteptate. Un adevărat prinţ. Cum se face ca eşti atât de bun cu nevastă-ta, Georgd? E vreun talent înnăscut sau ai luat lecţii?

— Gura! rosti el.

Mary îl privi surprinsă.

— Poftim?

— Ah… mă refeream la Chancellor. A început să mă irite să n-aud decât dezastru şi catastrofă din partea lui John Chancellor, Walter Cronkite şi toţi ceilalţi comentatori şi analişti.

— Nu trebuie să urăşti mesagerul pentru mesajul pe care-l aduce, spuse ea şi-l privi pe John Chancellor cu ochi neliniştiţi, plini de îndoială.

— Cred că ai dreptate, spuse el şi gândi: *Freddy, eşti un nemernic!*

Freddy îi spuse să nu-l urască pe mesager pentru mesajul pe care-l aduce.

O vreme, priviră ştirile în tăcere. Începu o reclamă pentru un medicament împotriva gripei — doi bărbaţi ale căror capete fuseseră

transformate în blocuri de mucozitaţi. După ce unul dintre ei înghiţi tableta împotriva gripei, cubul verde-cenuşiu care-i încastrase capul se fărâmă în bucăţi mari ce căzură.

— Parcă eşti ceva mai bine în seara asta, spuse el.

— Da, mă simt mai bine. Bart, cum îl cheamă pe agentul imobiliar?

— Monohan, răspunse el reflex.

— Nu, nu mă refeream la cel care-ţi vinde fabrica. Agentul care vinde casa.

— Olsen, răspunse prompt, folosind numele de pe un sac pentru gunoi menajer.

Ştirile reîncepură. Un reportaj despre David Ben-Gurion[9], care se pregătea să i se alăture lui Harry Truman în marele conclav din ceruri.

— Cum îi place lui Jack acolo? se interesă ea, pe neaşteptate.

Ar fi vrut să-i spună că lui Jack nu-i plăcea deloc şi se auzi rostind:

— Cred că-i place.

John Chancellor încheie cu un comentariu amuzant despre farfurii zburătoare semnalate peste Ohio.

***

Se culcă la 22:30 şi avu probabil imediat visul cel rău — când se trezi, ceasul digital arăta:

11:22 P. M.

În vis, se afla în Norton, la intersecţia dintre Venner şi Rice. Stătea chiar sub plăcuţa cu numele străzilor. În faţa unei bombonerii, tocmai oprise automobilul mare şi roz ţipător al unui proxenet, cu o pereche de coarne de cerb caribu montată pe capotă. De pe verande, copiii începură să alerge spre el.

De cealaltă parte a străzii, un câine mare şi negru era legat de

balustrada unei clădiri dărăpănate din cărămidă. Un băieţel se apropia încrezător de el.

Încercă să-i strige: *Nu mângâia câinele! Du-te şi ia-ţi bomboanele!* Dar cuvintele nu voiau să iasă. Mişcându-se în ralanti, proxenetul cu costum alb şi pălărie de colonialist se răsuci să privească. Avea mâinile pline cu bomboane. Copiii care se îngrămădiseră în jurul lui se răsuciră să privească. Toţi copiii din jurul proxenetului erau negri, dar băieţelul care se apropia de câine era alb.

Câinele ţâşni, catapultându-se cu labele din spate, ca o săgeată boantă. Băieţelul ţipă şi se împletici înapoi, ducând mâinile la gât. Când se întoarse, sângele îi şiroia printre degete. Era Charlie.

Atunci se trezise.

Visele. Blestematele de *vise*.

Fiul lui murise cu trei ani în urmă.

28 noiembrie 1973

Când se sculă, ningea, dar ninsoarea aproape că se oprise până ajunse la spălătorie. Tom Granger apăru alergând din spălătorie în cămaşa lui cu mâneci scurte, expirând norişori mici şi albi în aerul rece. Din expresia de pe faţa lui, ştiu că avea să fie o zi mizerabilă.

— Avem necazuri, Bart.

— Grav?

— Destul. Johnny Walker a avut un accident când se întorcea de la Holiday Inn cu prima încărcătură. În intersecţia Deakman, un tip c-un Pontiac a derapat la semafor pe roşu şi l-a lovit în plin. *Bum!*

Se opri şi privi fără ţintă înapoi, spre uşile pe unde se încărcau furgonetele. Acolo nu era nimeni.

— Poliţiştii au zis că Johnny era într-o stare destul de gravă.

— Hristoase!

— Am ajuns acolo la cincisprezece-douăzeci de minute după ce s-a-ntâmplat. Ştii intersecţia…

— Da, o ştiu, e păcătoasă.

Tom clătină din cap.

— Dacă n-ar fi fost situaţia care era, cred că te-ar fi umflat râsul. Parcă aruncase cineva c-o bombă într-o spălătoreasă. Aşternuturi şi prosoape de la Holiday Inn împrăştiate peste tot. Unii le furau — nenorociţii dracu'! —, îţi vine să crezi ce pot face unii? Iar furgoneta… Bart, de la portiera şoferului în sus n-a mai rămas nimic. Numai fiare contorsionate. Johnny a fost azvârlit afară.

— L-au dus la spitalul Central?

— Nu, la St. Mary. Johnny e catolic, nu ştiai?

— Vrei să vii cu mine?

— Mai bine, nu. Ron ţipă că vrea presiune la cazan. (Ridică din umeri, stânjenit.) Îl ştii pe Ron. Spectacolul trebuie să continue.

— Bine.

Se întoarse în maşină şi porni spre spitalul St. Mary. Iisuse Hristoase! Cui i se întâmplase dintre toţi oamenii! În afară de el, Johnny Walker era singurul angajat al spălătoriei care lucrase în "Panglica Albastră" în 1953… de fapt, Johnny lucrase acolo încă din 1946. Gândul i se oprise în gât ca o prevestire rea. Din ziare ştia că derivaţia 784 avea să dea aproape complet uitării periculoasa intersecţie Deakman.

De fapt, numele lui nu era câtuşi de puţin Johnny. Îl chema Corey Everett Walker — văzuse destule cartele de pontaj ca s-o ştie prea bine. Fusese însă cunoscut drept Johnny chiar şi cu douăzeci de ani în urmă. Nevastă-sa murise în 1956, pe când se afla în vacanţă în Vermont. De atunci, locuise cu fratele lui, care era şofer pe o maşină de salubritate a municipalităţii. În "Panglica Albastră", zeci de lucrători îi spuneau "Coaie-tari" pe la spate lui Ron, dar Johnny fusese singurul care-i zisese porecla în faţă şi nu păţise nimic.

Dacă Johnny moare, se gândi, sunt cel mai vechi angajat al spălătoriei. Deţin recordul de peste douăzeci de ani. Nu-i de comă, Fred?

Fred nu credea asta.

***

Fratele lui Johnny stătea în sala de aşteptare a aripii pentru

urgenţe, un bărbat înalt cu trăsăturile lui Johnny şi ten deschis, îmbrăcat în haine de lucru măslinii şi o jachetă din ţesătură neagră. Răsucea o şapcă brună pe care o ţinea între genunchi şi privea spre podea. Ridică ochii la auzul paşilor.

— Sunteţi de la spălătorie? întrebă.

— Da. Dumneata eşti… (Nu se mai aştepta să-şi reamintească numele, dar şi-l reaminti.) Arnie, aşa-i?

— Da, aşa-i, Arnie Walker. (Scutură încet din cap.) Nu ştiu ce să zic, domnule…

— Dawes.

— Nu ştiu ce să zic, domnule Dawes. L-am văzut în cabinetul de consultaţii. Arăta destul de lovit. Nu mai e un puşti. Arăta rău.

— Îmi pare foarte rău, spuse el.

— Aia-i o intersecţie nenorocită. N-a fost vina celuilalt şofer. A derapat, pur şi simplu, pe zăpadă. Nu dau vina pe el. Ziceau că şi-a spart nasu', da' asta a fost tot. Ştiţi, e curios cum se-ntâmplă câteodată lucrurile.

— Da.

— Mi-amintesc odată, pe când şofam un trailer mare pentru Hemingway, era pe la începutul anilor şaizeci, şi mă aflam pe autostrada Indiana, când am văzut…

Uşa dinspre exterior se deschise brusc, lovindu-se de perete şi intră un preot. Acesta tropăi, scuturându-şi zăpada de pe pantofi, apoi se grăbi pe coridor, aproape alergând. Arnie Waiker îl zări, şi ochii i se căscară, căpătând uitătura fixă a unei persoane şocate. Scoase un icnet şuierat şi subţire din fundul gâtului şi încercă să se ridice. El puse un braţ în jurul umerilor săi şi-l reţinu.

— Iisuse! exclamă Arnie. Avea artoforul la el, l-aţi văzut? O să-i dea ultima împărtăşanie… poate că-i deja mort. *Johnny*…

În sala de aşteptare erau şi alte persoane: un adolescent cu braţul rupt, o femeie în vârstă cu o faşă elastică în jurul unui picior, un bărbat cu degetul mare într-un bandaj uriaş. Toţi ridicară ochii spre Arnie, după care îi coborâră, stângaci, spre revistele pe care le răsfoiau.

— Uşurel, spuse el fără înţeles.

— Daţi-mi drumu’, zise Arnie. Trebuie să mă duc să văd.

— Ascultă-mă…

— *Daţi-mi drumu’!*

Îi dădu drumul. Arnie Walker dispăru după colţ, pe acolo pe unde alergase şi preotul. El se aşeză pentru o clipă în scaunul de plastic mulat anatomic, întrebându-se ce să facă. Privi podeaua acoperită cu urme negre, de zăpadă murdară care se topea. Se uită spre biroul infirmierelor, unde o femeie deservea un tablou de comandă. Privi către fereastră şi văzu că ninsoarea încetase.

De pe coridor, din direcţia cabinetelor de consultaţii se auzi un ţipăt înăbuşit.

Toţi ridicară ochii şi pe toate feţele se citea aceeaşi expresie, pe jumătate tulburată.

Alt ţipăt, urmat de un răcnet aspru, de durere.

Toţi reveniră cu privirile asupra revistelor. Puştiul cu braţul rupt înghiţi cu zgomot un nod, producând un plescăit slab în liniştea sălii.

El se ridică şi ieşi repede, fără să privească înapoi.

***

La spălătorie, toţi lucrătorii din sală veniră să-l întrebe cum stătea treaba, iar Ron Stone nu-i opri.

— Nu ştiu, le spuse. N-am izbutit să aflu dacă mai trăieşte. O să ne anunţe. Pur şi simplu, nu ştiu.

Urcă scara în fugă, simţindu-se straniu, deconectat de lumea din jur.

— Ştiţi ceva despre Johnny, domnule Dawes? îl întrebă Phyllis.

Pentru prima dată, sesiză că, ignorând părul colorat elegant în albăstrui, Phyllis arăta bătrână.

— E rău, îi spuse. A venit preotul pentru ultima împărtăşanie.

— Doamne, ce nenorocire! Şi tocmai în preajma Crăciunului.

— S-a dus cineva la Deakman să recupereze încărcătura?

Ea îl privi cu o uşoară undă de reproş.

— Tom l-a trimis pe Harry Jones. A adus-o acum cinci minute.

— Bine, încuviinţă el, dar nu era bine.

Era rău. Se gândi să coboare în sala maşinilor şi s-arunce suficient Hexlite în tambure pentru a dezintegra totul — când stoarcerea s-ar fi terminat şi Pollack le-ar fi deschis, înăuntru n-ar fi fost decât un morman de scame cenuşii. *Asta* ar fi fost bine.

Phyllis rosti ceva şi n-o auzi.

— Poftim? Scuză-mă!

— Am spus că a telefonat domnul Ordner. Vrea să-l sunaţi imediat. A mai sunat un domn Harold Swinnerton. A spus că au sosit cartuşele.

— Harold…?

Apoi îşi reaminti. Magazinul de arme Harvey. Atât doar că Harvey, ca şi Marley, era ţeapăn de mort.

— Da, bine.

Intră în cabinet şi închise uşa. Plăcuţa de pe birou continua să anunţe:

GÂNDEŞTE!

Poate fi o experienţă nouă

O luă de pe birou şi o azvârli în coşul de gunoi. *Clang!*

Se aşeză la birou, scoase toate hârtiile din mapa de intrări şi le azvârli în coşul de gunoi, fără să le privească. Se opri şi se uită în jurul încăperii. Pereţii erau lambrisaţi în lemn. În stânga se găseau două diplome înrămate: una de la colegiu şi cealaltă de la Institutul Laundry, ale cărui cursuri le urmase în verile anilor 1969 şi 1970. Înapoia biroului se afla o fotografie mărită care-l prezenta pe el, dând mâna cu Ray Tarkington în parcarea Panglicii Albastre, imediat după ce fusese asfaltată. El şi Ray zâmbeau. Spălătoria se distingea pe fundal, cu trei furgonete la rampele de încărcare. Coşul de fum continua să fie foarte alb.

El stătea în încăperea aceasta din anul 1967, de mai bine de şase

ani. Înainte de Woodstock, înainte de Kent State[10], înainte de asasinările lui Robert Kennedy şi Martin Luther King, înainte de Nixon. Ani din viaţa lui fuseseră petrecuţi între aceşti patru pereţi. Milioane de respiraţii, milioane de bătăi de inimă. Privi în jur, căutând să descopere dacă simţea ceva. Se simţea puţin trist. Atâta tot.

Făcu curăţenie pe birou, azvârlind hârtii personale şi registre contabile personale. Îşi scrise demisia pe dosul unui imprimat cu un ciclu de spălare şi o introduse într-un plic pentru plată de la spălătorie. Nu se atinse de obiectele neutre — agrafele pentru hârtii, banda scotch, carnetul gros de cecuri, teancul de cartele de pontaj prinse laolaltă cu elastice.

Se sculă, luă cele două diplome de pe perete şi le aruncă în coş. Geamul care acoperea diploma de la Institutul Laundry se sparse. Pătratele unde diplomele atârnaseră atâţia ani arătau ceva mai deschise la culoare decât restul peretelui, şi asta era tot.

Telefonul sună şi ridică receptorul, gândindu-se că era Ordner. Era însă Ron Stone, care suna de la parter.

— Bart?

— Da.

— Johnny a murit acum o jumătate de oră. Cred că n-a avut nici o şansă de supravieţuire.

— Îmi pare teribil de rău. Ron, aş dori să închid spălătoria pentru restul zilei.

Ron oftă.

— Cred c-ar fi cel mai bine. Dar n-o să-ţi facă scandal şefii cei mari?

— Nu mai lucrez pentru şefii cei mari. Tocmai mi-am scris demisia.

Gata. O spusese. În felul ăsta, devenea real.

La celălalt capăt al firului, urmă un moment de tăcere. Putea auzi pe fundal uruitul maşinilor de spălat şi bufniturile monotone urmate de şuierături ale călcătorului. “Mutilatorul”, cum îi ziceau ei, din cauza a ceea ce te aştepta, dacă erai vreodată prins acolo.

— Cred că nu te-am auzit bine, spuse Ron. Mi s-a părut c-ai zis…

— Am zis-o, Ron. Am terminat. A fost o plăcere să lucrez cu tine,

cu Tom şi chiar cu Vinnie, atunci când putea să-şi ţină gura. Dar s-a terminat.

— Alo, Bart, ascult-aici! Nu te pripi. Ştiu că asta te-a tulburat…

— Nu-i vorba despre Johnny, replică el, neştiind dacă era sau nu adevărat.

Poate că ar fi făcut totuşi un efort pentru a se salva, pentru a salva viaţa care în ultimii douăzeci de ani se derulase sub o cupolă protectoare de rutină. Dar când preotul trecuse repede pe lângă ei, dispărând pe coridor, aproape alergând spre locul unde Johnny zăcea în pragul morţii sau chiar mort, şi când Arnie Walker scosese icnetul straniu şi subţire din fundul gâtului, el renunţase. Fusese ca atunci când derapezi şi stăpâneşti maşina sau te amăgeşti c-o stăpâneşti, pentru ca la un moment dat să-ţi iei pur şi simplu mâinile de pe volan şi să le pui peste ochi.

— Nu-i vorba despre Johnny, repetă el.

— Auzi, fii atent… fii atent…

Ron părea extrem de tulburat.

— O să vorbim mai târziu, Ron, spuse fără să ştie dacă avea sau nu să se ţină de cuvânt. Du-te şi anunţă-i că pot să plece acasă.

— Bine. Bine, dar…

Închise încetişor.

Scoase cartea de telefoane din sertar şi căută în paginile aurii la ARME. Sună la Magazinul de arme Harvey.

— Bună ziua. Aţi sunat la Magazinul de arme Harvey.

— Sunt Barton Dawes, rosti el.

— Ah, da. Cartuşele au sosit ieri după-amiază. V-am zis că le veţi avea cu suficient timp înainte de Crăciun. Două sute de bucăţi.

— Perfect. Problema este că-n după-amiaza asta o să am foarte multe pe cap. Până la ce oră ţineţi deschis seara?

— În toate serile până la Crăciun, programul este până la ora 21.

— Bun, o să-ncerc s-ajung pe la ora opt. Dacă nu, mâine după-amiază cu siguranţă.

— Este foarte bine. Auziţi, aţi aflat cumva dacă era vorba despre

Boca Rio?

— Boca… (Ah, da, Boca Rio, unde vărul lui, Nick Adams, avea să vâneze în curând.) Boca Rio. Da, cred că ăsta era locul.

— Doamne, ce-l invidiez! Au fost momentele cele mai bune din viaţa mea.

— Menţinerea acordului precar de încetare a focului, zise el.

Avu brusc în faţa ochilor imaginea capului lui Johnny Walker împăiat deasupra şemineului electric al lui Stephan Ordner, dedesubt cu o plăcuţă de alamă lustruită pe care scria:

HOMO SPĂLĂTORICUS

28 noiembrie 1973

Doborât la intersecţia Deakman

— Ce-aţi spus? întrebă Harry Swinnerton, derutat.

— Am zis că şi eu îl invidiez, spuse el şi închise ochii. Îl străbătu un val de greaţă. O *iau razna,* se gândi.

Asta se numeşte a o lua razna.

— Aha. Bine, atunci vă aştept.

— Sigur că da. Mulţumesc încă o dată, domnule Swinnerton.

Închise ochii, îi deschise şi privi iarăşi în jurul cabinetului său despuiat. Apăsă pe butonul interfonului.

— Phyllis?

— Da, domnule Dawes?

— Johnny a murit. O să închidem azi.

— I-am văzut pe oameni plecând şi m-am gândit că asta trebuie să fie.

Glasul ei se auzea de parcă ar fi plâns.

— Vrei, te rog, să-ncerci să-l prinzi pe domnul Ordner la telefon înainte de a pleca?

— Sigur că da.

Se roti în scaun şi privi pe fereastră. Un greder portocaliu-deschis cu lanţuri peste roţile imense trecea greoi, scrâşnind pe drum. Este vina lor, Freddy. Numai vina lor. Mă descurcam foarte bine până ce tipii din Consiliul Municipal au decis să-mi distrugă viaţa. Mă descurcam bine, este, Freddy?

Freddy?

Fred?

Telefonul sună şi ridică receptorul.

— Dawes, zise el.

— Ai înnebunit, rosti sec Steve Ordner. Ai sărit complet de pe fix!

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că în dimineaţa asta la ora nouă şi jumătate l-am sunat eu personal pe domnul Monohan. Cei de la McAn semnaseră hârtiile pentru fabrica Waterford la ora nouă. Ce pizda mă-sii s-a-ntâmplat, Barton?

— Cred c-ar fi mai bine să discutăm asta între patru ochi.

— Aşa cred şi eu. Şi mai cred c-ar trebui să ştii că va trebui să spui ceva foarte întemeiat, dacă vrei să-ţi salvezi slujba.

— Termină cu jocul ăsta, Steve.

— Poftim?!

— Nu intenţionezi câtuşi de puţin să mă păstrezi, nici măcar ca măturător. Mi-am scris deja demisia. E-nchisă într-un plic, dar ţi-o pot reproduce din memorie. “Demisionez. Semnat, Barton George Dawes.”

— De ce?

Părea rănit fizic, totuşi nu scâncea ca Arnie Walker. El se îndoia că Steve Ordner mai scâncise vreodată după ce împlinise unsprezece ani. Scâncetele erau ultima resursă a bărbaţilor slabi.

— La ora două? îl întrebă.

— Este foarte bine.

— La revedere, Steve.

— Bart…

Închise şi privi în gol spre perete. După un timp, Phyllis strecură capul înăuntru, părând obosită, agitată şi consternată sub coafura modernă de Persoană mai Vârstnică. Vederea şefului care stătea tăcut în cabinetul golit nu contribui cu nimic la îmbunătăţirea stării ei.

— Domnule Dawes, pot să plec? Rămân, dacă…

— Nu, du-te, Phyllis. Du-te acasă.

Phyllis păru că se străduieşte să spună ceva şi el se întoarse şi privi pe geam, sperând să-i scutească pe amândoi de stinghereală. După o clipă, uşa se închise cu un clic foarte încet

La parter, cazanul ţiui şi muri. În parcare începură să ambaleze motoare.

Stătu în biroul gol din spălătoria goală, până sosi momentul să se întâlnească cu Ordner. Îşi pregătea saluturile de despărţire.

***

Sediul lui Ordner se afla în centru, într-unul dintre nou-construitele blocuri pentru birouri de companii pe care criza petrolului le-ar fi putut în curând trece în uitare. Avea şaptezeci de etaje şi era numai din sticlă, ineficient ca încălzire iarna, îngrozitor de climatizat vara. Birourile Amroco se găseau la etajul 54.

Lăsă maşina în parcarea subterană, luă liftul până la recepţie, trecu printr-o uşă turnantă şi găsi ascensoarele corespunzătoare. Urcă împreună cu o femeie care avea o coafură afro uriaşă. Purta un sarafan şi ţinea într-o mână un carnet pentru stenografie.

— Îmi place coafura ta afro, rosti el brusc fără nici un motiv.

Ea îl privi cu răceală şi nu spuse nimic. Absolut nimic.

Secretariatul lui Steve Ordner era mobilat cu scaune ergonomice; o secretară roşcată stătea sub o reproducere a tabloului “Lanul de floarea-soarelui” de Van Gogh. Pe jos era o carpetă lăţoasă ivoar. Iluminat indirect. Muzică ambientală indirectă, inspirată de Mantovani.

Roşcata îi zâmbi. Purta un sarafan negru, şi părul îi era strâns în coc cu o panglică aurie.

— Domnul Dawes?

— Da.

— Puteţi intra.

Deschise uşa şi intră. Ordner scria ceva la biroul acoperit cu o placă impresionantă din plastic transparent marca Lucite. Prin fereastra uriaşă dinapoia lui se vedea panorama vestică a oraşului. Ridică ochii şi lăsă stiloul.

— Salut, Bart, rosti încet.

— Salut.

— Ia loc.

— Va dura atât de mult?

Ordner îl fixă cu privirea.

— Mi-ar plăcea să-ţi trag nişte palme, îi spuse. Ştii asta? Mi-ar plăcea să te iau la palme prin tot biroul ăsta. Nu să te bat sau să te pocesc. Pur şi simplu, să te iau la palme.

— Ştiu, spuse el şi era adevărat.

— Cred că n-ai habar la ce-ai dat cu piciorul, zise Ordner. Bănuiesc că McAn te-a determinat s-o faci. Sper că te-a plătit suficient, fiindcă eu personal pusesem ochii pe tine ca vicepreşedinte executiv în corporaţia asta. Ar fi însemnat treizeci şi cinci de mii pe an, la început. Sper că te-a plătit mai mult decât atât.

— Nu mi-a dat nici un cent.

— Vorbeşti serios?

— Da.

— Atunci, de ce, Bart? De ce-ai făcut-o — pentru numele lui Dumnezeu?

— De ce ţi-aş spune, Steve?

Se aşeză pe scaunul pe care trebuia să se aşeze, scaunul umilinţei, de cealaltă parte a biroului mare acoperit cu Lucite.

Pentru o clipă, Ordner păru derutat. Scutură din cap, ca un boxer care a fost lovit, dar nu serios.

— Fiindcă eşti angajatul meu. Ce zici de asta, pentru început?

— Nu ţine.

— Ce vrei să spui?

— Steve, eu am fost angajatul lui Ray Tarkington. Ray a fost o persoană reală. Poate că ţie ţi-a fost indiferent, dar trebuie să recunoşti că a fost o persoană reală. Uneori, în timp ce vorbeai cu el, trăgea un vânt, râgâia sau se scobea în urechi. Avea probleme reale. De câteva ori eu însumi am fost una dintre problemele acelea. Odată, când am luat o decizie greşită privind facturarea unui motel din Crager Piaza, m-a dat cu capul de o uşă. Tu nu eşti ca el. Pentru tine, "Panglica Albastră" este un fel de jucărie, Steve. Ţie nu-ţi pasă de mine. Ţie-ţi pasă de capacitatea ta de ascensiune. Aşa că nu mă lua cu rahaturile cu angajaţii. Nu afirma că mi-ai dat muie şi te-am muşcat de sulă.

Dacă figura lui Ordner era o faţadă, nu vădea nici o fisură. Trăsăturile lui continuau să afişeze o tulburare moderată, atât şi nimic mai mult.

— Chiar crezi aşa ceva? întrebă Ordner.

— Da. Te interesează "Panglica Albastră" doar în măsura în care-ţi afectează statutul în corporaţie. Aşa că, hai să nu ne mai căcăm pe noi. Poftim!

Împinse demisia peste placa de Lucite a biroului. Ordner scutură din nou din cap.

— Şi ce crezi despre oamenii pe care i-ai nenorocit, Bart? Despre oamenii mărunţi? Lăsând restul la o parte, tu ocupai o poziţie însemnată. (Păru să guste expresia aceea.) Ce crezi despre oamenii de la spălătorie care-şi vor pierde slujbele fiindcă nu există alt sediu în care să se poată muta?

El râse răguşit şi spuse:

— Ce jegos împuţit eşti! Eşti prea al dracu' de sus ca să vezi până jos, aşa-i?

Ordner se înroşi şi vorbi încet şi apăsat:

— Ar fi bine să te explici, Bart.

— Fiecare salariat din spălătorie, de la Tom Granger în jos până la Pollack, din sala maşinilor, are asigurare de şomaj. Este a lor. *Plătesc* pentru ea. Dacă nu-nţelegi prea bine conceptul, consider-o ca pe o cheltuială deductibilă. Ca pe un prânz din patru feluri de

mâncare plus băutură în restaurantul Benjamin's.

— Aceia sunt din fondul de asigurări sociale, replică jignit Ordner, şi o ştii prea bine.

El repetă:

— Ce jegos împuţit eşti!

Mâinile lui Ordner se ridicară şi se încleştară în pumni, strângându-se ca degeţelele unui copil care a fost învăţat să spună "Tatăl Nostru" lângă pătuţul lui.

— Întreci măsura, Bart!

— Nu, n-o întrec. Tu m-ai chemat aici. Tu mi-ai cerut să dau explicaţii. Ce voiai să m-auzi spunând? "Îmi pare rău, am belit-o, o să plătesc"? Nu pot spune asta. Nu-mi pare rău. N-o să plătesc. Iar, dac-am belit-o, asta va fi treaba mea şi a lui Mary. Iar ea nici măcar nu va şti vreodată, ţi-o garantez. Ce vrei să-mi spui — c-am afectat corporaţia? Cred că nici tu n-ai fi-n stare de o asemenea minciună. După ce o corporaţie ajunge la o anumită mărime, nimic n-o mai poate afecta. Ar trebui să fie un act divin. Când lucrurile merg bine, are un profit imens, când vremurile sunt proaste, are doar profit, iar când totul se duce dracu', îşi deduce din impozite. Asta o ştii şi tu.

— Şi ce se va întâmpla cu viitorul tău? întrebă încet Ordner. Ce se va întâmpla cu Mary?

— Nu-ţi pasă ţie de ele! Ele nu-s decât o pârghie pe care crezi c-ai putea s-o foloseşti. Vreau să te-ntreb ceva, Steve. Pe tine te va afecta cu ceva? Îţi va micşora salariul? Îţi va reduce dividendele anuale? Îţi va diminua fondul de pensii?

Ordner clătină din cap.

— Du-te acasă, Bart! Nu eşti în firea ta.

— De ce? Fiindcă vorbesc despre tine şi nu doar despre bănişori?

— Eşti apucat, Bart!

— Nu ştii nimic, spuse el şi se ridică, punându-şi pumnii pe placa de Lucite de pe birou. Eşti înfuriat pe mine, dar nu ştii de ce. Cineva ţi-a spus că, dacă apare vreodată o situaţie ca asta, ar trebui să te înfurii. Dar nu ştii de ce.

— Eşti apucat, repetă încetişor Ordner.

— Bineînţeles că sunt. Tu ce eşti?

— Du-te acasă, Bart!

— Nu, dar o să te las singur şi asta-i ceea ce doreşti. Răspunde-mi la o singură întrebare! Pentru o secundă, încetează de-a mai fi omul corporaţiei şi răspunde-mi la o întrebare. Îţi pasă de chestia asta? Înseamnă cel mai mic lucru pentru tine?

Ordner îl privi îndelung. Oraşul se întindea înapoia lui ca un regat de turnuri, învăluite în cenuşiu şi ceaţă. În cele din urmă, răspunse:

— Nu.

— Bine, încuviinţă el încet. (Se uită la Ordner fără animozitate.) N-am făcut-o ca să te distrug pe tine. Nici corporaţia.

— Atunci, de ce? Eu am răspuns la întrebarea ta. Acum, răspunde-mi şi tu. Ai fi putut semna achiziţia fabricii Waterford. După aceea, ar fi fost grija altuia. De ce n-ai făcut-o?

— Nu-ţi pot explica, îi răspunse. M-am ascultat pe mine, dar oamenii vorbesc un grai diferit la interior. Ar suna ca ultimul rahat, dacă aş încerca să explic asta. Dar asta a trebuit să fac.

Ordner îl privi inexpresiv.

— Şi Mary?

El tăcu.

— Du-te acasă, Bart! zise Ordner.

— Tu ce vrei, Steve?

Ordner clătină din cap, pierzându-şi răbdarea.

— Noi doi am terminat, Bart. Dacă doreşti să te cerţi cu cineva, du-te la un bar.

— Tu ce vrei de la mine?

— Doar să ieşi de aici şi să te duci acasă.

— Atunci, ce vrei tu de la viaţă? Unde încep preocupările tale reale?

— Du-te acasă, Bart!

— *Răspunde-mi!* Tu ce *vrei?*

Îl privi deschis pe Ordner. Ordner răspunse încetişor:

— Vreau ceea ce vor toţi. Du-te acasă, Bart!

El ieşi fără să privească înapoi. Şi nu s-a mai dus niciodată acolo.

***

Când ajunse la "Magliore — Maşini la Mâna a Doua", ningea zdravăn şi cele mai multe dintre automobilele care veneau din faţă îşi aprinseseră farurile. Ştergătoarele lui de parbriz ţăcăneau într-un ritm constant de du-te-vino, iar sub baleiajul lor, zloata se scurgea pe parbrizul Saf-T-Glass, aidoma lacrimilor.

Parcă maşina în spate şi ocoli baraca spre birouri. Înainte de a intra, îşi privi reflexia spectrală în geam şi-şi îndepărtă o peliculă roz şi subţire de pe buze. Discuţia cu Ordner îl tulburase mai mult decât şi-ar fi imaginat. Venind încoace, cumpărase un flacon de Pepto-Bismol de la o farmacie şi mestecase deja jumătate din tablete. Probabil că n-o să mă mai cac o săptămână, Fred. Dar Freddy nu era acasă. Poate că se dusese să viziteze rudele lui Monohan din Bombay.

Femeia dinapoia maşinii de adunat îi aruncă un surâs ciudat şi meditativ şi-i făcu semn să intre.

Magliore era singur. Citea *The Wall Street Journal,* iar când îl văzu intrând aruncă ziarul peste birou în coşul de gunoi. Căzu acolo cu un bufnet surd.

— Se duce drept în *mă-sa,* spuse Magliore de parcă ar fi continuat un dialog interior care începuse cu ceva timp în urmă. Toţi agenţii ăştia de bursă sunt nişte babe, exact cum zice ziaristul ăla, Paul Harvey. O să demisioneze preşedintele? O s-o facă? N-o s-o facă? O s-o facă? O să dea faliment General Electric din cauza crizei petrolului? Mă doare drept în cur.

— Da, spuse el fără să ştie ce aproba.

Se simţea stingher şi nu era pe deplin convins că Magliore îşi reamintea de el. Ce ar fi trebuit să zică? *Eu sunt tipul care ţi-a zis "pulică", ţii minte?* Hristoase, nu aşa se începea!

— Ninge mai tare, este?

— Da, ninge.

— Urăsc zăpada. În fiecare an, frate-meu pleacă în Puerto Rico la 1 noiembrie şi stă acolo până la 15 aprilie. Deţine patruzeci la sută dintr-un hotel şi zice că trebuie s-aibă grijă de investiţie. Rahat! N-ar şti s-aibă grijă nici de propriul lui fund, dacă i-ai da un sul de hârtie igienică. Ce vrei?

— Cum?

Tresări niţel şi se simţi vinovat.

— Ai venit la mine ca să cumperi ceva. Cum vrei să-ţi fac rost, dacă nu ştiu despre ce-i vorba?

Abordat atât de direct, descoperi că-i venea greu să spună. Cuvântul pentru ceea ce dorea părea să aibă prea multe colţuri pentru a-i ieşi din gură. Îşi aminti ceva ce făcuse când era copil şi surâse uşor.

— Ce-i aşa amuzant? se interesă imediat Magliore pe un ton amabil. Cu afacerile mergând în halul ăsta, mi-ar prinde bine o glumă.

— Odată, când eram puşti, mi-am băgat un yoyo în gură, spuse el.

— Asta-i amuzant?

— Nu. *Amuzant* este că n-am mai putut scoate jucăria. Mama m-a dus la doctor, el m-a ciupit de fund şi, când am deschis gura să ţip, mi-a tras-o pur şi simplu afară.

— Eu n-o să te ciupesc de fund, zise Magliore. Ce vrei, Dawes?

— Explozibili, îi răspunse.

Magliore îl privi. Dădu ochii peste cap. Începu să spună ceva, după care se pocni cu palma peste una dintre guşi.

— Explozibili.

— Da.

— Ştiam că tipu-i într-o dungă, vorbi Magliore pentru sine. După ce-ai plecat, i-am zis lui Pete: "Ăsta-i un tip care caută accidentul cu lumânarea." Aşa i-am zis.

Nu replică. Aluziile la accidente îl făceau să se gândească la Johnny Walker.

— Bun, bun, o să pun botu'. Pentru ce vrei explozibilii? S-arunci în aer Expoziţia Comercială Egipteană? Să deturnezi un avion? Sau

poate s-o faci bucăţele pe soacră-ta?

— N-aş irosi explozibili pe ea, rosti el, rigid şi asta-i făcu pe amândoi să râdă, dar nu risipi tensiunea.

— Atunci, care-i cioaca? Pe cine-ai ciudă?

— N-am ciudă pe nimeni, spuse el. Dacă aş dori să ucid pe cineva, aş cumpăra o armă.

Atunci îşi reaminti că de fapt *cumpărase* o armă, cumpărase *două* arme şi stomacul lui drogat cu Pepto-Bismol începu să se agite din nou.

— Atunci, pentru ce vrei explozibili?

— Vreau să distrug o şosea.

Magliore îl privi cu neîncredere măsurată. Toate sentimentele îi păreau mai mari ca-n realitate; era ca şi cum adoptase rolul acela pentru a se potrivi puterii de a mări a ochelarilor săi.

— Vrei să distrugi o şosea? Care anume?

— Încă n-a fost construită.

Începuse să capete o senzaţie de plăcere perversă din toată chestia asta. Şi, desigur, amâna inevitabila confruntare cu Mary.

— Aşadar, vrei să distrugi o şosea care încă n-a fost construită. Te-am citit greşit, dom'le. Nu eşti ţăcănit. Eşti psihopat. Poţi să-mi explici ceva mai logic?

Alegându-şi cuvintele cu atenţie, îi spuse:

— Se construieşte o şosea cunoscută ca derivaţia 784. După ce va fi terminată, autostrada statală va trece drept prin oraş. Din anumite motive pe care nu vreau să le amintesc — pentru că nu pot —, şoseaua aceea mi-a distrus douăzeci de ani din viaţă. Este…

— Fiindcă o să-ţi dărâme spălătoria în care lucrezi şi locuinţa?

— De unde ştii?

— Ţi-am spus c-o să te verific. Credeai că glumesc? Ştiam până şi c-o să-ţi pierzi slujba. Poate chiar înaintea ta.

— Nu, eu am ştiut asta acum o lună, răspunse el fără să se gândească la ceea ce spunea.

— Şi cum vrei s-o faci? Să treci pe lângă şantier, s-aprinzi fitilurile de la ţigară şi s-arunci mănunchiuri de dinamită pe fereastra maşinii?

— Nu. În zilele de sărbătoare, utilajele rămân în şantier. Vreau să le arunc pe toate în aer. Şi cele trei noi pasaje suspendate. Şi pe ele vreau să le-arunc în aer.

Magliore se holbă la el. Se holbă mult timp. Apoi dădu capul pe spate şi râse. Pântecele i se zguduia, iar catarama curelei urca şi cobora ca o bucată de lemn pe o mare agitată. Hohotele lui erau sonore, pline şi pornite din inimă. Râse până ce începură să-i ţâşnească lacrimi din ochi, iar atunci scoase dintr-un buzunar interior o batistă imensă, ca de operetă, şi-i şterse. El rămase privindu-l pe Magliore cum râdea şi brusc fii foarte convins că bărbatul acela gras cu ochelari cu lentile groase avea să-i vândă explozibili. Îl privi pe Magliore şi pe chip îi apăru un zâmbet şters. Nu-l deranjau râsetele. Azi, râsetele îi sunau bine.

— Dom'le, eşti realmente nebun, zise Magliore când hohotele i se diminuară în chicote şi sughiţuri. Păcat că nu-i şi Pete aici, să te-audă! N-o să mă creadă niciodată. Ieri m-ai făcut "pu-pulică", iar a-azi… a-a-azi…

Izbucni iarăşi, în hohote homerice, ştergându-se la ochi cu batista.

După ce veselia i se redusese iarăşi, întrebă:

— Cum intenţionezi să finanţezi această mică aventură, domnule Dawes? Din câte ştiu, nu mai eşti angajat lucrativ?

Fusese o exprimare interesantă. *Nu mai eşti angajat lucrativ*… Când o spuneai aşa, suna realmente adevărat. Toată chestia asta nu era un vis.

— Luna trecută, îi spuse, mi-am ridicat asigurarea pe viaţă. Timp de zece ani, plătisem o poliţă de zece mii de dolari. Am aproape trei mii de dolari.

— Ai plănuit-o chiar de atâta vreme?

— Nu, răspunse cinstit. Când mi-am ridicat asigurarea, nu eram sigur pentru ce o doream.

— Pe atunci încă mai aveai destule opţiuni, este? Te gândeai că-i poţi da foc şoselei sau c-o poţi mitralia, sau sugruma, sau…

— Nu. Pur şi simplu, nu ştiam ce voi face. Acum ştiu.

— Ei bine, nu conta pe mine.

— Poftim?

Se holbă către Magliore, realmente uluit. Asta nu era în scenariu. Magliore ar fi trebuit să se lase greu, cumva ca un părinte sever. După aceea i-ar fi vândut explozibilii. Magliore ar fi trebuit să-i ofere o tăgăduire, ceva de felul: *Dacă vei fi prins, o să neg c-am auzit vreodată de numele tău.*

— Ce-ai zis?

— Am zis nu. N, U. Total — nu.

Se aplecă înainte. Orice urmă de amuzament îi dispăruse din ochi. Erau plaţi şi, în mod neaşteptat, mici, în ciuda măririi cauzate de lentile. Nu erau defel ochii unui vesel Moş Crăciun napolitan.

— Dacă voi fi prins, îi zise, o să neg c-am auzit vreodată de numele tău. N-o să pomenesc niciodată de tine.

— Pe dracu' n-o să pomeneşti! O să-ţi verşi guşa imediat şi-o să pledezi pentru nebunie. Pe mine o să mă-nchidă pe viaţă.

— Nu, fii atent…

— Ba *tu* să fii atent, spuse Magliore. Până la un punct, eşti amuzant. Punctul ăla a fost depăşit. Am zis "nu", şi "nu" rămâne. Fără arme, fără explozibili, fără dinamită, fără nimic. Ştii de ce? Fiindcă tu eşti un ţăcănit, iar eu sunt un om de-afaceri. Cineva ţi-a spus că "pot face rost" de diverse chestii. Pot, aşa-i. Am făcut rost de multe chestii pentru mulţi oameni. Am făcut rost de unele chestii şi pentru mine. În 1946, am fost condamnat de la doi la cinci ani pentru posesie de arme ilegale. Am făcut zece luni. În 1952, am fost acuzat de conspiraţie şi am fost achitat. În 1955, am fost acuzat de evaziune fiscală şi am fost, de asemenea, achitat. În 1959, am fost acuzat de posesia de bunuri furate şi n-am mai fost achitat. Am căpătat optsprezece luni în Castleton, dar tipul care-a dat sifon la juraţi a căpătat o groapă-n pământ pe viaţă. Din 1959, am fost acuzat de trei ori — de două ori acuzaţiile au fost retrase şi o dată am fost achitat. Le-ar plăcea să mă lege din nou, fiindcă, dacă mă mai condamnă o dată, m-aşteaptă douăzeci de ani, fără reducere pentru bună purtare. În starea în care sunt, după douăzeci de ani, singurul lucru care mai rămâne din mine sunt rinichii, pe care-i transplantează unui cioroi din salonul pentru ajutoare sociale din Norton. Pentru tine, ăsta-i un joc. Ţăcănit, da' un joc. Pentru mine, nu-i un joc. Când spui c-o să ţii gura-nchisă, crezi că zici adevărul, da' minţi. Nu mă minţi pe mine, te minţi pe *tine.* Aşa că

răspunsul este “nu” — sec.

Ridică braţele.

— Dac-ar fi fost vorba despre curve, pe cuvântu’ meu dacă nu ţi-aş fi dat două pe gratis, numai pentru spectacolul ăla de ieri. Da’-n aşa ceva nu mă bag.

— Bine, spuse el.

Îşi simţea stomacul mai rău ca oricând. Simţea că-i vine să vomite.

— Locul ăsta-i curat, zise Magliore, şi ştiu că-i curat. În plus, ştiu că *tu* eşti curat, deşi Dumnezeu mi-e martor că n-o să mai fii dacă o să continui aşa. Să-ţi zic însă ceva. Acum vreo doi ani, a venit la mine un negru şi mi-a zis că voia explozibili. Nu voia s-arunce-n aer ceva inofensiv ca o şosea. El voia s-arunce-n aer un ditamai tribunal federal.

Nu-mi mai spune nimic, gândi el. Cred c-o să borăsc. Stomacul i se părea plin de pene şi toate-l gâdilau în acelaşi timp.

— I-am vândut marfa, spuse Magliore. Şi din ăia, şi din ăilalţi. Ne-am târguit. El a vorbit cu băieţii lui, eu am vorbit cu băieţii mei. Banii au trecut dintr-o mână-n alta. O grămadă de bani. Explozibilii au trecut dintr-o mână-n alta. L-au prins pe tip şi pe doi amici de-ai lui, slavă Domnului, înainte să fi putut răni pe cineva. Eu însă nu mi-am făcut griji nici o clipă c-o să verse totul la gabori sau la procurorul de la febei. Ştii de ce? Fiindcă el era cu o gaşcă-ntreagă de ţăcăniţi, de negri ţăcăniţi şi ăştia-s cei mai răi, iar o *gaşcă* de ţăcăniţi este cu totul altă chestie. Da’ pe un singur ţăcănit, aşa cum eşti tu, îl doare drept în pix. Face scurtcircuit şi se arde ca un bec. Dacă sunt însă treizeci de tipi şi trei dintre ei sunt prinşi, ăia-şi pun lacăt la gură şi-şi văd de treaba lor.

— Bine, repetă el.

Simţea că ochii i se micşoraseră şi ardeau.

— Uite cum stă treaba, zise Magliore mai liniştit. Oricum, cu trei mii de dolari nu poţi cumpăra ceea ce vrei. Asta-i ca piaţa neagră — înţelegi ce vreau să spun? — şi nu-i o glumă apropo de ciorile alea. Ca să cumperi ce-ţi trebuie, ai nevoie de trei-patru ori pe-atât.

Nu spuse nimic. Nu putea să plece până nu-i dădea liber Magliore. Era ca un coşmar, atât doar că nu era un coşmar. Trebuia să-şi repete să nu încerce nici o prostie în prezenţa lui Magliore — de pildă, să se

pişte singur, pentru a se trezi.

— Dawes?

— Ce-i?

— Oricum n-ar sluji la nimic. Nu-ţi dai seama? Poţi s-arunci în aer un om sau un monument al naturii sau poţi să distrugi o operă de artă — aşa cum a făcut dementul ăla care s-a repezit cu un ciocan la Pietâ, putrezi-i-ar sula! Da' nu poţi s-arunci în aer clădiri, şosele sau altceva de felul ăsta. Asta nu-nţeleg toţi negrii ăia nebuni. Dacă detonezi un tribunal federal, statul va construi altele două — unul care să-l înlocuiască pe cel dărâmat şi-ncă unul numai ca să-i condamne pe toţi cioroii care sunt aduşi acolo. Dacă ucizi gabori, statul angajează alţi şase pentru fiecare pe care l-ai mierlit… şi pe fiecare nou-angajat îl loveşte strechea când vede negrotei. Nu poţi să-nvingi, Dawes. Nu contează dacă eşti alb sau negru. Dacă te pui în calea şoselei ăleia, o să te-ngroape cu casa şi cu slujba ta cu tot.

— Acum trebuie să plec, se auzi el spunând răguşit.

— Da, arăţi nasol. Trebuie să scapi de chestia asta din tine. Dacă vrei, îţi pot face rost de-o târfă bătrână. Bătrână şi proastă. Dacă vrei, poţi s-o baţi până se cacă pe ea. Trebuie să scapi de-otrava asta. A-nceput să-mi placă de tine şi…

El fugi. Fugi orbeşte pe uşă, prin secretariat şi afară în zăpadă. Rămase acolo, tremurând, trăgând adânc în piept guri mari, albe şi îngheţate din aerul cu ninsoare. Pe neaşteptate, fu sigur că Magliore va veni după el, îl va lua de guler, îl va duce înapoi în birou şi-i va vorbi până la sfârşitul timpului. Când îngerul Gabriel va trâmbiţa Apocalipsa, Sally Chioru' va continua să-i explice cu răbdare invulnerabilitatea tuturor sistemelor de peste tot şi va încerca să i-o bage pe gât pe târfa bătrână.

***

Până ajunse acasă, se aşternuse un strat de zăpadă înalt de aproape cincisprezece centimetri. Plugurile fuseseră scoase pe străzi şi trebui să bage LTD-ul printr-un troian de omăt care făcuse deja crustă deasupra, pentru a intra pe aleea spre locuinţă. Pentru LTD nu era o problemă. Era un automobil puternic.

Casa era cufundată în întuneric. Când deschise uşa şi păşi înăuntru, scuturându-se de zăpadă pe preş, îşi dădu seama că era

cufundată şi în tăcere. Merv Griffin nu pălăvrăgea cu celebrităţi.

— Mary? strigă el. (Nu primi nici un răspuns.) *Mary?*

Îşi dorea să creadă că nu era acasă, până o auzi plângând în living. Îşi scoase paltonul şi-l atârnă pe umeraşul lui, în debara. Sub umeraşe, pe jos, se afla o cutie mică. Cutia era goală. Mary o punea acolo în fiecare iarnă, ca să strângă picăturile scurse de pe haine. Uneori, el se întrebase: Cui îi pasă de picături într-o debara? Acum răspunsul îi sosi în minte, perfect în simplitatea sa. Lui Mary îi păsa.

Intră în living. Ea stătea pe canapeaua din faţa televizorului Zenith, care era închis, şi plângea. Nu folosea o batistă. Braţele îi atârnau pe lângă corp. Dintotdeauna, fusese genul de om care plângea în intimitate — urca în dormitorul de la etaj sau, dacă o surprindea el, îşi ascundea capul în palme sau în batistă. Văzând-o aşa, faţa îi părea despuiată şi cumva obscenă, faţa victimei unui accident de avion. Îi frângea inima.

— Mary, rosti încetişor.

Continuă să plângă, fără să-l privească. Se aşeză lângă ea.

— Mary, nu-i chiar atât de rău. Nimic nu-i chiar atât de rău.

Se întrebă însă dacă era adevărat.

— S-a terminat cu toate, spuse ea şi cuvintele ieşiră sfârtecate de sughiţuri.

În mod straniu, frumuseţea pe care n-o dobândise pentru totdeauna şi nici n-o pierduse pentru totdeauna îi strălucea acum pe chip. În momentul acesta, al loviturii finale, era o femeie frumoasă.

— Cine ţi-a spus?

— *Toţi mi-au spus!* izbucni ea.

Nu-l privi nici de data aceasta, dar o mână i se ridică şi se răsuci, lovind în gol, după care căzu înapoi, pe piciorul îmbrăcat în pantalon.

— A sunat Tom Granger. Dup-aia a sunat *soţia* lui Ron Stone. Dup-aia a sunat Vincent Mason. Voiau să ştie ce s-a-ntâmplat cu tine. Iar eu *n-am ştiut!* N-am ştiut că se *întâmplase* ceva!

— Mary, spuse şi încercă s-o prindă de mână.

Ea şi-o smulse, ca şi cum s-ar fi putut molipsi.

— Mă pedepseşti? îl întrebă şi-l privi, în cele din urmă. Asta faci? Mă pedepseşti?

— Nu, răspunse el imediat. Nu, Mary, nu.

Ar fi dorit să plângă, dar ar fi fost o greşeală. Ar fi fost o mare greşeală.

— Mă pedepseşti, fiindcă ţi-am născut un copil mort şi apoi unul cu o boală letală congenitală? Crezi că eu ţi-am ucis fiul? De asta ai făcut-o?

— Mary, a fost fiul *nostru*...

— *A fost al tău!* îi urlă ea în faţă.

— Nu, Mary. Nu.

Încercă s-o prindă în braţe şi ea se luptă să se desprindă.

— Nu m-atinge!

Se priviră unul pe celălalt, perplecşi, ca şi cum ar fi descoperit pentru prima dată că în ei existau mai multe decât îşi închipuiseră vreodată — vaste pete albe pe o hartă interioară.

— Mary, nu m-am putut opri din ceea ce făceam. Te rog să mă crezi.

Ar fi putut să fie o minciună, totuşi continuă:

— Dacă a avut vreo legătură cu Charlie, asta a fost. Am făcut unele chestii pe care nu le-nţeleg. Mi-am… mi-am încasat poliţa de asigurare pe viaţă în octombrie. Aceea a fost prima, prima chestie *adevărată,* dar cu mult înainte mi se-ntâmplaseră destule-n minte. Era însă mai uşor să fac lucrurile alea decât să vorbesc despre ele. Poţi să-nţelegi asta? Poţi să-ncerci să-nţelegi?

— Ce-o să se-ntâmple cu mine, Barton? Nu ştiu să fac nimic… decât să fiu soţia ta. Ce-o să se-ntâmple cu mine?

— Nu ştiu.

— E ca şi cum m-ai fi violat, spuse ea şi începu iar să plângă.

— Mary, te rog, nu mai face asta. Nu mai… Încearcă să nu mai faci asta.

— Când ai făcut toate *chestiile* alea, te-ai gândit vreodată la mine? Te-ai gândit vreodată că eu *depind* de tine?

Nu-i putu răspunde. Într-un mod straniu şi lipsit de orice legătură cu situaţia aceea, era ca şi cum ar fi vorbit din nou cu Magliore. Era ca şi cum Magliore ar fi ajuns înaintea lui aici, acasă la el, şi şi-ar fi pus un corset, hainele lui Mary şi masca lui Mary. Ce va urma? Oferta cu târfa bătrână?

Ea se sculă.

— Mă duc sus. Mă duc să mă-ntind.

— Mary…

Ea nu-l întrerupse, dar el descoperi că nu existau cuvinte care să-l urmeze pe primul.

Ieşi din cameră şi o auzi suind la etaj. După aceea, auzi scârţâitul patului, când se aşeză. O auzi plângând din nou. Se ridică, deschise televizorul şi răsuci butonul volumului, astfel încât să n-o mai poată auzi. La televizor, Merv Griffin pălăvrăgea cu celebrităţi.

PARTEA A DOUA

DECEMBRIE

“Iubito, să fim cinstiţi

Unul cu celălalt! Fiindcă lumea, care pare

Că se-ntinde-n faţa noastră ca un tărâm de vis,

Atât de pestriţă, frumoasă şi nouă,

Nu are de fapt nici bucurie, nici iubire, nici lumină,

Nici certitudine, nici pace, nici ajutor pentru durere;

Iar noi suntem aici ca pe un câmp-ntunecat

Acoperit de oşti buimace, de lupte şi atacuri,

Pe care oşti neştiutoare se-ncleştează-n noapte.”

— MATTHEW ARNOLD

“Plaja Dover”

5 decembrie 1973

Sorbea din băutura lui privată, Southern Comfort cu Seven-Up, şi se uita la un serial tv al cărui nume nu-l ştia. Eroul serialului era un poliţist civil sau un detectiv particular, pe care cineva îl pocnise în cap. Chestia asta îl convinsese pe poliţistul civil (sau pe detectivul particular) că se apropia de o pistă. Înainte să fi avut ocazia să spună care era pista aceea, începu o reclamă pentru sosul instant Gravy Train. Bărbatul din reclamă spunea că, atunci când era amestecat cu apă caldă, Gravy Train se transforma într-un sos excelent. Îi întrebă pe telespectatori dacă nu semăna leit cu sosul de friptură de vacă. Pentru Barton George Dawes, semăna leit cu nişte excremente moi pe care cineva le făcuse într-un castron roşu pentru mâncarea câinilor. Detectivul particular (sau poliţistul civil) îl interoga pe un barman negru care avea cazier. Barmanul spuse *bunghesc*. Barmanul spuse *vrajă*. Barmanul spuse *şmecher*. Da, da, era un barman foarte la zi cu argoul, dar Barton George Dawes credea că detectivul particular (sau poliţistul civil) îl "citise".

Era destul de pilit şi se uita la televizor, stând doar în şort. În casă era foarte cald. Răsucise termostatul la douăzeci şi şase de grade şi-l lăsase acolo de la plecarea lui Mary. Ce criză energetică? Mă fut în gura ta, Dick[11]. Şi-n a calului pe care-l călăreşti. Mă fut şi-n gura câinelui tău, Checkers. Când ajungea pe autostradă, conducea cu 115 km/h şi le arăta degetul mijlociu tuturor celor care-l claxonau ca să încetinească maşina. Consilierul preşedintelui în problemele consumatorilor, o femeie care arăta de parcă ar fi fost copil-vedetă în anii 1930, înainte ca trecerea anilor s-o fi transformat într-un hermafrodit politic, apăruse pe postul naţional cu două seri în urmă, vorbind despre felurile!!! în care Tu şi Eu!!! putem economisi electricitate în casă. Se numea Virginia Knauer şi era extrem de pricepută în felurile diferite în care TU ŞI EU putem economisi energia, deoarece era o situaţie cu adevărat teribilă şi toţi suntem în aceeaşi oală. După terminarea emisiunii, se dusese în bucătărie şi pornise robotul electric. Doamna Knauer spusese că roboţii de bucătărie se situau pe locul al doilea între aparatele electrocasnice, în privinţa consumului de electricitate. Lăsase robotul să funcţioneze toată noaptea, iar când se sculase dimineaţa — ieri dimineaţă — constatase că motorul se arsese. Cei mai mari consumatori de electricitate, spusese doamna Knauer, erau radiatoarele. El nu avea radiator, dar se întrebase într-o doară dacă n-ar fi trebuit să cumpere unul, ca să-l poată lăsa în priză noapte şi zi, până se ardea. Poate că, dacă era beat şi adormea, l-ar fi ars şi pe el. Acela ar fi fost sfârşitul întregii porcării imbecile şi nefericite.

Îşi turnă alt pahar şi începu să mediteze la vechile emisiuni de televiziune, care rulaseră pe vremea când el şi Mary erau proaspăt căsătoriţi, iar un televizor RCA nou-nouţ, modelul banal de televizor RCA alb-negru, era ceva care te putea da peste cap. Pe atunci rulau "Jack Benny" şi "Amos'n Andy", primul serial cu negri şmecheri. Mai era apoi "Dragnet", serialul original, cu Ben Alexander în rolul partenerului lui Joe Friday, nu cu tipu' ăla nou, Harry-nu-ştiu-cum. Mai rula "Patrulă pe autostradă", cu Broderick Crawford care mormăia aprobări codificate în microfon, în care toţi şofau Buick-uri, care aveau încă hublouri laterale. "Spectacolul spectacolelor". "Parada hiturilor", cu Gisele MacKenzie, cântând cântece precum "Green Door" sau "Stranger in Paradise". Rock and roll-ul ucisese programul acela. Sau ce să mai zică despre concursuri, eh? "Tic-Tac-Bani" şi "Douăzeci şi Unu" în fiecare luni seară, prezentate de Jack Barry. Oamenii erau introduşi în cabine izoiante şi-şi puneau pe cap căşti de tipul celor care le aveau cei de la ONU, pentru a asculta întrebări date-n pizda mă-sii despre care fuseseră deja informaţi. "Întrebarea de 64 000 $", cu Hal March. Concurenţii se împleticeau coborând de pe scenă cu braţele pline de cărţi de referinţă. "Dixit", cu Jack Narz. Şi programele de sâmbătă dimineaţa, ca "Annie Oakley", care-l salva mereu pe fratele ei mai mic, Tag, dintr-un dezastru teribil. Mai era după aceea "Rin-Tin-Tin", care acţiona dincolo de Fort Apache. "Sergentul Preston", care acţiona dincolo de Yukon, într-un fel de misiuni cărora le puteai spune nautice. "Range Rider", cu Jock Mahoney. "Sălbaticul Bill Hickok", cu Guy Madison şi Andy Devine, în rolurile Jingles. Mary zicea: "Bart, dacă lumea ar şti că te uiţi la chestiile astea, ar zice că eşti sărac cu duhul. Pe cuvântul meu, o persoană de vârsta ta!" Iar el îi replica de fiecare dată: "Vreau să pot sta de vorbă cu puştii mei, puştoaico." Atât doar că puştii nu existaseră niciodată, nu tocmai. Primul fusese un cadavru — cum era bancul acela vechi c-ar fi bine să dea drumul la avorturi? —, iar al doilea fusese Charlie, la care era mai bine să nu se gândească. O să te revăd în visuri, Charlie. Se părea că, în fiecare noapte, el şi fiul său erau împreună într-un vis sau altul. Barton George Dawes şi Charles Frederick Dawes, reuniţi prin minunile subconştientului. Iată-ne, oameni buni, în cea mai recentă călătorie mintală din Disney World — Ţara Autocompătimirii — , unde puteţi să vă plimbaţi cu gondola pe Canalul Lacrimilor, să vizitaţi Muzeul Vechilor Instantanee şi să călătoriţi în Minunatul NostalgiaMobil, şofat de Fred MacMurray. Ultima escală a turului este o copie superbă a străzii Crestallen West. Se află chiar aici, în interiorul acestei sticle gigantice de Southern Comfort, păstrată pentru vecie. Da, doamnă, atenţie la cap, când intraţi în gâtul sticlei. Se va extinde imediat. Aceasta este locuinţa lui Barton George Dawes, ultimul locuitor de pe Crestallen West. Priviţi în

fereastra de acolo — o clipă, fiule, să te ridic. Da, acela este George, care stă în faţa televizorului său color Zenith, în şortul model boxer cu dungi, şi plânge. Plânge? Bineînţeles că plânge. Ce altceva ar putea face în Ţara Autocompătimirii? Plânge tot timpul. Fluxul lacrimilor lui este reglat de ECHIPA NOASTRĂ DE INGINERI FAIMOASĂ ÎN TOATĂ LUMEA. În zilele de luni, ochii i se aburesc doar niţel, fiindcă vizitatorii sunt mai puţini. În restul săptămânii, plânge mult mai mult. În week-end, atinge debitul maxim, şi de Crăciun s-ar putea să-l evacuăm. Recunosc că-i niţel dezgustător, totuşi este unul dintre cei mai populari locuitori ai Ţării Autocompătimirii, la egalitate cu copia lui King Kong din vârful lui Empire State Building. El…

Îşi azvârli paharul spre televizor.

Rată cu mult. Paharul lovi peretele, căzu pe podea şi se sparse. Izbucni din nou în plâns.

Plângând, se gândi: Uită-te la mine, uită-te la mine, Iisuse, eşti dezgustător! Eşti un ratat atât de nenorocit, că nu-ţi vine să crezi! Ţi-ai distrus toată viaţa şi viaţa lui Mary şi stai aici, făcând bancuri despre asta, ratatul dracului! Iisuse, Iisuse, Iisuse…

Străbătu jumătate din distanţa până la telefon, înainte de a se putea opri. Cu o seară în urmă, o sunase pe Mary şi-o implorase să se întoarcă. O implorase până când ea începuse să plângă şi închisese. Se simţea stingher şi ruşinat când se gândea la asta, când se gândea că făcuse ceva atât de-al dracului de înjositor.

Merse în bucătărie, luă mătura şi făraşul şi se întoarse în living. Închise televizorul şi mătură cioburile. Reveni în bucătărie, clătinându-se uşor, şi goli făraşul în coşul de gunoi. După aceea rămase locului, întrebându-se ce să facă în continuare.

Auzea zumzetul de insectă al frigiderului, care-l sperie. Se duse în pat. Şi visă.

6 decembrie 1973

Era ora 15:30 şi el gonea pe şosea, cu 115 km/h.

Era o zi senină, luminoasă şi rece, cu temperaturi puţin sub zero grade. De când Mary plecase, făcea zilnic câte un drum lung pe autostradă; cumva, devenise surogatul cu care îşi înlocuise serviciul. Îl calma. Când drumul se derula în faţa lui, cu marginile demarcate clar de troienele joase de zăpadă de la începutul iernii, nu se gândea la

nimic şi era împăcat. Uneori, cânta împreună cu aparatul de radio, cu glas puternic, chiar urlând. Adesea în călătoriile acestea se gândea că ar fi trebuit s-o ţină pur şi simplu drept înainte, lăsând drumul să-l poarte, cumpărând benzină cu cardul de credit. Ar fi mers spre sud şi nu s-ar fi oprit până nu se terminau şoselele sau până nu se termina uscatul. Oare puteai să şofezi întruna până la extremitatea Americii de Sud? Nu ştia.

Dar se întorcea de fiecare dată. Ieşea de pe şosea, mânca hamburgeri şi cartofi prăjiţi într-un local pentru camionagii, apoi intra în oraş, ajungând la apusul soarelui sau imediat după aceea.

Intra de fiecare dată pe strada Stanton, oprea şi cobora ca să se uite cât mai avansase derivaţia 784 în ziua respectivă. Compania de construcţii montase o platformă specială pentru gură-cască — majoritatea bătrâni şi persoane care fuseseră la târguieli şi cărora le mai rămăsese timp de pierdut —, care era întotdeauna plină în timpul zilei. Se aliniau lângă balustradă, ca răţuştele din lut dintr-un pavilion pentru tir, cu aburii calzi ieşindu-le din gură, aidoma unor fuioare, holbându-se la buldozere, gredere şi topometrişti cu sextante şi trepiede, l-ar fi putut împuşca pe toţi, cu voioşie.

Însă seara, când temperatura ajungea în jur de minus cinci grade, cu soarele apunând ca o dungă portocalie şi aspră în vest şi mii de stele înţepând deja rece prin bolta de deasupra, el putea să aprecieze singur şi nestingherit înaintarea autostrăzii. Momentele pe care le petrecea acolo începuseră să devină foarte importante pentru el — bănuia că, într-un mod obscur, momentele petrecute pe platforma de observare îl revigorau, îl menţineau legat de o lume care *era* cel puţin pe jumătate întreagă la minte. În acele momente dinainte să înceapă prelungul plonjon în beţia de seară, dinainte să fie încercat de inevitabilul impuls de a-i telefona lui Mary, dinainte de a începe activităţile serii în Ţara Autocompătimirii, era el însuşi pe de-a întregul, cu mintea trează, neameţit de alcool. Strângea mâinile pe ţeava de fier a balustradei şi privea în jos, spre şantier, până ce degetele îi deveneau la fel de insensibile ca şi fierul însuşi şi-i era imposibil să spună unde se termina lumea lui — lumea lucrurilor omeneşti — şi unde începea lumea exterioară a tractoarelor, macaralelor şi platformelor de observare. În momentele acelea nu trebuia să se smiorcăie sau să cotrobăiască prin ornamentele trecutului care i se amestecau în minte. În momentele acelea îşi simţea *identitatea* pulsând cald în indiferenţa rece a începutului serii de iarnă, o persoană reală, poate încă întreagă.

Acum, gonind cu 115 km/h şi având încă şaizeci şi cinci de

kilometri până ia bariera de taxare, văzu o siluetă stând lângă rampa de ieşire 16, înfofolită într-un veston de subofiţer de marină şi purtând o bonetă tricotată din lână neagră. Ţinea ridicat un anunţ pe care scria (uluitor, în toată zăpada aceea): LAS VEGAS. Iar dedesubt, sfidător: SAU DĂ-I BICE!

Apăsă puternic pedala frânei şi simţi centura de siguranţă brăzdându-i o cută peste mijloc după încetinirea bruscă, uşor încântat de scrâşnetul cauciucurilor sale în stil de mare campion automobilistic. Se opri cam la douăzeci de metri dincolo de autostopist. Silueta îşi vârî anunţul sub braţ şi porni să alerge către el. Ceva din felul în care alerga îi spuse că era vorba despre o fată.

Portiera de lângă el se deschise şi ea intră.

— Salut şi mulţumesc!

— Nici o problemă.

Privi în oglinda retrovizoare şi porni, accelerând până ajunse din nou la o sută cincisprezece. Drumul se derula iarăşi în faţa lui.

— Ai mult de mers până în Vegas.

— Aşa-i, spuse ea, afişând zâmbetul standard pentru persoanele care-i spuneau că are mult de mers până în Vegas, şi-şi scoase mănuşile. Te deranjează dacă fumez?

— Nu, dă-i drumul!

Ea scoase un pachet de Marlboro.

— Vrei una?

— Nu, mulţumesc.

Îşi înfipse o ţigară în gură, scoase o cutie de chibrituri din buzunarul vestonului, aprinse ţigara, trase adânc în piept şi suflă fumul, aburind o parte a parbrizului, puse pachetul de Marlboro şi cutia de chibrituri înapoi în buzunar, îşi slăbi eşarfa albastru-închis din jurul gâtului şi spuse:

— Mulţumesc c-ai oprit. E frig afară.

— Aştepţi de mult?

— Cam de o oră. Ultimul şofer care m-a luat era beat. Doamne, ce fericită am fost să cobor!

El încuviinţă din cap.

— O să te duc până la capătul şoselei.

— Până la capăt? îl privi ea. Mergi până-n Chicago?

— Cum? Ah, nu, zise el şi-i spuse numele oraşului său.

— Dar şoseaua trece pe aici. (Scoase din celălalt buzunar al vestonului o hartă Sunoco, cu colţurile îndoite după atâtea consultări.) *Aşa* arată pe hartă.

— Desfă-o şi mai uită-te o dată.

Îl ascultă.

— Ce culoare are porţiunea de şosea pe care ne aflăm acum?

— Verde.

— Ce culoare are porţiunea care trece prin oraş?

— Verde punctat. Este… oh, Hristoase! Este în *construcţie!*

— Exact Derivaţia 784, faimoasă-n toată lumea. Fato, dacă nu citeşti şi legenda hărţii, n-o s-ajungi niciodată în Las Vegas.

Ea se aplecă peste hartă, aproape atingând-o cu nasul. Avea pielea curată; poate că în condiţii normale era albă, dar gerul îi înroşise obrajii şi fruntea. Vârful nasului era roşu şi o picătură mică de apă spânzura lângă nara stângă. Avea părul tuns scurt şi nu foarte bine. Îl tăiase un amator. Era de culoare castanie, plăcută. Păcat să-l taie şi cu atât mai rău să-l taie prost. Cum se numea povestirea aceea de Crăciun, scrisă de O. Henry? “Darul magilor”. “Pentru cine ai cumpărat un lanţ de ceasornic, micuţă hoinară?”

— Linia verde groasă, spuse ea, începe dintr-o aşezare numită Landy. Cât de departe este de locul unde se termină porţiunea asta?

— Vreo cincizeci şi cinci de kilometri.

— Oh, *Hristoase!*

Continuă să examineze harta. Rampa de ieşire 15 rămase în urma lor.

— Care-i drumul secundar? întrebă ea în cele din urmă. Mi se pare o-ncâlceală.

— Cel mai bun este Ruta 7, îi răspunse. Este la ultima rampă de

ieşire, cea numită Westgate. (Şovăi.) Ar fi totuşi mai bine să te opreşti peste noapte. Există un Holiday Inn. Când vom ajunge acolo va fi aproape întuneric şi nu-i recomandabil să încerci să faci autostopul pe Ruta 7 după căderea nopţii.

— De ce? îl privi ea.

Avea ochii verzi şi deconcertanţi; o culoare despre care citeşti uneori, dar pe care o vezi rareori.

— Este un fel de şosea de centură, răspunse el profitând de banda a doua şi vuind pe lângă un şir de vehicule care mergeau cu 80 km/h. (Câteva îl claxonară furios.) Sunt patru benzi, cu un mic parapet de beton despărţitor între ele. Două benzi spre vest, care duc spre Landy, şi două benzi spre est, care intră în oraş. O mulţime de centre comerciale, localuri unde poţi mânca hamburgeri, săli de bowling şi alte de-astea. Toţi şoferii fac drumuri scurte. Nimeni nu vrea să se oprească.

— Mda, suspină ea. Există vreun autobuz spre Landy?

— A existat o cursă municipală, dar a dat faliment. Cred că trebuie să existe un Ogar Cenuşiu[12]…

— Of, futu-i…

Plie harta şi o îndesă în buzunar. Privea şoseaua, părând zăpăcită şi neliniştită.

— Nu-ţi permiţi o cameră la motel?

— Domnule dragă, am treisprezece dolari. N-aş putea închiria nici o cuşcă pentru câini.

— Dacă vrei, spuse el, poţi sta la mine acasă.

— Da, şi poate c-ar fi mai bine să mă laşi să cobor chiar aici.

— Nu contează — îmi retrag oferta.

— În plus, ce-ar crede soţia ta?

Privi cu subînţeles spre verigheta lui. Era o privire ce sugera că el era unul dintre cei care se învârteau pe lângă curţile de joacă ale şcolilor după ce bodyguarzii au plecat acasă.

— Ne-am despărţit.

— Recent?

— Da. De la 1 decembrie.

— Iar acum suferi de anxietăţi şi ţi-ar fi de folos cineva să te ajute să scapi de ele, comentă ea. (În glas i se simţea dispreţ, dar un dispreţ vechi, nu neapărat îndreptat împotriva lui.) Mai ales, o gagicuţă tânără.

— Nu vreau să regulez pe cineva, spuse cinstit. Nici nu cred că mi se mai poate scula.

Îşi dădu seama că tocmai folosise doi termeni pe care în viaţa lui nu-i mai spusese unei femei, dar păruse normal. Nici bine, nici rău, ci pur şi simplu normal, aşa cum ar fi discutat despre vreme.

— Ce vrea să fie asta — o provocare? întrebă ea.

Trase adânc din ţigară şi exală un nor de fum.

— Nu, îi răspunse. Bănuiesc că sună ca o replică dintr-un scenariu, în cazul în care cauţi un scenariu. Cred că o fată care a pornit singură la drum trebuie să fie mereu cu ochii-n patru după scenarii.

— Asta face probabil parte din actul trei, zise ea. (Tonul continua să-i fie încărcat de ostilitate şi de un dispreţ uşor, dar în plus apăruse un fel de amuzament obosit.) Ce caută o fată drăguţă ca tine în maşina asta, nu?

— Hai, las-o dracu', făcu el. Eşti imposibilă!

— Exact, aşa sunt.

Strivi ţigara în scrumiera din partea ei şi strâmbă din nas.

— Ia uite ce-i aici! E ticsită de ambalaje de bomboane, celofan şi tot felul de rahaturi. De ce nu le arunci la gunoi?

— Pentru că nu fumez. Dacă mi-ai fi telefonat din timp şi mi-ai fi zis: "Barton, moşule, azi vreau să fac autostop pe şosea, aşa că mă poţi lua şi pe mine? Şi, apropo, aruncă şi tu rahaturile din scrumiera ta, fiindcă vreau să fumez", atunci aş fi făcut curăţenie. De ce nu le-arunci pur şi simplu pe geam?

Ea zâmbea.

— Ai simţul ironiei.

— Asta-i tristeţea vieţii mele.

— Ştii în cât timp se biodegradează filtrele ţigărilor? În două sute de ani! Pân-atunci, nepoţii tăi vor fi morţi de mult.

Strânse din umeri.

— Nu te deranjează că eu îţi inspir carcinogenele şi-mi nenorocesc cilii din plămâni, dar nu vrei s-arunci un chiştoc de ţigară pe şosea. Perfect.

— Ce-a vrut să fie asta?

— Nimic.

— Auzi, vrei să cobor? Asta vrei?

— Nu, spuse el. De ce nu vorbim despre un subiect neutru? De exemplu, despre starea dolarului. Despre starea sindicatelor. Despre starea vremii.

— Dacă nu te superi, cred c-aş prefera să moţăi niţel. Se pare că voi fi trează aproape toată noaptea.

— Nici o problemă.

Ea îşi trase boneta peste ochi, îşi încrucişă braţele pe piept şi rămase nemişcată. După câteva momente, respiraţiile îi deveniră lungi şi profunde. El trase cu coada ochiului, la răstimpuri, furând crâmpeie din care să construiască o imagine completă. Purta blugi strânşi pe picior, decoloraţi şi subţiri. Îi conturau picioarele destul de bine pentru a-şi da seama că nu purta alţi pantaloni sau dresuri pe dedesubt. Avea picioare lungi, pe care le întinsese sub tabloul de bord, pentru a sta cât mai confortabil, şi care probabil că acum se înroşiseră ca homarii şi o furnicau ca dracu'. Fu gata s-o întrebe dacă avea mâncărimi, apoi se gândi cum ar fi sunat asta. Nu-l încânta gândul că ea avea să facă autostop toată noaptea pe Ruta 7, fie luând maşini pe distanţe scurte, fie neluând nimic. Noapte, pantaloni subţiri, temperaturi de minus cinci grade… Ei bine, era treaba ei. Dacă i se făcea foarte frig, putea intra undeva, să se încălzească. Nici o problemă.

Trecură de rampele de ieşire 14 şi 13. Încetă s-o mai privească şi se concentră asupra şofatului. Acul indicatorului de viteză stătu neclintit la 115, iar el rămase pe banda a doua. Alte maşini îl claxonară. Când trecură de rampa de ieşire 12, un bărbat dintr-un break care avea pe parbriz un abţibild ŢINE-O LA 80 claxonă de trei ori şi clipi indignat din faruri. Îi arătă degetul.

Fără să deschidă ochii, ea vorbi:

— Mergi prea repede. De-aia te claxonează.

— Ştiu de ce mă claxonează.

— Dar nu-ţi pasă.

— Nu.

— Încă un cetăţean îngrijorat, declară ea, care-şi aduce obolul la scăparea Americii de jugul energiei.

— Mă doare taman în pix de jugul energetic.

— Aşa zicem, aşa zicem toţi.

— Obişnuiam să merg cu nouăzeci pe şosea. Nici mai mult, nici mai puţin. Asta-i viteza la care maşina mea consumă cel mai puţin. Acum protestez faţă de Morala Câinelui Dresat. Sunt sigur c-ai citit despre asta în cursurile tale de sociologie. Sau mă-nşel? Am fost convins că eşti studentă la colegiu.

Ea se îndreptă în scaun.

— Am făcut o vreme sociologia. Mă rog, aş putea spune c-am făcut-o… Dar n-am auzit niciodată de Morala Câinelui Dresat.

— Asta fiindcă-i inventată de mine.

— Aha, 1 aprilie.

Dezgust. Se lăsă să lunece înapoi în scaun şi-şi trase iarăşi boneta peste ochi.

— Morala Câinelui Dresat, propusă pentru prima dată de Barton George Dawes la sfârşitul anului 1973, explică în mod complet mistere de felul crizei monetare, inflaţiei, războiului din Vietnam şi actualei crize energetice. Să luăm ca exemplu criza energetică. Poporul american este câinele dresat — în cazul de faţă, dresat să iubească jucăriile care consumă cât mai multă benzină. Automobile, snowmobile, şalupe, maşini de teren, motociclete, motorete, rulote şi multe, multe altele. Între anii 1973 şi 1980, vom fi dresaţi să urâm jucăriile energetice. Americanilor le place să fie dresaţi. Dresajul îi face să dea din coadă. Folosiţi energie. Nu folosiţi energie. Faceţi pipi pe ziare. Eu nu obiectez faţă de economisirea energiei, ci faţă de dresaj.

Se trezi gândindu-se la căţeaua domnului Piazzi, care încetase mai întâi să dea din coadă, apoi începuse să dea ochii peste cap şi în cele din urmă îi sfârtecase beregata lui Luigi Bronticelli.

— Ca şi câinii lui Pavlov, spuse el. Ei erau dresaţi să saliveze atunci când auzeau o sonerie. Noi am fost dresaţi să salivăm când cineva ne arată un Skidoo cu supraturaţie, sau un televizor color Zenith cu antenă motorizată. Am şi eu unul acasă. Are o telecomandă numită "Comanda Spaţială". Stai în scaun şi schimbi canalele, dai sonorul mai încet sau mai tare, îl opreşti şi-l porneşti. Odată mi-am băgat-o în gură, am apăsat pe buton şi televizorul a pornit imediat. Semnalul mi-a trecut prin creier şi tot şi-a făcut treaba. Tehnologia este ceva minunat.

— Eşti nebun, zise ea.

— Aşa cred.

Trecură de rampa de ieşire 11.

— Cred că mă culc din nou. Anunţă-mă când ajungem la capăt.

— Bine.

Ea încrucişă braţele pe piept şi închise din nou ochii.

Trecură de rampa de ieşire 10.

— Oricum, vorbi el, eu nu obiectez faţă de Morala Câinelui Dresat. Mă scandalizează faptul că stăpânii sunt idioţi — mental, moral şi spiritual.

— Încerci să-ţi linişteşti conştiinţa cu o grămadă de retorică, zise ea, fără să deschidă ochii. De ce nu reduci pur şi simplu viteza la optzeci? O să te simţi mai bine.

— *N-o să mă simt mai bine.*

Scuipase cuvintele cu atâta vehemenţă, încât ea se sculă în capul oaselor şi-l privi.

— Nu te simţi bine?

— N-am nimic, îi răspunse. Mi-am pierdut nevasta şi slujba, pentru că ori lumea a înnebunit, ori eu am înnebunit. După aceea, am oprit să iau o autostopistă — o puştoaică de nouăsprezece ani, pentru Dumnezeu! genul care ar trebui să considere de la sine înţeles că lumea a luat-o razna — şi ea-mi spune că eu sunt de vină, că lumea merge excelent. Nu prea mai este petrol, dar în rest totu-i perfect.

— Am douăzeci şi unu de ani.

— Bravo ţie! comentă amar. Dacă lumea-i atât de întreagă la

minte, de ce o puştoaică, aşa ca tine, face autostopul spre Las Vegas în toiul iernii? De ce intenţionezi să-ţi petreci toată noaptea făcând autostopul pe Ruta 7 şi probabil alegându-te cu degerături la picioare, fiindcă nu porţi nimic pe sub pantalonii ăia?

— Port ceva pe sub ei! Drept *ce* mă iei?

— Drept o *idioată!* urlă la ea. O să-ţi îngheţe *curu'!*

— Şi-atunci tu n-o să mai capeţi nici o bucăţică din el, este? îl întrebă ea, suav.

— Doamne, murmură el. Doamne, Doamne…

Vui pe lângă o berlină care mergea cu optzeci la oră. Berlina îl claxonă o dată, scurt.

— *Muie!* răcni el. Suge-o!

— Cred c-ar fi mai bine să mă laşi să cobor, zise ea încet.

— Stai liniştită, îi spuse. N-o să fac nici un accident. Culcă-te.

Ea îl privi neîncrezătoare pentru o secundă, apoi încrucişă braţele pe piept şi închise ochii. Trecură de rampa de ieşire 9.

***

La 16:05, trecură de rampa de ieşire 2. Umbrele ce se întindeau peste şosea căpătaseră nuanţa albăstruie aparte pe care o deţin numai umbrele iernii. Luceafărul răsărise deja în est. Pe măsură ce se apropiară de oraş, traficul se îndesi.

Privi spre fată şi văzu că se îndreptase în scaun şi se uita la automobilele care se grăbeau cu indiferenţă. Maşina aflată chiar în faţa lui avea legat un brad de Crăciun pe portbagajul de deasupra. Ochii verzi ai fetei erau foarte mari şi, pentru o clipă, el căzu în adâncul lor şi văzu prin ei, în perfecta empatie proprie oamenilor la intervale, din fericire, rare. Văzu că toate maşinile mergeau undeva unde *era* cald, unde existau afaceri de tranzacţionat sau prieteni de întâmpinat ori un război de ţesut al vieţii de familie pe care să-l reiei şi la care să mai adaugi un fir. Le văzu indiferenţa faţă de străini. Înţelese, într-o succintă şi îngheţată clipită de pătrundere, ceea ce Thomas Carlyle[13] denumise uriaşa locomotivă indiferentă a lumii, care goneşte întruna mai departe.

— Mai avem mult? întrebă ea.

— Cincisprezece minute.

— Uite ce-i, dacă am fost cam dură cu tine…

— Nu, eu am fost dur cu tine. Ştii ceva… n-am nimic în program. O să te duc până-n Landy.

— Nu…

— Sau o să-ţi iau o cameră în Holiday Inn, pentru la noapte. Fără nici o obligaţie. Crăciun fericit şi toate alea.

— Eşti realmente despărţit de nevastă?

— Da.

— Şi chiar aşa de recent?

— Da.

— Ea ţi-a luat copiii?

— Nu avem copii.

Se apropiau de barierele pentru taxare. Luminile verzi de acces liber clipeau nepăsător la începutul amurgului.

— Atunci, du-mă la tine acasă.

— Nu-i nevoie să fac asta. Vreau să zic, nu-i nevoie să…

— Aş prefera să fiu cu cineva în seara asta, spuse ea. Şi nu-mi place să fac autostop noaptea. Mă sperie.

Se apropie de o cabină de taxare şi coborî geamul, lăsând să intre aerul rece. Îi întinse casierului cardul şi un dolar nouăzeci. Porni apoi încet. Trecură pe lângă un indicator reflectorizant care anunţa:

VĂ MULŢUMIM CĂ AŢI CONDUS CU PRUDENŢĂ!

— Bine, rosti el precaut. (Ştia că probabil greşea încercând s-o liniştească — probabil că obţinea exact efectul opus —, dar pur şi simplu nu se putea abţine.) Atât doar că-n casă-i destul de linişte, fiindcă sunt singur. Putem să cinăm şi după aceea poate să ne uităm la televizor şi să mâncăm floricele. Tu poţi să te culci în dormitorul de la etaj, şi eu…

Ea râse încetişor şi o privi când trecură prin intersecţia în formă de trifoi. Era însă greu de zărit acum, uşor indistinctă. Putea să fi fost ceva ce visase el. Ideea aceea îl nelinişti.

— Fii atent, zise ea, e mai bine s-o ştii de la-nceput. Ţi-am spus — nu-i aşa? — că ultimul şofer care m-a luat era un beţiv. Am petrecut noaptea cu el, dar mergea mai departe spre Stilson. Ăla a fost preţul pe care i l-am plătit.

Opri la semaforul de la baza intersecţiei.

— Colega mea de cameră mi-a zis că aşa va fi, dar n-am crezut-o. Nu intenţionam să mă fut de-a curmezişul ţării, nu, nu, în nici un caz eu. (Îi aruncă o privire fugară, dar tot nu-i putu distinge chipul în semiîntuneric.) Dar nu oamenii te *dau peste cap.* Chestia este că eşti pur şi simplu deconectat, de parcă ai fi ieşit dintr-o navă spaţială şi te plimbi singur prin spaţiul cosmic. Când vii într-un oraş mare şi te gândeşti la toţi oamenii de-acolo, îţi vine să plângi. Nu ştiu de ce, dar aşa se-ntâmplă. Din cauza asta ajungi să agăţi seara vreun tip plin de coşuri, pur şi simplu ca să-l auzi respirând şi vorbind.

— Nu-mi pasă cu cine te-ai culcat, zise el şi intră în trafic.

În mod reflex, coti pe Grand, îndreptându-se spre casă pe lângă şantierul derivaţiei 784.

— Comis-voiajorul ăla, spuse ea, era însurat de paisprezece ani. O repeta mereu, în timp ce mă regula. Paisprezece ani, Sharon, zicea întruna, paisprezece ani, paisprezece ani. Şi-a dat drumul în vreo paisprezece secunde.

Emise o rafală scurtă de râs, lamentabil şi trist.

— Aşa te cheamă? Sharon?

— Nu. Cred c-aşa o chema pe nevastă-sa.

Opri lângă trotuar.

— Ce faci? întrebă ea, brusc bănuitoare.

— Nu mare lucru, îi răspunse. Face parte din drumul spre casă. Dacă vrei, poţi să cobori. O să-ţi arăt ceva.

Ieşiră din maşină şi porniră spre platforma de observare care era pustie. El puse mâinile pe ţeava de fier rece a balustradei şi privi în jos. Azi turnaseră fundaţia îmbrăcăminţii. În ultimele trei zile lucrătoare, întinseseră stratul de balast. Acum, fundaţia îmbrăcăminţii.

Utilajele părăsite — camioane, buldozere şi excavatoare galbene — stăteau tăcute în umbrele înserării aidoma unor dinozauri expuşi într-un muzeu. Aici avem stegozaurul erbivor, triceratopsul carnivor, temutul excavator Diesel mestecător de pământ. *Bon appetit.*

— Ce crezi despre asta? o întrebă.

— Ar trebui să cred ceva?

Se eschiva, încercând să-şi dea seama despre ce era vorba.

— Trebuie să crezi ceva.

Ea ridică din umeri.

— Este şantierul unei şosele, nu? Probabil că se construieşte un drum printr-un oraş pe care eventual n-o să-l mai văd niciodată. Ce ar trebui să cred? E urât.

— Urât, repetă el, uşurat.

— Am crescut în Portland, statul Maine, spuse ea. Locuiam într-un bloc mare şi au construit un centru comercial chiar vizavi de noi, de cealaltă parte a străzii…

— Au dărâmat totul ca să-l construiască?

— Poftim?

— Au dărâmat…

— Ah, nu, era, pur şi simplu, un loc gol, cu un maidan cu iarbă în spate. Aveam doar şase-şapte ani. Crezusem că vor săpa, brăzda şi sfredeli o veşnicie. Tot ce mă gândeam era că… asta-i amuzant… tot ce mă gândeam era că parcă-i făceau o clismă bietului pământ amărât, fără să-l fi întrebat dacă o dorea sau dacă era ceva-n neregulă cu el. În anul ăla avusesem o infecţie intestinală şi devenisem experta în clisme a cartierului.

— Aha, făcu el.

— Ne-am dus acolo într-o duminică, când nu se lucra, şi semăna mult cu ce-i aici — era foarte tăcut, ca un cadavru într-un pat. Turnaseră o parte din fundaţie, şi din beton ieşeau chestiile alea metalice…

— Structura de rezistenţă.

— Cum i-o zice… Mai erau apoi multe conducte şi bobine de

cabluri învelite în folie de plastic transparent, iar de jur-împrejur grămezi de pământ proaspăt săpat, care-mi lăsau impresia că ar fi fost carne crudă. M-am jucat de-a v-aţi ascunselea cu soră-mea pe acolo, după care a venit mama şi ne-a făcut un scandal monstru. Ne-a spus că nişte copii pot păţi multe accidente într-un şantier. Soră-mea, care-i mai mică, avea numai patru ani pe atunci şi a plâns de s-a umflat. Curios că-mi reamintesc toate astea. Nu ne putem întoarce în maşină acum? Mi-e frig.

— Sigur că da, spuse el şi se întoarseră în maşină.

După ce porni, ea continuă:

— Nu crezusem niciodată că vor putea face ceva din mizeria de acolo, totuşi, destul de repede, au ridicat centrul comercial. Îmi amintesc ziua când au asfaltat parcarea. După alte câteva zile, au venit nişte muncitori cu un cărucior pe care-l împingeau şi au trasat cu galben marcajele din parcare. Au organizat apoi o festivitate în toată regula, cu un mahăr care-a tăiat o panglică, toţi cei din cartier au început să-l folosească şi parc-ar fi fost acolo de când lumea. Numele marelui complex comercial era Mammoth Mart şi mama obişnuia să-şi piardă des timpul pe-acolo. Uneori, când o însoţeam împreună cu Angie, mă gândeam la tijele alea metalice din betonul fundaţiei. Era un gând secret ştiut numai de mine.

El aprobă din cap. Ştia ce-s alea gândurile secrete.

— Ce înseamnă pentru tine? întrebă ea.

— Încă încerc să-mi dau seama, îi răspunse.

***

Intenţiona să pună în cuptor nişte semipreparate congelate, dar ea se uită în frigider, văzu carnea pentru friptură şi spuse că o poate găti, dacă nu-l deranja să aştepte până era gata.

— Nu mă deranjează, îi zise. N-am ştiut cât timp trebuie ţinută la cuptor şi nici măcar la ce temperatură.

— Îi duci dorul soţiei?

— Rău de tot.

— Fiindcă nu ştii cum să prepari friptura la tavă? întrebă ea, şi el nu-i răspunse.

Puse cartofi la copt şi pregăti porumb congelat. Mâncară în nişa pentru micul-dejun, iar ea înfulecă patru felii groase de friptură, doi cartofi şi două porţii de porumb.

— N-am mai mâncat aşa bine de un an, îi spuse aprinzându-şi o ţigară şi privindu-şi farfuria goală. Probabil c-o să mi se facă rău.

— Ce mâncai?

— Biscuiţi pentru câini.

— Poftim?

— Biscuiţi pentru câini.

— Am crezut că n-am auzit bine.

— Sunt ieftini, spuse ea, şi-ţi umplu burta. În plus, au o grămadă de substanţe nutritive şi alte chestii. Aşa scrie pe cutie.

— Substanţe nutritive, pe dracu'! Faci coşuri, fato. Eşti prea mare pentru aşa ceva. Vino-ncoace.

O duse în sufragerie şi deschise dulapul cu porţelanuri al lui Mary. Scoase o supieră de argint şi luă din ea un teanc gros de bani. Ochii ei se lărgiră.

— Pe cine-ai jefuit, domnule?

— Mi-am retras poliţa de asigurare. Poftim! Ia două sute de dolari. Să ai pentru mâncare.

Ea însă nu atinse banii.

— Eşti nebun! îi spuse. Ce crezi c-o să-ţi fac pentru două sute de dolari?

— Nimic.

Ea izbucni în râs.

— Bine.

Aşeză banii pe bufet şi puse supiera de argint înapoi în dulap.

— Dacă mâine dimineaţă nu-i iei cu tine, o să-i arunc la toaletă şi-o să trag apa.

Dar nu credea c-o va face.

Ea îl privi în ochi.

— Ştii ceva, cred c-o vei face.

El nu spuse nimic.

— Vom vedea, zise ea. Mâine dimineaţă.

— Mâine dimineaţă, repetă el.

***

Se uita la televizor, la “Spun adevărul”. Două concurente afirmau că erau campioane mondiale la călărit cai sălbatici, dar numai una spunea adevărul. Juriul, din care făceau parte Soupy Sales, Bill Cullen, Arlene Dahl şi Kitty Carlisle, trebuia să ghicească cine spunea adevărul. Garry Moore, prezentatorul în vârstă de numai trei sute de ani al emisiunii, rânjea, arunca poante şi suna dintr-un clopoţel când expira timpul fiecărui membru al juriului.

Fata se uita pe fereastră.

— Hei! făcu ea. Mai locuieşte cineva pe strada asta? Toate casele sunt întunecate.

— Eu şi familia Dankman, răspunse el. Ei se mută pe 5 ianuarie.

— De ce?

— Şoseaua, îi răspunse. Vrei ceva de băut?

— Cum adică — “şoseaua”?

— Va trece pe aici. Din câte îmi dau seama, casa asta va fi undeva în mijlocul benzii mediane.

— De-asta mi-ai arătat şantierul?

— Cred că da. Eu lucram la o spălătorie aflată cam la trei kilometri de aici. “Panglica Albastră” se numea. O să treacă şi pe-acolo.

— De asta ţi-ai pierdut slujba? Fiindcă se închide spălătoria?

— Nu tocmai. Ar fi trebuit să semnez acceptul pentru un sediu nou într-o suburbie numită Waterford şi n-am făcut-o.

— De ce?

— N-am putut, răspunse simplu. Bei ceva?

— Nu trebuie să mă-mbeţi.

— Hristoase! dădu el ochii peste cap. Ai o singură chestie-n cap, aşa-i?

Urmă un moment de tăcere stânjenitoare.

— Nu-mi place decât votcă cu suc de portocale. Ai aşa ceva?

— Da.

— Iarbă cred că n-ai.

— Nu, n-am fumat niciodată.

Merse în bucătărie şi-i pregăti o votcă cu suc de portocale. Pentru el amestecă Southern cu Seven-Up şi duse ambele pahare în living. Ea începuse să se joace cu Comanda Spaţială şi televizorul trecea de pe un canal pe altul, etalându-şi cele şaptezeci şi trei de oferte: “Spun adevărul”, purici, “Care-i replica mea”, “Visând la Jeannie”, “Insula lui Gilligan”, purici, “O iubesc pe Lucy”, purici, purici, Julia Child preparând din avocado ceva care semăna cu un căcăţel de câine, “Preţul corect”, purici şi înapoi la Garry Moore, care provoca juriul să descopere care dintre cei trei concurenţi era adevăratul autor al unei cărţi ce relata cum trăise o lună de zile în pădurile din provincia canadiană Saskatchewan, unde se rătăcise.

Îi întinse paharul.

— Ai mâncat gândaci, numărul 2? întrebă Kitty Carlisle.

— Ce-i cu voi, oameni buni? întrebă fata. N-aveţi “Star Trek”. Sunteţi sălbatici?

— Îl difuzează la ora patru pe canalul opt.

— Îl urmăreşti?

— Uneori. Nevastă-mea se uită mereu la Merv Griffin.

— N-am văzut nici un gândac, răspunse numărul 2. Dac-aş fi văzut vreunul, l-aş fi mâncat.

Spectatorii râseră cu poftă.

— Ea de ce-a plecat? Dacă nu vrei, nu trebuie să-mi răspunzi.

Îl privi cu precauţie, ca şi cum preţul confesiunii lui ar fi putut să fie obositor de mare.

— Din acelaşi motiv pentru care am fost concediat, spuse el şi se aşeză.

— Pentru că n-ai cumpărat sediul ăla?

— Nu. Pentru că n-am cumpărat o casă nouă.

— Am votat pentru numărul 2, anunţă Soupy Sales, fiindcă arată ca şi cum ar fi în stare să mănânce un gândac dacă l-ar vedea.

Spectatorii râseră cu poftă.

— N-ai… tiii! Oho, tiii!

Îl privi peste pahar, fără să clipească. Expresia din ochii ei părea o combinaţie între uimire, admiraţie şi teroare.

— Unde o să te duci?

— Nu ştiu.

— Nu ai serviciu?

— Nu.

— Ce faci toată ziua?

— Merg pe şosea.

— Şi seara te uiţi la televizor?

— Şi beau. Uneori, fac floricele. Mai târziu, o să fac floricele.

— Eu nu mănânc floricele.

— Atunci o să le mănânc eu.

Ea apăsă butonul de oprire de pe telecomanda Comanda Spaţială (uneori, el se gândea că este un “modul”, deoarece în ziua de azi erai încurajat să consideri drept modul orice obiect care putea fi oprit şi pornit) şi imaginea de pe Zenith se micşoră până la dimensiunea unui punct strălucitor, apoi se stinse.

— Ia să vedem dac-am înţeles bine, spuse ea. Ţi-ai trimis soţia şi slujba pe apa sâmbetei…

— Dar nu neapărat în această ordine.

— Nu contează. Le-ai trimis pe apa sâmbetei din cauza acestei şosele. Aşa-i?

El privi stânjenit spre televizorul stins. Chiar dacă rareori se uita foarte atent la ceea ce se întâmpla pe ecran, încerca o stare de stinghereală când nu funcţiona.

— Nu ştiu dacă este sau nu aşa, îi răspunse. Nu întotdeauna poţi să înţelegi un lucru sau o acţiune, doar pentru că tu eşti autorul lor.

— A fost un fel de protest?

— Nu *ştiu.* Dacă protestezi în legătură cu ceva, o faci deoarece crezi că altceva ar fi mai bun. Toţi cei care au protestat împotriva războiului au crezut că pacea ar fi mai bună. Oamenii protestează împotriva legilor antidrog, întrucât cred că alte legi antidrog ar fi mai corecte sau mai amuzante sau mai puţin dăunătoare sau… Nu ştiu. De ce nu deschizi televizorul?

— Imediat. (Observă din nou cât de verzi îi erau ochii, ficşi, ca de pisică.) Ai făcut-o fiindcă urăşti şoseaua? Societatea tehnologică pe care o reprezintă? Efectul dezumanizant al…

— Nu, îi răspunse.

Era foarte dificil să fie onest şi se întrebă de ce se obosea să-şi bată capul, când o minciună ar fi încheiat discuţia mult mai rapid şi clar. Ea semăna cu toţi ceilalţi copii, cu Vinnie, cu persoanele care credeau că educaţia însemna adevăr ea dorea propagandă, completă cu diagrame, nu un răspuns.

— Toată viaţa i-am văzut construind drumuri şi clădiri. Nu m-am gândit niciodată la asta, decât la faptul că era enervant să ocoleşti, ori să fii nevoit să traversezi strada, fiindcă trotuarul era desfundat sau fiindcă firma de construcţii tocmai demola ceva.

— Dar când te-a lovit… când au dat în casa *ta* şi slujba *ta*, ai spus "nu".

— Aşa-i, am spus "nu".

Nu era totuşi sigur la ce anume spusese "nu". Sau spusese "da"? Da, finalmente "da", unui impuls distructiv care făcuse parte mereu din el, incorporat la fel de mult ca şi un mecanism autodistructiv aşa cum fusese tumoarea lui Charlie? Se trezi dorindu-şi să poată veni şi Freddy. Freddy i-ar fi putut spune ceea ce dorea ea să audă. Dar Fred se ţinea tare.

— Fie eşti nebun, fie eşti cu adevărat remarcabil, zise ea.

— Oamenii sunt remarcabili numai în cărţi, spuse el. Hai să ne

uităm la televizor.

Ea îl deschise. O lăsă să aleagă programul.

***

— Ce bei?

Era ora 20:45. Era pilit, dar nu într-atât de beat, pe cât ar fi fost de acum dacă ar fi fost singur. Făcea floricele în bucătărie. Îi plăcea să le privească, ţopăind în recipientul din sticlă călită, ridicându-se întruna, ca o zăpadă care răsărea din sol, în loc să coboare din cer.

— Southern Comfort cu Seven-Up, îi răspunse.

— *Poftim?*

Chicoti, stânjenit.

— Pot să gust şi eu?

Îşi arătă paharul gol şi zâmbi. Era prima expresie complet degajată pe care i-o arătase de când o luase în maşină, pe şosea.

— Faci un cocteil jalnic de votcă cu suc de portocale.

— Ştiu, spuse el. Southern Comfort cu Seven-Up este băutura mea privată. Când sunt în lume, beau scotch. Urăsc scotch-ul.

Floricelele erau terminate şi le răsturnă într-un castron mare de plastic.

— Poţi să-mi prepari şi mie o combinaţie din asta?

— Sigur că da.

Îi amestecă un Southern Comfort cu Seven-Up, apoi turnă unt topit peste floricele.

— Asta o să-ţi crească nivelul colesterolului din sânge, zise ea, din pragul uşii care făcea legătura între bucătărie şi sufragerie. Sorbi din pahar: Hei, îmi place *asta!*

— Normal că-ţi place. Păstrează secretul şi vei fi mereu cu un pas înainte.

Presără sare peste floricele.

— Colesterolul îţi înfundă inima, spuse ea. Arterele prin care trece sângele se micşorează din ce în ce mai mult, pentru ca-ntr-o bună zi… *graaag!*

Îşi încleştă dramatic o mână pe piept şi vărsă o parte din băutură pe pulover.

— Îl metabolizez pe tot, îi răspunse şi ieşi pe uşă.

Când trecu pragul, îi atinse sânul şi percepu sutienul puritan. Simţi sânul într-un fel în care nu mai simţise de mulţi ani sânul lui Mary. Poate că nu era o idee prea bună să se gândească la asta.

Ea mâncă majoritatea floricelelor.

***

Ea începu să caşte în timpul ştirilor de la ora 23, care se refereau în general la criza energetică şi la benzile de la Casa Albă[14].

— Du-te la etaj, îi spuse. Du-te-n pat.

Ea îi aruncă o privire.

— O să ne-nţelegem foarte bine, rosti el, dacă o să-ncetezi să te comporţi de parcă te-a ciupit cineva de fiecare dată când apare cuvântul “pat”. Principalul obiectiv al Marelui Pat American este somnul, nu activităţile sexuale.

Asta o făcu să zâmbească.

— Nu vrei nici măcar să-mi faci patul?

— Eşti adultă.

Ea îl privi calm.

— Dacă vrei, poţi să vii cu mine, îi spuse. Am decis asta cu o oră în urmă.

— Nu… dar n-ai habar cât de ispititoare este invitaţia. În toată viaţa mea n-am dormit decât cu trei femei, iar cu primele două a fost cu atâta timp în urmă încât de-abia mi le mai amintesc. Înainte să mă fi însurat.

— Glumeşti?

— Deloc.

— Să ştii că n-ar fi pentru că m-ai luat în maşină sau pentru că m-ai lăsat să dorm aici peste noapte, sau altceva de felul ăsta. Nu-i nici pentru banii pe care mi i-ai oferit.

— E frumos din partea ta să spui asta, îi zise şi se sculă. Acum ar fi bine să te duci sus.

Ea nu se clinti.

— Ar trebui să ştii de ce n-o faci.

— Ar trebui?

— Da. Dacă faci unele lucruri pe care nu le poţi explica — aşa cum ai spus chiar tu —, poate să fie în regulă, fiindcă totuşi le faci. Dar, dacă decizi să nu le faci, ar trebui să ştii care-i motivul.

— Bine, spuse el şi arătă din cap spre sufragerie unde banii rămăseseră în supiera de argint. Este vorba despre bani. Eşti prea tânără ca să te prostituezi.

— Nu vreau să-i iau, replică ea prompt.

— Ştiu că nu vrei. De aceea, nu vreau *eu.* Vreau să-i iei.

— Fiindcă nu toţi sunt la fel de amabili ca tine?

— Exact.

O privi provocator. Ea scutură din cap, cu un gest de exasperare, şi se sculă.

— Bine. Dar eşti un burghez, ştiai?

— Da.

Ea se apropie şi-l sărută pe gură. Era aţâţător. Îi simţi mirosul, şi mirosul ăsta era plăcut. Avu aproape imediat erecţie.

— Dă-i drumul, îi spuse.

— Dacă peste noapte, te răzgândeşti…

— N-o să mă răzgândesc. (O privi îndreptându-se spre scară, desculţă.) Hei!

Ea se întoarse, ridicând din sprâncene.

— Cum te cheamă?

— Olivia, dacă are vreo importanţă. Un nume aiurea, nu-i aşa? Ca

Olivia de Haviland[15].

— Nu, este un nume frumos. Îmi place. Noapte bună, Olivia.

— Noapte bună.

Ea sui treptele. Auzi lumina aprinzându-se, aşa cum auzise întotdeauna când Mary se retrăgea în dormitor înaintea lui. Dacă ar fi ascultat atent, poate că ar fi reuşit să audă foşnetul slab şi înnebunitor al puloverului frecându-se de pielea ei, atunci când şi-l trăgea peste cap, sau pocnetul slab al copcii care-i ţinea blugii ficşi pe talie…

Porni televizorul cu modulul Comandă Spaţială.

Penisul îi era complet erect, supărător. Îi umfla partea din faţă a pantalonilor, ceea ce Mary numise uneori "stânca Gibraltarului", iar alteori "şarpele-preschimbat-în-piatră", în perioada lor de început, când patul nu era decât alt teren de joacă. Îşi aranjă chiloţii pe sub pantaloni, dar cum erecţia nu se potoli, se ridică în picioare. După o vreme, penisul se pleoşti, iar el se aşeză înapoi.

După ce se terminară ştirile, începu un film — John Agar în *Creierul de pe planeta Arous.* Adormi în faţa televizorului, ţinând într-o mână modulul Comandă Spaţială. După câteva minute, sub prohabul pantalonilor se mişcă ceva, iar erecţia îi reveni, pe furiş, ca un ucigaş care se întoarce la scena unei crime vechi.

7 decembrie 1973

Cu toate acestea, se duse la ea peste noapte.

Avu din nou visul cu căţeaua domnului Piazzi, iar de data aceasta ştia dinainte să fi atacat câinele că băiatul care se apropia era Charlie. Asta făcu visul şi mai teribil, iar când căţeaua domnului Piazzi ţâşni, el se luptă să iasă din somn aidoma unui om care-şi croieşte drum cu unghiile dintr-un mormânt puţin adânc, săpat în nisip.

Agită braţele prin aer, nici treaz, dar nici adormit, şi-şi pierdu simţul echilibrului pe canapea, unde se ghemuise în cele din urmă. Pentru o clipă, se legănă jalnic pe marginea ei, dezorientat, îngrozit pentru fiul lui mort care murise iar şi iar în visurile sale.

Căzu pe podea, se lovi la cap şi destul de rău la umăr şi se trezi îndeajuns pentru a şti că se afla în propriul său living şi că visul se terminase. Realitatea era mizerabilă, totuşi nu terifiantă în mod activ.

Ce făcea? Un soi de realitate gestaltistă a ceea ce făcuse din viaţa lui se revărsă peste el, într-o hidoasă trecere în revistă. O sfâşiase drept în mijloc, ca pe o bucată de ţesătură ieftină. Nimic nu mai era la locul său. Îl durea umărul. Simţea gustul răsuflat de Southern Comfort în fundul gâtului şi regurgită puţin lichid acru, cu gust acid, pe care-l înghiţi la loc.

Începu să tremure şi-şi strânse genunchii într-un efort zadarnic de a se opri. Noaptea, totul era ciudat. Ce făcea aici, pe podeaua livingului, aducându-şi genunchii la piept şi tremurând ca un boschetar bătrân într-o fundătură? Sau ca un catatonic, mai degrabă ca un idiot de psihopat. Asta era oare? Era un psihopat? Nu era ceva amuzant şi excentric, ca un ţăcănit, un zurliu sau un bezmetic, ci un psihopat cu minţile complet duse? Gândul acela îi declanşă altă teroare. Se dusese la un reprezentant al lumii interlope, pentru a face rost de explozibil? Ascundea într-adevăr două arme în garaj, dintre care una destul de mare pentru a ucide un elefant? Un scâncet slab îi ieşi din gâtlej şi se ridică anevoie, cu încheieturile trosnindu-i ca ale unui bătrân.

Sui scara fără să-şi îngăduie să gândească şi intră în dormitorul său.

— Olivia? şopti el.

Era absurd, ca un film de pe timpuri cu Rudolph Valentino.

— Eşti trează?

— Da, răspunse ea fără să fi părut deloc somnoroasă. Ceasul m-a ţinut trează. Ceasul ăla digital. Face mereu *ţac*. L-am scos din priză.

— Nu-i nimic, zise el. (Era o replică ridicolă.) Am avut un coşmar.

Sunetul păturii date într-o parte.

— Haide. Vino în pat cu mine.

— Eu…

— *Vrei* să taci o dată?

Veni în pat cu ea. Era goală. Făcură dragoste. După aceea dormiră.

***

Dimineaţa, temperatura era de numai —12°C. Ea îl întrebă dacă primea ziarul.

— Înainte îl primeam, îi răspunse. Ni-l livra Kenny Upslinger. Familia lui s-a mutat în Iowa.

— I-auzi, în Iowa! făcu ea şi deschise radioul.

Un bărbat prezenta buletinul meteo. Senin şi ger.

— Vrei ouă ochiuri?

— Două, dacă se poate.

— Sigur că da. Apropo de azi-noapte…

— Nu te mai gândi la ce-a fost azi-noapte. Am avut orgasm. Asta-i foarte rar pentru mine. Mi-a plăcut.

Simţi un fel de mândrie furişându-i-se în suflet — poate tocmai ceea ce dorise ea să-l facă să simtă. Prăji ouăle. Două pentru ea şi două pentru el. Pâine prăjită şi cafea. Ea bău trei ceşti, cu frişcă şi zahăr.

— Şi acum ce-o să faci? îl întrebă, după ce terminaseră amândoi.

— Te duc la autostradă, îi răspunse prompt.

Ea schiţă un gest de iritare.

— Nu mă refeream la asta. Ce-o să faci cu viaţa *ta?*

— Asta pare ceva serios, rânji el.

— Nu pentru mine. Pentru tine.

— Nu m-am gândit. Vezi tu, înainte să cadă securea — accentuă uşor cuvântul *înainte,* pentru a indica toată viaţa lui şi toate părţile ei de care se îndepărtase, navigând spre marginea lumii —, cred că mă simţisem aşa cum se simte un deţinut stând în celula condamnaţilor la moarte. Nimic nu părea real. Parcă locuiam într-un vis din sticlă care continua la nesfârşit. Acum totul pare real. Azi-noapte… a fost foarte real.

— Mă bucur, spuse ea şi arăta într-adevăr bucuroasă. Dar ce vei face în continuare?

— Realmente, habar n-am.

— Mi se pare trist.

— Este? întrebă el.

Fusese o întrebare reală.

***

Se aflau din nou în automobil şi mergeau pe Ruta 7 spre Landy. În apropierea oraşului se circula cu intermitenţe. Oamenii se îndreptau către slujbele lor. Când trecură pe lângă şantierul derivaţiei 784, ziua de lucru se punea în mişcare. Bărbaţi purtând căşti de protecţie galbene din plastic rezistent la impact şi cizme de cauciuc verde suiau în utilajele lor, scoţând aburi albi pe gură. Motorul unui excavator municipal portocaliu cârâi, cârâi, izbucni într-o tuse ca o explozie de mortier, cârâi iarăşi, după care mugi într-un ralanti neregulat. Şoferul îl ambală în rafale, ca zgomotele armelor în război.

— De aici de sus, spuse ea, seamănă cu nişte băieţaşi jucându-se cu maşinuţele în groapa cu nisip.

După ce ieşiră din oraş, traficul deveni fluent. Ea luase cei două sute de dolari fără stinghereală sau şovăială… dar nici cu vreo nerăbdare specială. Tăiase o bucăţică din căptuşeala vestonului de marină, băgase bancnotele înăuntru, apoi cususe tăietura cu ac şi aţă albastră luate din trusa de cusut a lui Mary. Refuzase oferta lui de a o duce la autogară, spunând că banii aveau să-i ajungă mai mult dacă va continua să facă autostopul.

— Aşadar, ce caută o fată drăguţă ca tine în maşina asta? întrebă el.

— Poftim?

Îl privi întrebător, smulsă din propriile ei gânduri.

El zâmbi.

— De ce tu? De ce Las Vegas? Trăieşti la limită, la fel ca mine. Pune-mă la curent cu viaţa ta.

— Nu-i mare lucru, strânse ea din umeri. Eram la colegiu, la Universitatea New Hampshire, în Durham. Asta-i pe lângă Portsmouth. Eram în anul doi şi locuiam în campus. Cu un tip. Intrasem nasol în droguri.

— Heroină?

Ea râse amuzată.

— Nu, n-am cunoscut niciodată pe cineva care să consume heroină. Noi, narcomanii cuminţi din clasa de mijloc, ne limitam la halucinogene. Acid lisergic… Mescalină… De vreo două ori peyotl, de vreo două ori STP… Chimicale… Între septembrie şi noiembrie cred c-am făcut şaisprezece-şaptesprezece "excursii".

— Cum este?

— Vrei să ştii dacă am avut "excursii" naşpa?

— Nu, nu mă referisem la asta, spuse el pe un ton defensiv.

— Au fost unele naşpa, dar toate au avut şi părţi mişto. Iar multe dintre "excursiile" mişto au avut părţi naşpa. O dată am decis că aveam leucemie. Asta m-a speriat rău. Dar în general erau pur şi simplu stranii. Nu l-am văzut niciodată pe Dumnezeu. N-am dorit niciodată să mă sinucid. N-am încercat niciodată să omor pe cineva.

Căzu pe gânduri şi tăcu aproape un minut.

— Toţi au exagerat la maximum efectele substanţelor astea chimice. Tipii curaţi, de genul comentatorului ăla Art Linkletter, afirmă că te vor ucide. Nebunii afirmă că vor deschide toate uşile pe care trebuie să le deschizi. Ca şi cum ai putea găsi un tunel în mijlocul fiinţei tale, ca şi cum sufletul tău ar fi comoara dintr-un roman de H. Rider Haggard[16]. Ai citit ceva de Haggard?

— Am citit *Ea,* când eram puşti. Nu el a scris romanul ăla?

— Ba da. Crezi că sufletul tău este ca un smarald în mijlocul frunţii unui idol?

— Nu m-am gândit niciodată la aşa ceva.

— Eu nu cred că este, zise ea. O să-ţi spun care a fost episodul cel mai grozav şi cel mai neplăcut din experienţa mea cu droguri. Cel mai grozav a fost când am făcut-o-n apartament şi m-am uitat la tapet. Tapetul avea nişte buline mici, care s-au transformat în ninsoare pentru mine. Am stat în living şi mai bine de o oră m-am uitat la un viscol pe perete. După un timp, am văzut o fetiţă trudindu-se să înainteze prin zăpadă. Avea pe cap o basma, dintr-un material grosolan ca pânza de sac, şi o ţinea aşa… (Îşi strânse pumnul sub bărbie.) Am decis că mergea spre casa ei şi, pac! am văzut o stradă întreagă acolo, toată îngropată sub omăt. Ea a mers pe stradă, apoi a intrat pe o alee şi într-o casă. Ăsta a fost cel mai grozav. Stăteam în apartament şi mă uitam la tapetoviziune. Atât doar că Jeff îi zicea

creieroviziune.

— Jeff este cel cu care trăiai?

— Da. “Excursia” cea mai neplăcută a fost când am decis să desfund chiuveta. Nu ştiu de ce… Uneori, când te droghezi, ai idei stranii, atât doar că-ţi par perfect normale. Părea că trebuie *neapărat* să desfund chiuveta. Am luat pompa şi am făcut-o… şi din canal au ieşit numai *rahaturi*. Nu ştiu nici în ziua de azi câte din chestiile alea erau adevărate şi câte erau produsul minţii mele. Zaţ de cafea… O cămaşă veche… Bucăţi mari de grăsime coagulată… Ceva roşu care semăna cu sângele… Şi mâna… Mâna unui bărbat.

— Poftim?!

— O *mână*. L-am strigat pe Jeff şi i-am zis: “Hei, cineva a aruncat pe cineva la canal.” El însă plecase undeva şi rămăsesem singură. Am pompat ca nebuna şi-n cele din urmă am scos antebraţul afară. Mâna stătea pe porţelanul pătat cu zaţ, iar antebraţul ieşea pe jumătate din canal. M-am dus în living pentru un minut, să văd dacă Jeff se întorsese, iar când am revenit în bucătărie, mâna şi braţul dispăruseră. M-a cam pus pe gânduri. Uneori, visez la chestia asta.

— Este o nebunie, spuse el şi încetini când trecură peste un pod aflat în construcţie.

— Drogurile te fac s-o iei razna, încuviinţă ea. Uneori, asta-i bine. De cele mai multe ori, nu este. Oricum, intrasem nasol în droguri. Ai văzut vreodată desenele alea care descriu un atom, înconjurat de electroni, protoni şi neutroni?

— Da.

— Ei bine, închipuie-ţi că apartamentul nostru era nucleul şi toţi cei care veneau şi plecau erau protonii şi electronii. Oamenii intrau şi ieşeau, veneau şi plecau, fără să aibă nici o legătură între ei, ca în *Manhattan Transfer*.

— Cartea asta n-am citit-o.

— Ar trebui. Jeff spunea mereu că Dos Passos[17] a fost primul jurnalist subiectiv şi exagerat. Este o carte tare ciudată. În tot cazul, în unele nopţi stăteam şi ne uitam la televizor cu sunetul oprit şi cu un disc la picup, toţi eram drogaţi, unii poate făceau dragoste în dormitor şi nici măcar nu ştiam cine dracu’ erau. Înţelegi ce vreau să zic?

Amintindu-şi de unele dintre petrecerile la care apăruse beat şi prin care trecuse la fel de năucit ca Alice în Ţara Minunilor, el

încuviinţă.

— Într-o noapte a fost o emisiune specială despre Bob Hope[18]. Toţi eram în living, făcuţi bine, şi râdeam ca nebunii la poantele alea vechi, la glumele răsuflate şi la miştocăreala politicoasă despre avizii de putere din Washington. Stăteam în jurul televizorului ca mămicile şi tăticii noştri de-acasă şi eu mi-am zis, uite pentru ce am trecut prin războiul cu Vietnam — ca Bob Hope să poată astupa prăpastia dintre generaţii. Totul depinde de felul în care te bine dispui.

— Dar voi eraţi prea puri pentru asta.

— Prea puri? Nu, nu era asta. Am început să mă gândesc însă la ultimii cincisprezece ani ca fiind un fel de joc Monopoly grotesc. Francis Gary Powers[19] este doborât în avionul lui, model U-2. Stai un tur. Negrii sunt împrăştiaţi cu furtunurile pompierilor în Selma2. Mergi direct la închisoare. Demonstranţii pentru libertate sunt împuşcaţi în Mississippi, marşuri, mitinguri. Lester Maddox[20] cu cozile de topor, Kennedy cu craniul pulverizat în Dallas, Vietnam, alte marşuri, Kent State University, greve studenţeşti, mişcarea pentru eliberarea femeilor — şi toate astea, pentru ce? Pentru ca nişte tipi să poată sta drogaţi într-un apartament ca vai de lume şi să se uite la Bob Hope? Mă fut — nu-mi doresc aşa ceva. Aşa c-am decis să plec.

— Şi Jeff?

Ea ridică din umeri.

— El are bursă. Merge bine. Zicea c-o să vină vara viitoare, dar n-o să-l caut, până nu-l văd.

Pe faţa ei se citea o expresie de clară dezamăgire, pe care o simţea probabil dificil de controlat.

— Îi duci dorul?

— În fiecare noapte.

— De ce tocmai Vegas? Cunoşti pe cineva acolo?

— Nu.

— Pare un loc neaşteptat pentru o idealistă.

— Asta crezi că sunt? (Izbucni în râs şi-şi aprinse o ţigară.) Poate că ai dreptate. Nu cred însă că un ideal are nevoie de o locaţie anumită. Vreau să văd oraşul ăla. Este atât de diferit de restul ţării, încât trebuie să fie bun. Dar n-o să mă bag la jocurile de noroc. O să-mi iau o slujbă.

— Şi după aceea?

Ea expiră fumul şi strânse din umeri. Treceau pe lângă un indicator care anunţa:

LANDY 8 KM

— O să-ncerc să mă adun, zise ea. N-o să mai bag droguri în mine mult timp şi-o să mă las şi de-astea. (Mişcă ţigara prin aer şi descrise din întâmplare un cerc, de parcă ar fi ştiut că adevărul era altul.) O să-ncetez să mai pretind că viaţa mea încă n-a-nceput. A început. Au trecut douăzeci la sută din ea. I-am luat caimacul.

— Uite, acolo este intrarea pe autostradă.

Opri maşina pe dreapta.

— Dar tu? Tu ce vei face?

El răspunse precaut:

— O să văd ce se-ntâmplă. O să-mi păstrez opţiunile deschise.

— Dacă nu te superi că ţi-o spun, nu eşti cel mai popular om din oraş.

— Nu, nu mă supăr.

— Poftim! Ţine asta.

Îi întinse un pacheţel învelit în staniol, pe care-l ţinea între degetele arătător şi mijlociu de la mâna dreaptă.

Îl luă şi-l privi. Staniolul reflectă soarele strălucitor al dimineţii şi-i trimise în ochi săgeţi de lumină.

— Ce este?

— Produsul IV, mescalină sintetică. Cel mai tare şi mai curat drog artificial fabricat vreodată. (Şovăi.) Poate c-ar trebui s-o arunci la closet, după ce ajungi acasă. S-ar putea să te dea peste cap şi mai rău decât eşti deja. Dar s-ar putea să te ajute. Am auzit şi de cazuri din astea.

— Le-ai văzut vreodată?

Ea surâse amar.

— Nu.

— Vrei să faci ceva pentru mine? Dacă poţi?

— Dacă pot…

— Sună-mă în ziua de Crăciun.

— De ce?

— Eşti ca o carte pe care încă n-am terminat-o. Vreau să ştiu ce s-a mai întâmplat, chiar dacă numai puţin. Telefonează cu taxă inversă. Uite, îţi scriu numărul meu.

Scotocea după un pix în buzunar, când ea spuse:

— Nu.

O privi, derutat şi rănit.

— Nu?

— Dacă am nevoie de număr, îl pot găsi în cartea de telefoane. Dar poate c-ar fi mai bine să n-o fac.

— De ce?

— Nu ştiu. Îmi place de tine, însă parcă te-ar fi rănit cineva. Nu ştiu cum să-ţi explic. Ca şi cum ai fi pe punctul să faci ceva cu totul iraţional.

— Mă crezi nebun, se auzi el rostind. Du-te-n mă-ta!

Ea coborî din maşină, rigid. El se aplecă peste scaunul de alături.

— Olivia…

— Poate că nu-i numele meu.

— Poate că este. Te rog, telefonează-mi!

— Fii atent cu chestia aia, îi arătă ea pacheţelul în staniol. Şi tu te plimbi singur prin spaţiul cosmic.

— La revedere. Ai grijă!

— Grijă — ce-i aia? (Din nou surâsul amar.) La revedere, domnule Dawes. Mulţumesc. Eşti bun la pat, te deranjează că ţi-o spun? Eşti bun. La revedere!

Trânti portiera, închizând-o, traversă Ruta 7 şi rămase la baza rampei de intrare pe autostradă. O privi, făcând semn cu degetul mare spre două maşini. Nici una nu opri. Apoi şoseaua fu liberă şi el întoarse, claxonând o dată. În oglinda retrovizoare, văzu un facsimil micuţ al braţului ei fluturat.

Proasta dracului, gândi el, plină de toate aerele posibile din lume. Cu toate acestea, când întinse mâna ca să deschidă radioul, degetele îi tremurau.

***

Conduse înapoi spre oraş, ieşi pe autostradă şi şofă trei sute douăzeci de kilometri cu 115 km/h. O dată, fu cât pe aici să arunce pe geam pacheţelul învelit în staniol. O dată, fu cât pe aici să înghită pastila dinăuntru. În cele din urmă, o puse pur şi simplu în buzunarul hainei.

***

Când ajunse acasă, se simţea secătuit, golit de orice sentimente. Derivaţia 784 progresase în timpul zilei; peste două săptămâni,

spălătoria avea să fie gata pentru demolare. Deja demontaseră utilajele grele. Cu trei seri în urmă, Tom Granger îi povestise despre asta într-o conversaţie telefonică ciudată şi poticnită. Ziua demolării avea să şi-o petreacă acolo, privind. Avea chiar să-şi pregătească un pacheţel cu mâncare.

Sosise o scrisoare pentru Mary, de la fratele ei din Jacksonville. Când o scrisese, nu ştia despre separarea lor. O puse deoparte, absent, alături de alte scrisori adresate lui Mary pe care uita mereu să i le trimită.

Băgă la cuptor un semipreparat congelat şi se gândi să-şi prepare ceva de băut. Decise să n-o facă. Voia să se gândească la întâlnirea sa sexuală din noaptea trecută, s-o savureze şi să-i exploreze nuanţele. Câteva pahare, şi ar fi căpătat culoarea nefirească, febrilă a unui film porno prost — *Studente insomniace, Numai peste 21 de ani* — şi nu voia să se gândească în felul acela la ea.

Fata nu reapărea totuşi aşa cum o dorise el. Nu-şi putea reaminti senzaţia precisă de fermitate a sânilor sau gustul secret al sfârcurilor. Ştia că frecarea reală a actului sexual fusese mult mai plăcută cu ea decât cu Mary. Olivia i se împotrivise mai strâns şi o dată penisul lui scăpase din vaginul ei cu un sunet audibil, ca pocnetul unui dop de şampanie. În acelaşi timp, nu putea să spună cu adevărat care fusese plăcerea. În loc de a fi capabil s-o simtă, dorea să se masturbeze. Dorinţa aceea îl dezgustă. În plus, dezgustul lui îl dezgusta. Nu era o sfântă, se asigură, aşezându-se să-şi consume cina. Nu era decât o târfă hoinară. Ba încă se ducea la Las Vegas. Se trezi dorindu-şi să poată vedea episodul prin ochiul sceptic al lui Magliore, iar asta-l dezgustă cel mai mult dintre toate.

Spre sfârşitul serii, se îmbătă, în ciuda bunelor lui intenţii, şi pe la ora 22 îl apucă din nou imboldul familiar şi sentimental de a-i telefona lui Mary. În loc s-o facă, se masturbă înaintea televizorului şi ejaculă în timp ce un prezentator demonstra, indiscutabil, că Anacin atingea şi menţinea cel mai înalt nivel de reducere a durerilor dintre toate analgezicele.

8 decembrie 1973

Sâmbătă nu ieşi cu maşina. Rătăci fără ţel prin casă, amânând lucrul care trebuia făcut. În cele din urmă, sună la socrii lui. Lester şi Jean Calloway, părinţii lui Mary, se apropiau amândoi de şaptezeci de ani. La apelurile lui anterioare, Jean (căreia Charlie îi spusese mereu

“Mama Jean”) răspunsese la telefon, cu glasul transformându-se în cuburi de gheaţă când îşi dăduse seama cine sunase. Pentru Jean şi, neîndoios, pentru Lester, el era un animal care o luase razna şi le muşcase fiica. Acum animalul telefona întruna, evident beat, scâncind ca fata lor să se întoarcă, pentru ca s-o poată muşca din nou.

— Alo? o auzi răspunzând chiar pe Mary şi fu suficient de uşurat pentru a putea vorbi normal.

— Eu sunt, Mary.

— Ah, Bart. Ce faci?

Era imposibil să-i descifreze glasul.

— Binişor.

— Cum rezistă rezervele de Southern Comfort?

— Mary, nu beau.

— Este o victorie?

Vorbea rece, şi el simţi un fior de panică, mai ales pentru că aprecierea sa fusese cu totul eronată. Era posibil ca o persoană pe care o cunoscuse de atâta vreme şi despre care crezuse că o cunoscuse atât de bine să se îndepărteze atât de uşor?

— Cred că da, răspunse jalnic.

— Am auzit că spălătoria s-a închis, spuse ea.

— Probabil numai temporar.

Avea senzaţia bizară că se afla într-un ascensor şi discuta, stânjenit, cu cineva care-l considera plictisitor.

— Soţia lui Tom Granger mi-a spus altceva.

În sfârşit, o acuzaţie. O acuzaţie era mai bună decât nimic.

— Tom n-o să aibă probleme. Concurenţa din centru era demult cu ochii pe el. Tipii de la Brite-Kleen…

I se păru că ea oftase.

— De ce ai telefonat, Bart?

— Cred c-ar trebui să ne vedem, rosti precaut. Trebuie să discutăm despre situaţia asta, Mary.

— Te referi la un divorţ?

Pronunţase cuvântul cu destul calm, dar avu impresia că simţise panică în vocea ei.

— Tu ai vrea un divorţ?

— Nu ştiu ce vreau. (Calmul ei se fractură şi glasul îi sună mânios şi speriat.) Credeam că totul era bine. Eram fericită şi credeam că şi tu eşti fericit. Acum, pe neaşteptate, totul s-a schimbat.

— Credeai că totul era bine, repetă el şi brusc se înfurie. Trebuie să fi fost destul de idioată ca să gândeşti aşa ceva. Crezi că i-am tras un şut slujbei, ca un fel de glumă, ca un licean din ultimul an, care aruncă o pocnitoare în toaleta fetelor?

— Atunci, ce-i, Bart? Ce s-a-ntâmplat?

Furia i se nărui ca un troian de zăpadă îngălbenită şi roasă pe dedesubt şi descoperi că dincolo de ea erau lacrimi. Se luptă cu ele, înverşunat, simţindu-se trădat. Chestia asta nu trebuia să se întâmple când era treaz. Când eşti treaz, ar trebui să-ţi poţi menţine dracului controlul. Simţea însă că era gata să se descarce de toate şi să plângă în poala ei, ca un puşti cu patina stricată şi genunchiul julit. Nu-i putea totuşi spune ce anume se întâmplase, fiindcă nu ştia nici el cu exactitate, şi plânsul fără motiv ar fi semănat prea mult cu vecinătatea spitalului de nebuni.

— Nu ştiu, răspunse în cele din urmă.

— Charlie?

Neajutorat, el spuse:

— Dacă asta a fost o parte, cum ai putut să fii atât de oarbă faţă de restul?

— Şi mie îmi lipseşte, Bart. Îmi lipseşte şi acum. În fiecare zi.

Din nou, resentimente. *În cazul ăsta, ai un mod tare ciudat de a o demonstra.*

— Nu-i bine, spuse el, în cele din urmă.

Lacrimile i se prelingeau pe obraji, dar le opri să i se strecoare în glas. *Domnilor, cred că i-am ras,* se gândi şi fu gata să chicotească.

— Nu prin telefon. Am sunat să-ţi propun să ne întâlnim luni şi să prânzim. La Handy Andy.

— Bine. La ce oră?

— Nu contează. Pot să-mi iau liber de la slujbă.

Gluma căzu pe podea şi muri sleită.

— La unu? întrebă ea.

— Sigur că da. O să ocup o masă.

— Mai bine fă o rezervare. Să nu te duci acolo de la unsprezece şi să începi să bei.

— N-o s-o fac, spuse el, umil, ştiind că probabil o va face.

Se făcu tăcere. Părea că nu mai era nimic de spus. Vag, aproape pierdute în bâzâitul liniei telefonice, alte voci spectrale discutau alte probleme spectrale. După aceea, ea spuse ceva care-l luă cu totul prin surprindere:

— Bart, trebuie să consulţi un psihiatru.

— Ce să consult?

— Un psihiatru. Ştiu cum sună asta — s-o auzi spusă aşa, direct. Vreau însă să ştii că indiferent ce vom decide, eu nu mă-ntorc să stau cu tine, dacă nu eşti de acord.

— La revedere, Mary, zise el încet. Ne vedem luni.

— Bart, ai nevoie de un ajutor pe care eu nu ţi-l pot oferi.

Lent, înfigând cuţitul pe cât de bine putea prin trei kilometri de cablu telefonic nevăzut, el spuse:

— Asta ştiam oricum. La revedere, Mary.

Închise înainte de a putea auzi rezultatul şi constată că se simţea mulţumit. Game, set şi meci. Azvârli cât colo un recipient de plastic pentru lapte şi constată că se simţea mulţumit că nu aruncase un obiect care se putea sparge. Deschise dulăpiorul de deasupra chiuvetei, smulse primele două pahare peste care dădu cu mâna şi le trânti de podea. Se făcură ţăndări.

Futu-ţi gura mă-tii! îşi urlă. *De ce pizda mă-tii nu-ţi ţii pur şi simplu răsuflarea până CRĂPI în gura mă-tii?!*

Izbi cu pumnul în perete pentru a reduce la tăcere glasul acela şi răcni de durere. Îşi strânse pumnul drept rănit în cealaltă mână şi rămase în mijlocul încăperii, tremurând. După ce-şi recăpătă

controlul, luă mătura şi făraşul şi făcu curăţenie, simţindu-se speriat, posac şi mahmur.

9 decembrie 1973

Ieşi pe autostradă, şofă două sute patruzeci de kilometri, după care se întoarse. Nu cuteză să meargă mai departe. Era prima duminică fără benzină şi toate benzinăriile de pe autostradă erau închise. Şi nu dorea să meargă pe jos. Vezi? îşi spuse. Aşa păcălesc rahaţi ca tine, Georgie.

Fred? Tu eşti? Cui datorez onoarea acestei vizite, Freddy?

Hai sictir, amice!

Pe drumul spre casă, auzi la radio un mesaj publicitar naţional:

"Vă îngrijorează criza de benzină şi doriţi să vă asiguraţi că dumneavoastră şi familia dumneavoastră nu veţi fi luaţi prin surprindere de gerurile iernii? Aţi pornit spre cea mai apropiată benzinărie cu o duzină de canistre de douăzeci de litri. Dacă ţineţi însă cu adevărat la familia dumneavoastră, ar fi mai bine să vă întoarceţi acasă. Depozitarea necorespunzătoare a benzinei este periculoasă. Este şi ilegală, dar să lăsăm la o parte deocamdată aspectul acesta. Gândiţi-vă: Atunci când vaporii de benzină intră în combinaţie cu aerul, ei devin explozivi, iar patru litri de benzină au potenţialul exploziv a douăsprezece batoane de dinamită. Gândiţi-vă la asta, înainte de a umple canistrele. Apoi gândiţi-vă la familia dumneavoastră. Noi dorim să trăiţi.

Acesta a fost un mesaj publicitar naţional din partea postului WLDM. Oamenii Muzicii vă reamintesc să lăsaţi depozitarea benzinei în seama celor care sunt echipaţi pentru a o face corespunzător."

Închise radioul, încetini la 80 km/h şi reveni pe banda întâi.

— Douăsprezece batoane de dinamită, spuse el. Incredibil.

Dacă s-ar fi uitat în oglinda retrovizoare, ar fi văzut că rânjea.

10 decembrie 1973

Ajunse la Handy Andy la ora 11:30 şi şeful de sală îi oferi o masă lângă uşile batante în formă de aripi stilizate ce duceau spre fumoar

— fără să aibă o poziţie grozavă, era una dintre puţinele rămase neocupate pe măsură ce localul se umplea pentru prânz. Handy Andy era specializat în antricoate, cotlete şi ceva denumit “Andyburger”, care aducea cu o salată asortată cu ouă fierte tari şi carne, înghesuită într-o chiflă uriaşă cu susan, în care se înfigea o scobitoare pentru a ţine totul laolaltă. Ca toate restaurantele mari din centrul oraşului, şi acesta cunoştea cicluri inefabile de aglomeraţie şi pustietate. Cu două luni în urmă, ar fi putut să intre aici la amiază şi să-şi aleagă orice masă dorea… poate că peste trei luni, putea să procedeze la fel. Pentru el, fusese dintotdeauna unul dintre misterele mărunte ale vieţii, aidoma incidentelor din cărţile lui Charles Fort[21] sau instinctului care readucea rândunelele la Capistrano, orăşelul acela din sudul Californiei, întotdeauna la aceeaşi dată.

Când se aşeză, privi iute în jur, temându-se că-i va vedea pe Vinnie Mason, Steve Ordner sau pe alt şef de la spălătorie. Localul era însă ticsit cu străini. În stânga, un tânăr încerca să-şi convingă prietena că în luna februarie îşi puteau permite trei zile în Valea Soarelui. Restul conversaţiei din sală era doar o rumoare blândă, liniştitoare.

— Beţi ceva, domnule?

Chelnerul apăruse în spatele său.

— Un scotch mic cu gheaţă, te rog, îi spuse.

— Da, domnule.

O lungi cu primul pahar până la 12:00, apoi mai rase două până la 12:30, după care, pur şi simplu de-al naibii, comandă unul dublu. Tocmai îl scurgea, când o văzu pe Mary intrând şi oprindu-se în uşa dintre fumoar şi sala de mese, căutându-l din ochi. Mai multe capete se întoarseră s-o privească şi el gândi: *Mary, ar trebui să-mi mulţumeşti — eşti frumoasă.* Ridică braţul drept şi-l flutură.

Ea ridică de asemenea braţul, răspunzându-i, şi porni spre masa lui. Purta o rochie de lână, lungă până la genunchi, cu modele cenuşii pastelate. Avea părul împletit într-o singură coadă groasă, care-i cobora până la omoplaţi, într-o coafură pe care nu-şi reamintea s-o mai fi văzut (şi poate că tocmai de aceea se pieptănase aşa). O făcea să pară tânără şi se simţi cuprins de un fulgerător fior de vinovăţie, amintindu-şi de Olivia, sub el, pe patul pe care-l împărţise de atâtea ori cu Mary.

— Bună, Bart, rosti ea.

— Bună. Arăţi extraordinar de drăguţă.

— Mulţumesc.

— Vrei să bei ceva?

— Nu… o să mănânc doar un Andyburger. Ai venit de mult?

— Nu, nu de mult.

Clienţii care veniseră pentru prânz se mai împuţinaseră şi chelnerul lui apăru aproape imediat.

— Doriţi să comandaţi acum, domnule?

— Da. Doi Andyburger. Un pahar cu lapte pentru doamna şi încă unul dublu pentru mine.

Privi spre Mary, dar faţa ei nu trăda nimic. Asta era rău. Dacă ea ar fi spus ceva, ar fi renunţat la scotch-ul dublu. Spera că nu va fi nevoit să se ducă la toaletă, fiindcă nu era sigur că ar fi putut să umble drept. Ar fi fost un amănunt picant cu care să se întoarcă acasă la părinţii ei. “Du-mă-n buna mea Virginie…” Fu cât pe aici să chicotească.

— Nu eşti beat, dar eşti pe cale, spuse ea şi-şi despături şervetul pe genunchi.

— Bună replică. Ai făcut repetiţie?

— Bart, haide să nu-ncepem să ne certăm!

— Bine, încuviinţă el.

Ea învârti paharul cu apă, el îşi plimbă un deget pe suportul paharului.

— Ei bine? zise ea în cele din urmă.

— Ei bine — ce?

— Când mi-ai telefonat, am crezut că ai un plan. Acum, când ai curajul beţivului, despre ce-i vorba?

— Nu mai eşti gripată, comentă el prosteşte şi făcu o gaură în suportul paharului, fără să fi vrut.

Nu-i putea spune care era principalul lui gând: cât de mult părea ea să se fi schimbat, cum devenise deodată sofisticată şi periculoasă, aidoma unei secretare care a negociat o oră de prânz mai târzie şi care

ar refuza orice invitaţie la un păhărel care n-ar veni din partea unui bărbat într-un costum de patru sute de dolari. Şi cine ar fi putut şti adevărul, doar privind croiala materialului?

— Bart, ce vom face noi?

— Dacă vrei, o să mă duc la un psihiatru, coborî el glasul.

— Când?

— În curând.

— Poţi să-ţi faci o programare chiar azi după-amiază, dacă vrei.

— Nu cunosc pe nici unul.

— Poţi căuta în Pagini Aurii.

— E aiurea ca să alegi un doctor de nebuni.

Ea îl privi în tăcere şi el îşi feri ochii, stânjenit.

— Eşti furios pe mine, nu-i aşa? îl întrebă.

— Păi, chestia-i că n-am o slujbă. Cincizeci de dolari pe oră consultaţia mi se pare cam multişor pentru un şomer.

— Tu din ce crezi că trăiesc eu? îi replică ea, tăios. Din mila alor mei. După câte ţii minte, amândoi sunt pensionari.

— După câte ţin minte, taică-tău are destule acţiuni în SOI şi Beechcraft ca să vă ajungă la toţi trei fără griji până-n secolul următor.

— Bart, nu-i aşa.

Părea surprinsă şi rănită.

— *Rahat,* nu-i aşa. Iarna trecută au fost în Jamaica, cu un an înainte la Miami, iar cu un an *mai înainte,* tocmai la Fountainbleau şi Honolulu. Nimeni nu face aşa ceva dintr-o pensie de inginer. Aşa că nu mă lua cu texte despre sărăcie…

— Termină, Bart! Pari gelos.

— Ca să nu mai amintesc de un Cadillac Gran DeVille şi de un break Bonneville. Nu-i rău! Pe care dintre ele o folosesc atunci când se duc să-şi ridice ajutorul social?

— *Termină!* şuieră ea, cu buzele dezvelindu-i puţin dinţii albi şi mici, şi strânse cu degetele marginea mesei.

— Scuze, mormăi el.

— Vine ospătarul.

Temperatura dintre ei mai coborî puţin, în timp ce ospătarul le puse în faţă Andyburgerii şi cartofii prăjiţi, adăugă castronaşe minuscule cu mazăre şi ceapă verde, apoi se retrase. O vreme, mâncară fără să schimbe nici o vorbă, concentrându-se să nu se murdărească pe bărbie ori să nu le cadă firimituri în poală. Mă întreb câte căsnicii a salvat Andyburger? se gândi el. Pur şi simplu, prin atributul lui providenţial — când îl mănânci, trebuie să taci.

Ea îşi lăsă în farfurie Andyburgerul pe jumătate mâncat, îşi tamponă buzele cu şervetul şi spuse:

— Este la fel de bun pe cât îl ţineam minte. Bart, ai vreo idee cât de cât raţională despre ce-i de făcut?

— Sigur că da, replică el, jignit.

Nu ştia însă care era ideea lui. Poate c-ar fi ştiut, dacă ar mai fi dat pe gât unul dublu.

— Vrei să divorţezi?

— Nu.

Părea necesar ceva pozitiv.

— Vrei să mă întorc?

— Tu vrei?

— Nu ştiu, zise ea. Vrei să-ţi spun ceva, Bart? Pentru prima dată după douăzeci de ani, îmi fac griji pentru mine. Trebuie să-mi port *singură* de grijă. (Ridică Andyburgerul la gură, după care îl puse înapoi în farfurie.) Ştiai că a fost cât pe aici să nu mă mărit cu tine? Ţi-a trecut vreodată asta prin minte?

Surpriza de pe chipul lui păru c-o mulţumeşte.

— Nu cred că ţi-a trecut. Eram însărcinată, aşa că, bineînţeles, voiam să mă mărit cu tine. Totuşi, o parte din mine nu voia. Ceva îmi tot şoptea că va fi cea mai mare greşeală din viaţa mea. Trei zile m-am perpelit la foc mic, vomitând în fiecare dimineaţă când mă trezeam, urându-te pe *tine* pentru asta, gândindu-mă la fel de fel de lucruri. Să fug… Să avortez… Să nasc şi apoi să încredinţez pruncul pentru adopţie… Să nasc şi să păstrez pruncul… În cele din urmă însă, am decis să aleg calea raţională. Calea raţională! (Izbucni în râs.) După

aceea, oricum am pierdut pruncul.

— Da, murmură el, dorindu-şi ca discuţia să se îndrepte în altă direcţie.

Aducea prea mult cu deschiderea uşii unui separeu dintr-o toaletă publică pentru ca apoi să calci într-o baltă de vomă.

— Dar am fost fericită alături de tine, Bart.

— Ai fost? întrebă automat.

Constată că dorea să plece. Nu mergea. Cel puţin, pentru el nu mergea.

— Da. Însă cu o femeie căsătorită se întâmplă ceva care nu se întâmplă cu un bărbat căsătorit. Mai ţii minte că atunci când erai mic nu-ţi făceai niciodată griji în legătură cu părinţii tăi? Te aşteptai pur şi simplu ca ei să fie acolo şi chiar erau, la fel cum erau mâncarea, căldura şi hainele.

— Cred că da. Sigur că da.

— Iar prostuţa de mine a rămas gravidă. Şi pentru trei zile, în jurul meu s-a deschis o lume complet nouă.

Se aplecase peste masă, cu ochii scăpărători şi încordaţi, iar el îşi dădu seama, brusc şi şocat, că declaraţia aceea era *importantă* pentru ea, că însemna mai mult decât a se întâlni cu prietenele ei fără copii, a decide ce pereche de pantaloni să cumpere în magazinul Banberry's ori a ghici celebrităţile cu care Merv Griffin va pălăvrăgi la 16:30. Asta era *important* pentru ea şi oare străbătuse într-adevăr douăzeci de ani de căsnicie având doar acest unic gând important? O făcuse *cu adevărat*? Aproape că asta declarase. Douăzeci de ani, Dumnezeule! Simţi că-i vine să vomite. Îi plăcea mult mai mult imaginea ei ridicând sticla goală şi fluturând-o fericită de pe cealaltă parte a drumului.

— M-am văzut ca o persoană independentă, spunea ea. O persoană independentă care nu trebuie să dea explicaţii nimănui sau să se subordoneze cuiva. În jurul meu nu exista nimeni care să-ncerce să mă schimbe, fiindcă ştiam că *puteam* să fiu schimbată. Întotdeauna am fost slabă în felul acesta. În acelaşi timp, nu exista nimeni spre care să mă întorc dacă eram bolnavă, speriată sau poate falită. Aşa că am făcut ceea ce era logic. Ca mama şi ca mama *ei.* Ca prietenele mele. Mă săturasem să fiu domnişoară de onoare şi să-ncerc să prind buchetul miresei, pe la nunţi. De aceea am spus "da", adică ceea ce te aşteptai tu, şi lucrurile s-au derulat mai departe. N-au existat griji, iar

când pruncul a murit şi când Charlie a murit, tu erai alături de mine. Şi ai fost mereu bun cu mine. Ştiu asta şi o apreciez. Totuşi, era un mediu închis. Am încetat să mai gândesc. Credeam că gândesc, dar nu era aşa. Iar acum mă doare când gândesc. *Mă doare.*

Îl privi pentru un minut cu un resentiment evident, care se destrămă.

— Te rog, de aceea, să gândeşti tu pentru mine, Bart. Ce vom face în continuare?

— O să-mi iau o slujbă, minţi el.

— O slujbă…

— Şi o să mă duc la un psihiatru. Mary, lucrurile se vor îndrepta. Îmi dau cuvântul. Am luat-o niţel razna, dar o să-mi revin pe făgaş. Sunt…

— Vrei să vin acasă?

— Peste vreo două săptămâni, sigur că da. Trebuie să-mi adun niţel gândurile şi…

— Acasă? Ce prostii tot vorbesc? O vor demola. Ce tot spun aici — acasă?! Iisuse, gemu ea, ce dezastru. De ce-a fost nevoie să mă târăşti în dezastrul ăsta oribil?

N-o putea suporta în felul acela. Nu semăna cu Mary, câtuşi de puţin.

— Poate că nu, îi spuse şi o prinse de mână peste masă. Poate că n-o vor demola, Mary, s-ar putea să se răzgândească, dacă mă duc şi stau de vorbă cu ei, dacă le explic situaţia, poate că…

Ea îşi smulse mâna. Îl privea oripilată.

— Bart, îi şopti.

— Ce-i…

Se opri, nesigur. Ce vorbise? Oare ce putuse spune pentru ca faţa ei să fie atât de îngrozită?

— *Ştii* c-o vor demola! O ştiai de mult timp. Iar acum stăm aici şi ne-nvârtim mereu în cerc…

— Nu, nu-i aşa, zise el. Nu-i aşa. Pe cuvânt. Nu ne-nvârtim în cerc. Noi… noi…

Dar *ce* făceau ei? Se simţea ireal.

— Bart, cred că ar fi mai bine să plec.

— O să-mi iau o slujbă…

— Mai vorbim…

Se sculă repede şi se lovi cu coapsa de muchia mesei, făcând să zăngăne vesela şi tacâmurile.

— Psihiatrul, Mary, îţi promit…

— Mama voia să mă duc la un magazin…

— *Atunci, du-te!* urlă el şi în jur se întoarseră capete. Cară-te dracului de-aici! Ţi-am dat tot ce-aveam mai bun şi cu ce m-am ales? C-o casă pe care o s-o demoleze municipalitatea. Dispari şi să *nu te mai văd!*

Ea ieşi în fugă. O tăcere oribilă pluti parcă o veşnicie în local. După aceea, conversaţiile se reluară. Îşi coborî privirea spre hamburgerul pe jumătate mâncat, din care picura maioneză, şi tremură, temându-se că avea să vomite. Când ştiu că nu avea s-o facă, achită nota de plată şi ieşi fără să privească în jur.

12 decembrie 1973

În seara anterioară (fiind beat), întocmise o listă pentru Crăciun şi acum se afla în centru, bifând o versiune prescurtată a ei. Lista iniţială fusese copleşitoare — peste o sută douăzeci de nume, cuprinzând toate rudele apropiate şi îndepărtate ale lui şi ale lui Mary, mulţi prieteni şi cunoştinţe, iar la sfârşit — "Dumnezeu s-o apere pe regină"! — Steve Ordner, nevastă-sa şi, *să dea dracii!* fata lor în casă.

Eliminase majoritatea numelor de pe listă, chicotind amuzat la unele dintre ele şi acum mergea fără grabă pe lângă vitrine ticsite de cadouri pentru Crăciun, toate urmând să fie dăruite în numele vechiului hoţ olandez, care se strecura pe horn în casele oamenilor şi fura tot ce găsea. O mână înmănuşată pipăi în buzunar sulul de cinci sute de dolari format din bancnote de zece dolari.

Trăia din banii de asigurare, iar prima mie de dolari se topise cu viteză uluitoare. Apreciase că în ritmul acela avea să fie falit pe la jumătatea lunii martie, poate chiar mai devreme, dar constată că gândul nu-l neliniştea defel. Răspunsul la întrebarea: unde putea el să

fie sau ce putea să facă în luna martie, era tot atât de incomprehensibil cât şi analiza matematică.

Intră într-o giuvaiergerie şi cumpără un ac de argint bătut în formă de bufniţă, pentru Mary. Bufniţa avea ochii din diamante ce scânteiau rece. Costa o sută cincizeci de dolari, plus TVA. Vânzătoarea era expansivă. Era convinsă că soţiei lui avea să-i placă. El zâmbi. Costul a trei şedinţe cu dr. Psiho, Freddy. Ce crezi despre asta?

Freddy nu vorbea.

Intră într-un supermagazin mare şi luă ascensorul până la raionul de jucării, care era dominat de un gigantic peisaj cu trenuleţ electric — dealuri din plastic verde sfredelite de tuneluri, gări din plastic, pasaje superioare, pasaje inferioare de nivel, macazuri şi o locomotivă Lionel care gonea prin toate, pufăind panglici de fum sintetic pe coş şi trăgând un şir lung de vagoane de marfă — B&O, SOO LINE, GREAT NORTHERN, GREAT WESTERN, WARNER BROTHERS (WARNER BROTHERS???), DIAMOND INTERNATIONAL, SOUTHERN PACIFIC. Copiii şi taţii lor stăteau lângă balustrada din lemn care înconjura peisajul şi simţi pentru ei un val cald de dragoste, nepângărit de invidie. Simţea că s-ar fi putut duce la ei să le povestească despre dragostea lui pentru ei, să le mulţumească pentru existenţa lor şi pentru anotimp. De asemenea, le-ar fi atras atenţia să aibă grijă.

Merse printre două rafturi cu păpuşi şi alese câte una pentru fiecare dintre cele trei nepoate: “Vorbăreaţa” Cathy pentru Tina, “Acrobata” Maisie pentru Cindy şi o Barbie pentru Sylvia, care împlinise unsprezece ani. De pe următorul culoar dintre rafturi, luă un soldat pentru Bill şi, după ce se gândi, un joc de şah pentru Andy. Andy avea doisprezece ani şi constituia un subiect de îngrijorare în familie. Bătrâna Bea din Baltimore îi mărturisise lui Mary că găsea întruna pete consistente pe cearşafurile lui Andy. Putea fi posibil? Atât de devreme? Mary îi spusese lui Bea că, în fiecare an, copiii deveneau tot mai precoce. Bea spunea că ea credea că de vină era laptele pe care-l beau şi vitaminele, dar *ar fi dorit* ca lui Andy să-i placă mai mult sporturile de echipă. Sau taberele de vară. Sau călăria. Sau orice.

Nu contează, Andy, gândi el, strecurând jocul de şah sub braţ. Sacrifici calul, muţi regina în faţa turei şi-o freci pe sub masă dacă vrei.

În faţa raionului de jucării se afla un tron uriaş pentru Moş Crăciun. Tronul era gol şi pe stativul din faţa lui fusese proptit un afiş:

MOŞUL PRÂNZEŞTE LA FAIMOSUL NOSTRU

MID-TOWN GRILL

De ce nu veniţi cu el?

Un tânăr în blugi şi jachetă de blugi, cu braţele pline de pachete, privea înspre tron. Când se întoarse, văzu că era Vinnie Mason.

— Vinnie! rosti el.

Vinnie zâmbi şi se îmbujoră uşor, de parcă ar fi fost prins făcând o prostie.

— Salut, Bart, zise el, apropiindu-se.

Nu există nici un moment stânjenitor cauzat de strângerea mâinilor, deoarece aveau braţele prea ticsite de pachete.

— Cumpărăturile de Crăciun? îl întrebă.

— Da, chicoti Vinnie. Le-am adus sâmbătă pe Sharon şi Bobbie — fică-mea, Roberta. A împlinit trei ani şi voiam să-i facem o poză cu Moş Crăciun. Sâmbăta este zi de poze şi costă numai un dolar. Dar n-a vrut, şi pace. A plâns de s-a umflat. Sharon a fost destul de necăjită.

— Este totuşi un moş ciudat cu o barbă mare. Uneori, copiii se mai sperie. Poate că la anul o să se ducă ia el.

— Poate, surâse scurt Vinnie.

Îi răspunse la zâmbet, gândindu-se că acum era mult mai uşor cu Vinnie. Ar fi dorit să-i spună să nu-l urască prea mult. Ar fi dorit să-i spună că-i părea rău dacă-i belise viaţa.

— Cu ce te mai ocupi, Vinnie?

Vinnie radia pur şi simplu.

— N-o să-ţi vină să crezi, dar e ceva excelent! Sunt managerul unei săli de cinema, iar de la vară o să mă ocup de alte trei săli.

— Media Associates?

Era una dintre companiile corporaţiei.

— Exact. Facem parte din lanţul Cinemate Releasing. Ne trimit toate filmele… chestiile de succes la box-office. Eu însă mă ocup complet de Westfall Cinema.

— O să-i adauge alte săli?

— Da, Cinema II şi III, la vară. Plus Beacon, cinematograful în aer liber pentru automobile. O să mă ocup şi de ăla.

Şovăi.

— Vinnie, să-mi spui dacă-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, dar dacă lanţul ăsta Cinemate alege filmele şi le distribuie, tu ce mai faci?

— Păi, mă ocup de bani, bineînţeles. Mă ocup de aprovizionări — astea-s foarte importante. Ştiai că standul de bomboane, dacă-i bine condus, îţi scoate *singur* banii pentru aproape o zi de închiriere a filmului? Apoi întreţinerea şi… — se împăunã vizibil — angajările şi concedierile. Îmi ia foarte mult timp. Lui Sharon îi place, fiindcă se dă în vânt după filme, mai ales alea cu Paul Newman şi Clint Eastwood. Mie-mi place pentru că, brusc, am sărit de la 9000 la 11500.

Îl privi mohorât pentru o clipă, întrebându-se dacă ar fi trebuit să vorbească. Aşadar, aceasta era răsplata lui Ordner. Bravo, căţeluşule! Ia osciorul!

— Şterge-o de-acolo, Vinnie, îi spuse. Şterge-o cât poţi mai repede.

— Ce-ai zis, Bart?

Fruntea lui Vinnie se încreţi, realmente derutată.

— Ştii ce-nseamnă “comisionar”, Vinnie?

— Comisar? Sigur că da. Este un ofiţer de poliţie…

— Nu comisar, ci comisionar. C-O-M-I-S-I-O-N-A-R.

— Cred că nu ştiu, Bart. Provine din altă limbă?

— Nu, este un termen din lumea birourilor. Este o persoană care face servicii. Un fel de curier. Du-te după cafea, du-te după brânză, fă o cursă, fiule. Comisionar.

— Nu-nţeleg despre ce vorbeşti, Bart. Adică…

— Adică Steve Ordner a discutat despre cazul tău special cu ceilalţi membri ai Consiliului de Administraţie — oricum, cu cei care contează — şi Ie-a zis: “Fiţi atenţi, băieţi, trebuie să facem ceva cu Vinnie Mason, care-i un caz delicat. El ne-a prevenit că Bart Dawes ăla umbla cu fofârlica şi, chiar dacă n-a avut destulă forţă de a ne permite

să-l oprim pe Dawes înainte să ne facă să plângem, îi datorăm ceva. Desigur, nu-i putem acorda însă prea multă responsabilitate.” Ştii de ce, Vinnie?

Vinnie se uita la el, cu nemulţumire.

— Ştiu că nu mai trebuie să-ţi înghit rahaturile, Bart. Asta ştiu.

Îl privi deschis.

— Nu-ncerc să-ţi vând rahat. Slujba ta nu mai înseamnă nimic pentru mine. Dar, pentru Dumnezeu, Vinnie, tu eşti tânăr. Nu vreau să-l văd belindu-te în felul ăsta. Slujba pe care-ai căpătat-o este dulce pe termen scurt, dar acră pe termen lung. Cea mai dură decizie pe care va trebui s-o iei este când să rearanjezi containerele cu Buttercup şi Milky Way. Iar Ordner va avea grijă să rămână aşa atâta vreme cât vei mai face parte din corporaţie.

Spiritul Crăciunului, dacă existase, se acri în ochii lui Vinnie. Îşi strângea pachetele cu destulă putere pentru ca ambalajele să trosnească, iar ochii i se întunecaseră de ranchiună. Era imaginea unui tânăr care iese pe uşa casei, fluierând, pregătit pentru întâlnirea importantă a serii, şi vede că toate cele patru cauciucuri ale noului său automobil sport i-au fost sparte. *Şi nu ascultă, l-aş putea reda înregistrări şi tot nu m-ar crede.*

— După cum s-a dovedit, ai făcut lucrul demn de încredere. Nu ştiu ce spun oamenii acum despre mine…

— Spun că eşti nebun, Bart, zise Vinnie cu glas ascuţit şi ostil.

— Este un termen la fel de bun ca oricare altul. Aşa că ai avut dreptate. Dar, în acelaşi timp, ai greşit. Ai divulgat un secret. Ei nu oferă poziţii de responsabilitate celor care divulgă secrete, nici chiar atunci când aveau dreptul s-o facă, nici chiar dacă suferă corporaţia de pe urma tăcerii lor. Indivizii de la etajul patruzeci, Vinnie, sunt ca nişte doctori. Şi nu le plac limbile dezlegate, tot aşa cum unui doctor nu-i place un intern care poartă vorba despre un chirurg care a belit o operaţie fiindcă răsese prea multe cocteiluri la prânz.

— Eşti realmente decis să-mi nenoroceşti viaţa, aşa-i? întrebă Vinnie. Dar nu mai lucrez pentru tine, Bart. Du-te şi împroaşcă-ţi veninul pe altcineva!

Moş Crăciun revenea, cu un sac imens pe un umăr, hohotind sonor şi urmat de copii, ca un fum multicolor de eşapament.

— Vinnie, Vinnie, nu fi orb! Ei îndulcesc hapul cel amar. Sigur că

da, anul ăsta câştigi unsprezece mii cinci sute, iar la anul, când te vei ocupa de celelalte săli, poate că-ţi vor da chiar paisprezece mii. Şi acolo vei rămâne şi peste doisprezece ani, când n-o să mai poţi cumpăra o amărâtă de Coca-Cola cu treizeci de cenţi. Du-te după noile mochete, du-te după conosamentul scaunelor, du-te după rolele de film care au ajuns din greşeală la cinematograful din celălalt capăt al oraşului. Vrei să faci rahaturile astea şi când o să ai patruzeci de ani, Vinnie, fără să ai alt obiectiv decât ceasul de aur de la pensionare?

— Mai bine decât ce faci tu.

Vinnie se întoarse brusc, aproape lovindu-se de Moş Crăciun, care bolborosi ceva ce suna suspicios de mult cu *cască ochii pe-unde pizda mă-tii umbli*!

El porni după Vinnie. Ceva din expresia de îndârjire de pe faţa acestuia îl convinsese că-l atinsese, în ciuda defensivelor. Doamne, Doamne, gândi el. Dă să fie aşa!

— Lasă-mă-n pace, Bart. Pleacă!

— Şterge-o de-acolo! îi repetă. S-ar putea să fie prea târziu dacă aştepţi chiar şi numai până la vară. Dacă va lua amploare criza asta energetică, se va strânge cureaua mai tare decât centura de castitate a unei virgine. Asta s-ar putea să fie ultima ta şansă. S-ar…

Vinnie se răsuci fulgerător.

— Ţi-o spun pentru ultima dată, Bart!

— Îţi arunci viitorul la closet, Vinnie. Viaţa-i prea scurtă pentru aşa ceva. Ce-o să-i spui fiicei tale, când…

Vinnie îl pocni drept în ochi. Un fulger de durere orbitoare îi scăpără în cap, şi el se împletici spre înapoi, fluturând din braţe. Puştii care-l urmaseră pe Moş Crăciun se risipiră în toate părţile, când pachetele lui — păpuşile, soldatul şi jocul de şah — zburară prin aer. Se lovi de un raft cu telefoane de jucărie, care se revărsară pe podea. De undeva, o fetiţă ţipă ca un animal rănit, şi el gândi: *Nu plânge, scumpo, e doar prostul de George care cade, în ultima vreme o păţesc tot mai des prin casă,* iar altcineva —poate veselul Moş Crăciun — înjura de zor şi striga după bodyguarzii magazinului. Apoi se trezi pe jos, printre telefoanele de jucărie, care erau prevăzute cu baterii şi mesaje ce se repetau în buclă, iar unul dintre ele îi spunea mereu la ureche:

— Vrei să mergi la circ? Vrei să mergi la circ? Vrei…

17 decembrie 1973

Ţârâitul strident al telefonului îl smulse din moţăiala agitată de după-amiază. Visase că un tânăr savant descoperise că, printr-o modificare minoră a compoziţiei atomice a arahidelor, America putea produce cantităţi nelimitate de benzină nepoluantă. Totul părea că-şi revine la normal, pe plan personal şi naţional, iar tonul visului era de jubilare crescândă. Ţârâitul telefonului fu un element contrastant care crescu şi tot crescu, până ce visul plesni, lăsând să pătrundă realitatea nepoftită.

Se sculă de pe canapea, merse la telefon şi bâjbâi, ridicându-l la ureche. Ochiul nu-l mai durea, dar, în oglinda de pe hol, vedea limpede vânătaia multicoloră.

— Alo?

— Salut, Bart. Sunt Tom.

— Salut, Tom. Ce mai faci?

— Bine. Ţi-am telefonat, fiindcă m-am gândit că s-ar putea să te intereseze… Mâine demolează “Panglica Albastră”.

Ochii lui se lărgiră brusc.

— Mâine? Nu se poate! Ce dracu’… i-aproape Crăciunul!

— Exact de-aia!

— Da’ încă nu-s pregătiţi!

— E singura clădire industrială rămasă în cale, zise Tom. Vor s-o demoleze, înainte să se oprească pentru Crăciun.

— Eşti sigur?

— Da. În programul matinal au avut o rubrică de ştiri. «Ziua Oraşului”.

— O să vii?

— Sigur că da, spuse Tom. Mi-am petrecut prea mult din viaţă în măgăoaia aia, ca să pot sta deoparte.

— Atunci cred că ne vedem acolo.

— Aşa mă gândisem şi eu.

El şovăi.

— Tom, vreau să-mi cer scuze. Nu cred că “Panglica Albastră” se va mai redeschide, nici în Waterford, nici altundeva. Dacă ţi-am distrus…

— Nu-i nici o supărare. M-am mutat la Brite-Kleen, la întreţinere. Programul e mai scurt şi salariul mai bun. Cred c-am descoperit trandafirul din mormanul de băligar.

— Cum i-acolo?

Tom oftă la celălalt capăt al firului.

— Nu-i chiar grozav. Dar acum sunt trecut de cincizeci de ani. E greu să te mai schimbi. Ar fi fost ia fel şi-n Waterford.

— Tom, în legătură cu ceea ce-am făcut…

— Nu vreau să mai aud despre povestea aia, Bart, făcu Tom pe un ton stânjenit. E treaba ta şi a lui Mary. Pe cuvânt!

— Bine.

— Ăăă… tu te descurci?

— Sigur că da. Am vreo două chestii la care mă gândesc.

— Mă bucur s-aud asta!

Tom făcu o pauză atât de prelungă, încât tăcerea din receptor deveni apăsătoare, apoi, când el era gata să-i mulţumească pentru telefon şi să închidă, adăugă:

— Steve Ordner m-a sunat în legătură cu tine. M-a sunat acasă.

— Serios? Când?

— Săptămâna trecută. E şucărit rău de tot pe tine, Bart. M-a întrebat întruna cum s-a făcut că nici unul dintre noi n-avea habar că tu sabotai proiectul Waterford. Da’ n-a fost numai asta. M-a-ntrebat şi multe altele.

— De pildă?

— Dacă ai luat vreodată chestii acasă, consumabile de la birou şi lucruri d-astea? Dacă-ai luat vreodată bani din casa de marcat, fără să pui chitanţă? Sau dacă ţi-ai spălat rufele personale în timpul programului? M-a întrebat chiar şi dacă nu cumva primeai bani de la motelurile cu care aveam contracte?

— Nenorocitu' dracului! murmură el, uluit.

— Cum ţi-am zis, iscodeşte doar-doar o găsi ceva cu care să te-nfunde, Bart. Cred că i-ar plăcea să descopere vreo chestie cu care să te poată acuza legal.

— E imposibil! Totul a fost în familie, iar familia s-a destrămat de-acum.

— S-a destrămat cu mult timp în urmă, rosti Tom inexpresiv. Când a murit Ray Tarkington. Nu ştiu pe nimeni altul care să fie şucărit pe tine, cu excepţia lui Ordner. Şefii de sus… pentru ei nu-nsemna nimic decât dolari şi cenţi. Ei n-au habar care-i treaba într-o spălătorie şi nici că-i interesează să afle.

Nu ştiu ce să-i răspundă.

— Ei bine…, oftă Tom, m-am gândit c-ar trebui să ştii toate astea. Despre fratele lui Johnny Walker cred c-ai auzit, nu?

— Arnie? Nu, ce-i cu el?

— S-a sinucis.

— *Poftim?*

Se auzi un sunet ca şi cum Tom şi-ar fi supt placa dentară.

— A tras prin geamul din spate al maşinii un furtun de la ţeava de eşapament şi a-nchis totul. L-a găsit băiatul care aducea ziarele.

— Dumnezeule…, murmură el. (Şi-l aminti pe Arnie Walker în scaunul din sala de aşteptare şi se înfioră, de parcă un fulg i-ar fi căzut pe lespedea mormântului.) E-ngrozitor!

— Mda…

Zgomotul de sugere se repetă.

— Atunci ne vedem acolo, Bart.

— Sigur că da. Mulţumesc pentru telefon!

— Cu plăcere. La revedere!

Închise fără grabă, gândindu-se tot la Arnie Walker şi la icnetul straniu şi şuierat, pe care-l scosese când apăruse preotul, *Iisuse, avea artoforul la el, l-aţi văzut?*

— Nasol de tot, se adresă camerei pustii şi cuvintele căzură

moarte când le rosti, apoi trecu în bucătărie să-şi prepare ceva de băut.

Sinucigaş.

Cuvântul ascundea un şuierat înăbuşit, ca un şarpe strecurându-se printr-o fisură minusculă. Luneca printre limbă şi cerul gurii, aidoma unui deţinut evadat.

Sinucigaş.

Mâna îi tremură când îşi turnă Southern Comfort, şi gâtul sticlei zăngăni pe buza paharului. De ce-a făcut-o, Freddy? Nu erau decât doi bătrâni băşinoşi care locuiau împreună, Iisuse Hristoase, de ce ar face *cineva* una ca asta?

Dar credea că ştia motivul.

18-19 decembrie 1973

Ajunse la spălătorie pe la 8 dimineaţa, dar demolarea nu începu până la 9, totuşi chiar la ora 8 erau prezenţi destui spectatori, stând în ger, cu mâinile vârâte în buzunarele jachetelor şi cu aburii răsuflărilor ieşindu-le pe gură ca balonaşele cu dialoguri din benzile desenate — Tom Granger, Ron Stone, Ethel Diment, fata de la cămăşi, care de obicei se pilea în timpul pauzei de prânz şi apoi pârlea ca dracu' gulerele cămăşilor nevinovate toată după-amiaza, Gracie Floyd şi verişoara ei, Maureen, care lucraseră amândouă la călcător, şi alte zece-cincisprezece persoane. Departamentul Autostrăzi instalase capre galbene, fumigene şi indicatoare mari, cu negru şi portocaliu, pe care scria:

OCOLIRE

Indicatoarele aveau să devieze traficul din zonă. Trotuarul din faţa spălătoriei fusese şi el închis.

Tom Granger ridică un deget spre el, dar nu se apropie. Ceilalţi din spălătorie îl priviră curioşi, după care începură să şuşotească laolaltă.

Visul unui paranoic, Freddy. Cine se va apropia primul şi-mi va răcni în faţă *j'accuse!?*

Dar Fred nu vorbea.

Pe la 8:45, apăru un automobil nou Toyota Corolla 74, cu plăcuţele provizorii încă prinse înapoia geamului din spate, din care coborî Vinnie Mason, strălucitor şi uşor jenat, cu un palton modern din păr de cămilă şi mănuşi de piele. Vinnie îi aruncă o privire acră, care-ţi strepezea dinţii, şi se îndreptă spre locul unde Ron Stone stătea cu Dave şi Pollack.

La 8:50, aduseră pe stradă o macara rulantă, cu bila pentru demolare legănându-se din vârful suportului, ca mamelonul unui etiopian fără trup. Macaraua avansa foarte încet pe cele zece roţi înalte până la pieptul unui om, iar pârâiturile constante ale ţevii de eşapament loveau gerul argintiu al dimineţii precum ciocanul unui artizan, modelând o sculptură importată dintr-un loc necunoscut.

Un bărbat cu cască galbenă de protecţie o conduse peste trotuar şi prin parcare; îl vedea sus în cabină, schimbând vitezele şi ambreind cu piciorul cât o cărămidă. Un fuior brun ţâşni din eşapamentul vertical al macaralei.

Un sentiment straniu, diafan, pusese stăpânire pe el încă de când îşi parcase automobilul la trei cvartale depărtare şi venise pe jos până aici — o comparaţie evazivă, pe care n-o putea asocia cu nimic. Acum, privind macaraua care se opri la baza clădirii lungi din cărămidă, în stânga fostelor rampe de încărcare, sentimentul îi reveni. Parcă ar fi intrat în ultimul capitol al unui roman poliţist de Ellery Queen, în care toţi participanţii au fost adunaţi pentru a li se explica modul de comitere a crimei şi pentru a fi demascat vinovatul. În curând, cineva — cel mai probabil, Steve Ordner — avea să se desprindă din mulţime, să arate spre el şi să strige: *El este de vină! Bart Dawes! El a ucis "Panglica Albastră"!* Iar în clipa aceea, el şi-ar fi scos pistolul pentru a-şi reduce la tăcere acuzatorul, însă ar fi fost ciuruit de gloanţele poliţiştilor.

Închipuirea aceea îl tulbură. Privi spre stradă pentru a-şi reveni şi avu în stomac senzaţia pe care o încerci într-un lift care coboară brusc, văzând automobilul Delta 88 verde-închis al lui Ordner, staţionând imediat dincolo de barierele galbene, cu fumul ieşind prin ţevile gemene de eşapament.

Steve Ordner îl privea calm prin geamul polarizat.

În momentul acela, bila pentru demolare pendulă, descriindu-şi arcul de cerc, cu un ţipăt grav, răpăit, iar pâlcul de spectatori icni, când bila lovi peretele de cărămizi şi trecu prin el cu un bubuit surd,

ca al unei salve de tun.

Până la ora 16, din “Panglica Albastră” nu mai rămase decât un morman neregulat de cărămizi şi sticlă, prin care răzbăteau la suprafaţă grinzile principale rupte, aidoma scheletului frânt al unui monstru exhumat.

***

Faptele lui de după aceea nu se bizuiseră pe examinarea conştientă a viitorului sau a consecinţelor. Acţionă aproape în aceeaşi stare în care fusese când cumpărase cele două arme de la Magazinul de arme Harvey, cu o lună în urmă. Atât doar că nu mai trebuia să folosească întrerupătorul de circuit, deoarece Freddy amuţise.

Merse la o benzinărie şi făcu plinul cu benzină cu cifră octanică ridicată. Peste zi, norii se adunaseră deasupra oraşului şi buletinele meteo prognozau viscol şi cincisprezece-douăzeci de centimetri de zăpadă. Se întoarse acasă, băgă maşina în garaj şi coborî în beci.

Sub scară se găseau două cutii de carton mari cu sticle returnabile de bere şi apă gazoasă; cele de deasupra erau acoperite cu un strat gros de praf. Unele erau probabil vechi de cinci ani. De vreun an, până şi Mary uitase de existenţa lor şi renunţase să-l mai cicălească să le ducă la magazin pentru a încasa contravaloarea. De fapt, în prezent, cele mai multe magazine nici măcar nu mai acceptau sticle retumabile. Foloseşte-le şi apoi aruncă-le. Ce mama dracu’!

Puse cutiile una peste alta şi le duse în garaj. Când merse în bucătărie pentru a lua un cuţit, o pâlnie şi găleata pe care Mary o folosea pentru spălat pe jos, începuse să viscolească.

Aprinse lumina în garaj şi desprinse furtunul de grădină din plastic verde din agăţătoarea lui, unde fusese făcut colac în a treia săptămână din septembrie. Îi tăie duza pentru stropit, care căzu pe cimentul podelei cu un zăngănit inexpresiv. Măsură un metru şi tăie din nou. Împinse restul cu piciorul într-o parte şi, pentru o clipă, privi gânditor bucata tăiată. Deşurubă buşonul rezervorului maşinii şi introduse furtunul lin, ca un amant delicat.

Văzuse cum se scotea benzina din rezervor şi cunoştea principiul, dar n-o făcuse niciodată el însuşi. Se pregăti pentru gustul ei, după care supse prin capătul furtunului. Pentru o clipă, nu se întâmplă nimic, ci simţi doar o rezistenţă cleioasă, invizibilă, după care gura i se umplu cu un lichid atât de rece şi de străin, încât fu nevoit să-şi

înfrâneze impulsul de a icni şi a-l înghiţi. Îl scuipă, cu un rictus, continuând să-i simtă gustul pe limbă ca un anume soi de moarte. Aduse furtunul peste găleata lui Mary şi dinăuntru ţâşni un jet de benzină care bătea în roşu. Jetul se reduse la dimensiunile unui firicel şi se gândi că va trebui să reia ritualul. Apoi însă, curgerea se mai înteţi şi rămase constantă. Benzina se deşerta în găleată cu sunetul urinatului în pisoarul unui closet public.

Scuipă pe podea, îşi clăti gura cu salivă şi scuipă din nou. Era mai bine. Se gândi că, deşi se folosise de benzină în aproape toate zilele vieţii sale de adult, nu avusese până acum o relaţie atât de intimă cu ea. Unica ocazie în care o atinsese cu adevărat fusese atunci când umpluse peste preaplin rezervorul micuţ al maşinii sale de tuns gazon, model Briggs & Stratton. Brusc se simţi fericit de ceea ce făcea. Până şi gustul rezidual din gură i se părea acceptabil.

În timp ce găleata se umplea, reveni în casă (ningea mai tare) şi scoase câteva cârpe vechi din dulăpiorul de sub chiuvetă în care Mary ţinea obiectele pentru curăţenie. Le aduse în garaj şi le rupse în fâşii lungi, pe care le întinse pe capota LTD-ului.

Când găleata pentru spălat se umplu pe jumătate, trecu furtunul în găleata de inox în care obişnuia să pună zgură şi cenuşă pentru a le arunca pe alee, când se anunţa polei. În timp ce benzina curgea în ea, aranjă douăzeci de sticle de bere şi apă gazoasă în patru şiruri ordonate şi le umplu pe trei sferturi, folosind pâlnia. După ce termină, scoase furtunul din rezervor şi deşertă găleata de inox în găleata lui Mary. Se umplu aproape până sus.

Îndesă câte un fitil din cârpă în fiecare sticlă, astu-pându-le complet gâturile. Se întoarse în casă, cu pâlnia. Zăpada acoperea solul cu dâre piezişe, suflate de vânt. Aleea era deja albă. Lăsă pâlnia în chiuvetă şi luă capacul găleţii din dulapiorul lui Mary. Îl duse în garaj şi-l fixă etanş peste găleata cu benzină. Deschise portbagajul LTD-ului şi puse înăuntru găleata. Aşeză sticlele cu cocteil Molotov într-una dintre cutii; lipindu-le strâns una de cealaltă, astfel încât să stea perfect vertical, ca nişte soldaţi disciplinaţi. Puse cutia pe scaunul de lângă şofer, la îndemână. Reveni după aceea în casă, se aşeză în fotoliul lui şi deschise televizorul Zenith cu modulul Comandă Spaţială. Începuse “Filmul de marţi”. Era un western, cu David Janssen în rolul principal. Lui i se părea că David Janssen era un cow-boy de rahat.

***

După ce filmul se termină, îl privi pe Marcus Welby tratând împotriva epilepsiei o adolescentă cu probleme. Adolescenta cu probleme cădea în mod repetat în locuri publice. Welby o vindecă. După Marcus, urmă grila de identificare a postului de emisie şi două reclame, una pentru Miracle Chopper şi una pentru un album muzical care conţinea patruzeci şi una de melodii favorite aparţinând genului negro spiritual, apoi ştirile. Meteorologul anunţă că avea să ningă toată noaptea şi mare parte din ziua de mâine. Îi sfătui pe oameni să stea acasă. Drumurile erau periculoase şi cele mai multe utilaje pentru deszăpezire nu aveau să poată ieşi pe trasee decât după ora 2 noaptea. Vântul puternic provoca viscol şi meteorologul sugeră că, în general, vremea avea să fie păcătoasă pentru cel puţin o zi.

Ştirile fură urmate de Dick Cavett. Se uită o jumătate de oră, după care închise televizorul. Aşadar, Ordner dorea să-l prindă cu o ilegalitate, da? Ei bine, dacă se-mpotmolea cu LTD-ul după ce o făcea, dorinţa lui Ordner s-ar fi împlinit. Considera totuşi că nu existau şanse în privinţa asta. LTD-ul era o maşină robustă şi pe roţile din spate avea pneuri cu nituri.

Îşi puse haina, pălăria şi mănuşile în intrarea bucătăriei şi rămase locului o clipă. Se întoarse prin casa bine încălzită, o privi cu atenţie — ma-sa din bucătărie, aragazul, tejgheaua din sufragerie cu ceştile de ceai atârnate de stinghia de deasupra, violetele africane de pe poliţa căminului în living — şi simţi un val cald de dragoste, un val de dorinţă de a o proteja. Se gândi la bila pentru demolare vuind prin ea, năruind pereţii în mormane de ruine, distrugând ferestrele, vomitând dărâmături pe podele. Nu avea să lase să se întâmple aşa ceva. Charlie mersese de-a buşilea peste podelele acelea, făcuse primii lui paşi în living, odată căzuse pe scara din faţă şi-i speriase de moarte pe părinţi, care se repeziseră, împleticindu-se, spre el. Camera lui Charlie de la etaj fusese transformată în birou de lucru, dar, în încăperea aceea, fiul lui simţise pentru prima dată durerile de cap, avusese parte de vederea dublă a obiectelor şi simţise mirosurile stranii, uneori de friptură de porc, uneori de iarbă arsă, uneori de talaş. După ce Charlie murise, aproape o sută de oameni veniseră acasă, iar Mary îi tratase cu plăcintă cu carne şi prăjituri, în living.

Nu, Charlie, gândi el. *Dacă pot, nu se va întâmpla aşa.*

***

Ridică uşa garajului şi văzu că pe alee se aşternuseră deja zece centimetri de zăpadă, ca o pulbere foarte uşoară. Sui în LTD şi porni

motorul. Rezervorul era plin mai bine de trei sferturi. Lăsă maşina să se încălzească şi, aşteptând la volan, în strălucirea verzuie şi mistică a luminilor bordului, începu să se gândească la Arnie Walker. Pur şi simplu, o bucată de furtun… nu era chiar aşa rău. Ar fi fost ca şi cum ai fi adormit. Citise undeva că aşa era intoxicarea cu monoxid de carbon. Ba chiar îţi aducea culoare în obraji, astfel încât arătai rumen şi sănătos, plesnind de vitalitate şi energie. Era…

Începu să tremure, cu fulgul mişcându-se iar înainte şi înapoi pe lespedea lui de mormânt, şi deschise încălzirea. Când înăuntru se făcu cald şi el încetă să mai tremure, băgă în marşarier şi ieşi cu spatele din garaj. Auzi benzina clipocind în găleata lui Mary şi-şi dădu seama că uitase ceva.

Opri motorul şi trase frâna de mână, apoi se întoarse în casă. În sertarul tejghelei era o cutie de carton în care erau chibrituri şi-şi umplu buzunarele hainei cu vreo douăzeci de plicuri. După aceea, ieşi.

***

Străzile erau foarte alunecoase.

În unele locuri, pe sub zăpada proaspăt depusă erau petice de gheaţă şi o dată, când frână la semaforul de la intersecţia dintre Crestallen şi Gamer, LTD-ul derapă în lateral. Când izbuti să oprească derapajul, inima îi bubuia înfundat sub coaste. Ceea ce făcea, era într-adevăr o nebunie. Cu benzina pe care o avea în portbagaj, dacă-l lovea ceva în spate, îl puteau râcâi cu şpaclul şi îngropa într-o cutie de conserve pentru câini.

Mai bine decât sinuciderea. Sinuciderea este un păcat de moarte.

Cel puţin aşa afirma doctrina catolică. Nu credea totuşi ca avea să fie lovit. Traficul se redusese până aproape de dispariţia completă şi nu văzu nici măcar un echipaj de poliţie. Probabil că toate parcaseră pe străduţe lăturalnice, la adăpost.

Viră precaut pe promenada Kennedy, căreia bănuia că avea să-i spună întotdeauna strada Dumont, aşa cum se numise înainte ca o şedinţă specială a Consiliului Municipal să-i schimbe denumirea în ianuarie 1964. Promenada Dumont/Kennedy mergea din Westside până în centru şi pe trei kilometri era aproximativ paralelă cu şantierul derivaţiei 784. Avea să meargă pe ea un kilometru şi jumătate, după care să cotească la stânga pe Grand. După vreo opt sute de metri, strada Grand dispărea, la fel ca vechiul cinematograf

Grand, odihnească-se-n pace! Până în vara viitoare, Grand urma să renască sub forma unui pasaj suspendat (unul dintre cele trei despre care-i pomenise lui Magliore), dar n-ar mai fost aceeaşi stradă. În loc să vezi cinematograful în dreapta, ai vedea doar şase — sau opt? — benzi de trafic gonind pe dedesubt. Asimilase foarte multe despre derivaţia autostrăzii, de la radio, televizor şi din presa zilnică, nu în urma unui efort realmente conştient, ci prin osmoză. Poate că stocase toate materialele acelea în mod instinctiv, aşa cum o veveriţă depozitează alune. Ştia că firmele de construcţii care contractaseră derivaţia terminaseră cu lucrările de iarnă, dar mai ştia şi că se aşteptau să încheie toate demolările *(demolări,* ăsta-i un termen pentru tine, Fred… dar Fred nu ridică mănuşa) intravilane până la sfârşitul lunii februarie. Ele includeau şi Crestallen West. Cumva, era o ironie a sorţii. Dacă el şi Mary s-ar fi aflat la un kilometru şi jumătate mai departe, nu ar fi fost afectaţi de demolare decât spre sfârşitul primăverii — luna mai sau începutul lunii iunie 1974. Şi dacă dorinţele ar fi cai, cerşetorii ar călări bidivii poleiţi cu aur. Din observaţii personale *conştiente,* mai ştia că cele mai multe utilaje de construcţii fuseseră aduse sub locul unde fusese ucisă strada Grand.

Intră pe Grand şi spatele maşinii încercă să fugă de sub el. Se lăsă dus de derapaj, înşelând automobilul, amăgindu-l cu mâinile şi LTD-ul toarse mai departe, trecând prin zăpadă aproape neatinsă — urmele lăsate de ultima maşină care trecuse pe aici erau deja estompate. Cumva, vederea unei cantităţi atât de mare de nea proaspătă îl făcu să se simtă mai bine. Era bine să se mişte, să *facă ceva.*

Mergând pe Grant, fără grabă, cu 40 km/h, gândurile sale plutiră spre Mary şi conceptul de păcat, păcatul de moarte şi păcatul ce poate fi iertat. Ea se născuse şi crescuse într-o familie catolică, urmase un gimnaziu parohial şi, cu toate că până se cunoscuseră, abandonase majoritatea conceptelor religioase — cel puţin, din punct de vedere intelectual — unele doctrine fundamentale îi rămăseseră în suflet, cele care ţi se infiltrează pe furiş. Aşa cum spusese chiar Mary, călugăriţele îi aplicaseră şase straturi de lac şi trei de ceară. După avort, maică-sa trimisese un preot la spital, ca Mary sa se spovedească, iar ea izbucnise în plâns când îl văzuse. Fusese alături de ea când sosise preotul cu artoforîil, şi plânsetele soţiei lui îi sfâşiaseră inima aşa cum numai un lucru o mai făcuse de atunci.

Odată, la cererea lui, ea înşirase o listă întreagă de păcate de moarte şi care puteau fi iertate. Deşi le învăţase la orele de catehism, cu douăzeci-douazeci şi cinci, ba chiar treizeci de ani în urmă, lista păruse (cel puţin, pentru el) completă şi perfectă. Exista totuşi o problemă de interpretare pe care el n-o putea lămuri. Uneori un act

constituia un păcat de moarte, alteori acelaşi act era doar un păcat de iertat. Părea că ar fi depins de starea sufletească a făptaşului. *Voinţa conştientă de a face rău.* Era ceva ce-i spusese ea în discuţiile acelea purtate cu atâta timp în urmă sau i-o şoptise Freddy în ureche chiar acum? Îl nedumerea, îl îngrijora. *Voinţa conştientă de a face rău.*

În cele din urmă, el considerase că depistase cele două păcate supreme, cele mai de neiertat: sinuciderea şi crima. Pe de altă parte, o conversaţie ulterioară — o purtase oare cu Ron Stone? da, credea că da — înceţoşase şi jumătate din convingerea respectivă. Potrivit spuselor lui Ron (băuseră împreună parcă într-un bar, cu vreo zece ani în urmă), uneori crima în sine era doar un păcat de iertat. Sau poate că nu era chiar deloc un păcat. Dacă plănuiai cu sânge rece să ucizi pe cineva care-ţi violase nevasta, aşa ceva s-ar putea să fi fost la limită un păcat de iertat. Iar dacă ucideai pe cineva *într-un război drept* — exact acelea fuseseră cuvintele lui Ron, aproape că-l putea auzi rostindu-le într-un bar imaginar —, atunci nu era deloc un păcat. Potrivit spuselor lui Ron, toţi soldaţii americani care uciseseră nazişti şi japonezi n-aveau să păţească nimic după ce va suna trâmbiţa Judecăţii de Apoi.

În felul acesta, rămâneau numai sinuciderea şi sinucigaşul, cuvântul acela şuierat.

Se apropia de şantier. Zări bariere vopsite în alb-negru având deasupra discuri reflectorizante şi indicatoare portocalii care străluceau puternic şi fulgerător în lumina farurilor sale. Unul dintre ele anunţa:

DRUM ÎNCHIS TEMPORAR

Altul anunţa:

OCOLIRE — RESPECTAŢI INDICATOARELE

Altul anunţa:

ZONĂ DE DETONARE!

ÎNCHIDEŢI EMIŢĂTOARELE RADIO

Opri, puse schimbătorul de viteze în punctul mort, aprinse

luminile de avarie şi coborî din maşină. Porni spre barierele vopsite în alb-negru. Indicatoarele portocalii făceau ca ninsoarea să pară mai deasă şi absurd colorată.

Îşi amintea, de asemenea, că fusese derutat în privinţa dezlegării de păcate. La început, crezuse că era destul de simplu: Dacă săvârşeai un păcat mortal, erai condamnat pieirii, damnat. Puteai să te rogi Fecioarei Maria până-ţi cădea limba din gură, fiindcă tot în iad aveai s-ajungi. Mary spunea însă că lucrurile nu stăteau întotdeauna aşa. Existau spovedanie, căinţă, o nouă binecuvântare şi aşa mai departe. Totul era foarte derutant. Hristos spusese că orice ucigaş de oameni nu are parte de viaţă veşnică, dar tot El spusese că oricine va crede în Mine o să aibă viaţă veşnică. *Oricine.* Se părea că în doctrinele biblice existau tot atâtea fisuri, cât şi într-un act de cumpărare întocmit de un avocat escroc. Cu excepţia sinuciderii, desigur. Nu puteai să te spovedeşti pentru sinucidere, să te căieşti pentru sinucidere sau să regreţi sinuciderea, fiindcă actul acela în sine reteza coarda de argint şi te lăsa să te îndrepţi spre orice alte lumi existente. Şi…

Şi oricum, de ce se gândea el la asta? Nu intenţiona să omoare pe nimeni şi, cu certitudine, nu intenţiona să se sinucidă. Nici măcar nu se gândise la sinucidere. Cel puţin, nu se gândise până de curând.

Se uită peste barierele vopsite în alb-negru şi simţi un fior de gheaţă în suflet.

Utilajele erau acolo, cu capotele acoperite de nea, dominate de macaraua cu bila pentru demolare. În imobilitatea ei ameninţătoare, căpătase o dimensiune teribilă. Cu structura ei scheletică ridicându-se în bezna viscolită, îi reamintea de o insectă — călugăriţa — care intrase într-o perioadă necunoscută de contemplare hibernală.

Dădu la o parte o barieră. Era foarte uşoară. Se întoarse la maşină, se sui la volan şi băgă în viteza întâi. Înaintă foarte încet peste marginea drumului şi coborî panta în care roţile utilajelor grele săpaseră făgaşe după atâtea veniri şi plecări. Din cauza pământului neacoperit de dedesubt, tendinţa de patinare a automobilului greu se redusese. Când ajunse jos, scoase din nou din viteză şi stinse farurile. Urcă panta, gâfâind şi puse bariera la locul ei. După aceea, coborî.

Deschise portbagajul LTD-ului şi scoase găleata lui Mary. Deschise portiera din dreapta şi aşeză găleata sub cutia cu bombe incendiare. Desfăcu atent capacul alb al găleţii şi, fredonând în şoaptă o melodie, înmuie fiecare fitil în benzină. După ce termină, duse găleata cu benzină la macara şi urcă în cabina care nu era încuiată, fiind atent să nu alunece. Era surescitat acum, inima îi bătea repede şi gâtul îi era

încordat şi uscat de o exaltare amară.

Turnă benzină peste scaun, peste comenzi şi peste cutia de viteze. Ieşi pe pragul îngust şi nituit care înconjura capota motorului macaralei şi turnă restul benzinei peste ea. Izul de hidrocarburi umplu aerul. Mănuşile i se îmbibară, udându-i mâinile şi amorţindu-le aproape imediat. Sări jos, îşi scoase mănuşile şi le puse în buzunarele paltonului. Primul plic de chibrituri îi căzu dintre degete, care i se păreau simple bucăţi de lemn. Izbuti să nu scape al doilea plic, dar vântul stinse primele două chibrituri pe care le scăpărase. Se întoarse cu spatele la vânt, ghemuindu-se protector asupra capacul plicului şi reuşi să păstreze un chibrit aprins. Îl atinse de fosforul celorlalte, şi ele şuierară, aprinzându-se. Azvârli chibriturile arzânde în cabină.

La început, crezu că se stinseseră, deoarece nu văzu nimic. Apoi auzi un sunet încet de explozie — *flump!* — şi focul se revărsă din cabină într-o pală furioasă, silindu-l să se retragă doi paşi. Îşi feri ochii înaintea florii portocaliu-strălucitor care îmbobocea acolo.

Un braţ de foc se întinse din cabină, ajunse la capota motorului, se opri o clipă, parcă reflectând, după care se furişă înăuntru. De data aceasta, explozia nu mai fu slabă. KAPLUUM! Brusc, capota se înălţă în văzduh, ridicându-se dincolo de raza lui vizuală, legănându-se şi rotindu-se. Ceva îi şuieră pe lângă cap.

Arde, gândi el. *Într-adevăr, arde!*

Începu să execute un dans târşâit în bezna înflăcărată, cu chipul contorsionat într-un extaz atât de măreţ, încât i se păru că trăsăturile aveau să i se spargă în cioburi şi să cadă pe jos într-un milion de bucăţele zâmbitoare. Degetele i se încleştară în pumni pe care-i agită deasupra capului.

— *Uraaa!*

Urla în vânt şi vântul îi răspundea prin urlete.

— *Uraaa, futu-i maica mă-sii, uraaa!*

Se repezi după LTD, ocolindu-l, şi lunecă în zăpadă, căzu şi probabil că asta îi salvă viaţa, deoarece în clipa aceea rezervorul cu motorină al macaralei explodă, proiectând bucăţi pe o rază de cincisprezece metri. O schijă fierbinte de metal se izbi violent de geamul din dreapta al LTD-ului şi făcu o gaură stelată în geamul securizat, lărgindu-se spre exterior într-o reţea de fisuri, ca plasa unui păianjen dement.

Se sculă de jos, plin de zăpadă pe faţă şi pe piept, şi se grăbi să suie la volan. Îşi puse mănuşile — amprentele! — dar, după aceea, uită complet de orice precauţie. Porni maşina cu degete care abia puteau simţi cheia de contact, apoi apăsă puternic pedala acceleraţiei, "călcând-o la blană" aşa cum spuneau când fuseseră puşti şi lumea era tânără, cu partea din spate a break-ului legănându-se la stânga şi la dreapta. Macaraua ardea puternic, mai tare decât şi-ar fi imaginat vreodată, cabina era un infern, şi parbrizul cel mare dispăruse complet.

— Atmosferă incendiară! răcni el. Incendiară *rău,* Freddy!

Derapă cu LTD-ul în faţa macaralei, şi lumina flăcărilor îi schiţă bicolor faţa, ca o mască de Halloween. Lovi cu degetul arătător drept în tabloul de bord, nimerind bricheta din a treia încercare. Utilajele pentru construcţie erau în stânga şi-şi coborî geamul. Găleata pentru spălat a lui Mary se rostogolea înainte şi înapoi pe podea, iar sticlele de bere şi apă minerală zornăiau, pălăvrăgind agitate, ciocnindu-se între ele, când break-ul se hurducă peste terenul îngheţat şi brăzdat de făgaşe.

Bricheta ţâşni din locaş cu un pocnet şi el apăsă puternic cu ambele picioare pe frână. Break-ul derapă, descriind un arc de cerc, şi se opri. Scoase bricheta din mufă, luă o sticlă din cutie şi lipi bobina strălucitoare de fitil. Acesta luă foc, şi el aruncă sticla. Se sparse de şenila acoperită cu noroi îngheţat a unui buldozer şi flăcările se revărsară, viu colorate. Împinse bricheta înapoi în mufă, mai parcurse vreo şapte metri şi aruncă alte trei sticle spre forma întunecată a unui excavator. Una îşi rată ţinta, alta lovi un flanc al utilajului şi împroşcă benzina arzătoare în zăpadă, inofensiv, dar a treia pătrunse exact în cabină.

— *Punct ochit, punct ţintit în gura mă-sii!* zbieră el.

Alt buldozer. Un excavator mai mic. Ajunse după aceea la o rulotă pe cricuri. Deasupra uşii era un anunţ:

LANE CONSTRUCTION CO.

Birou de şantier

PENTRU ANGAJĂRI, NU VĂ ADRESAŢI AICI!

Vă rugăm, ştergeţi-vă pe picioare

Aduse LTD-ul cât mai aproape şi azvârli patru sticle incendiare spre fereastra mare de lângă uşă. Toate pătrunseră înăuntru; prima dintre ele sparse geamul şi târî cu ea perdeaua incendiată.

Dincolo de rulotă se afla o autofurgonetă. Coborî din LTD, încercă portiera autofurgonetei din dreapta şoferului şi constată că nu era încuiată. Aprinse fitilul uneia dintre bombele sale şi o aruncă înăuntru. Flăcările se repeziră flămânde peste bancheta din spate.

Reveni în maşină şi văzu că-i mai rămăseseră doar patru sau cinci sticle. Merse mai departe, tremurând de frig, cu nasul curgându-i, duhnind a benzină, rânjind.

Un excavator cu aburi. Aruncă restul bombelor spre el, fără să-i provoace vreo pagubă, până ce ultima detonă una dintre şenile, smulgându-i roata de antrenare din spate.

Bâjbâi din nou prin cutie, îşi aminti că era goală şi privi în oglinda retrovizoare.

— Să-mi *bag* picioarele! răcni el. Să-mi *bag, bag* picioarele, Freddy, bulangiule!

Înapoia lui, în bezna sufocată de ninsoare, se distingea o linie de incendii izolate aidoma balizelor unei piste din aeroport. Flăcările răbufneau nebuneşte prin ferestrele rulotei cu birouri. Autofurgoneta era o sferă de foc. Cabina excavatorului se transformase într-un cazan portocaliu. Dar adevărata capodoperă rămânea macaraua, deoarece era un far vuitor de lumină galbenă, o torţa sfârâitoare în mijlocul şantierului.

— *Na, demolare, futu-vă-n neam!* urlă el.

O urmă de raţiune începu să-i revină. Nu îndrăzni să se întoarcă prin locul pe unde intrase. Poliţia avea să pornească încoace în scurt timp, dacă nu o şi făcuse deja. Plus pompierii. Ar fi putut s-o şteargă înainte de apariţia lor sau rămăsese blocat aici?

Heron Place… poate c-ar fi putut să iasă la Heron Place. Ar fi însemnat să urce o pantă de 25, poate chiar de 30 de grade, şi să treacă printr-o barieră a Departamentului autostrăzi, dar balustradele laterale nu mai existau. Se gândi că ar fi fost posibil s-o facă. Da. *Putea* s-o facă. În noaptea asta putea să facă orice.

Şofă LTD-ul pe fundaţia nefinisată a învelişului de asfalt, derapând şi patinând, folosind doar luminile de poziţie. Când zări lămpile stradale din Heron Place deasupra şi în dreapta lui, ambală

mai mult şi privi acul vitezometrului îndreptându-se spre cifra cincizeci, în timp ce se îndrepta spre taluz. Avea 65 km/h când ajunse la baza pantei şi se năpusti în sus. Cam la jumătatea urcuşului, roţile din spate începură să piardă tracţiune şi trecu într-o treaptă de viteze inferioară. Vuietul motorului deveni mai grav, şi maşina se opinti înainte. Aproape că trecuse cu botul peste muchia superioară a pantei, când roţile porniră să patineze iarăşi, mitraliind spre înapoi zăpadă, pietricele şi bucăţi de pământ îngheţat. Pentru un moment, fu în impas, după care simpla inerţie a LTD-ului — cuplată, poate, cu puterea voinţei sale —purtă automobilul pe terenul plat.

Botul maşinii izbi bariera vopsită în alb-negru, care se răsturnă într-un troian de zăpadă, transformându-se într-un bulgăre de vată-de-zahăr desprins din vise. Trecu peste bordură şi fu şocat să-şi dea seama că revenise pe o stradă obişnuită, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat absolut nimic. Schimbă viteza şi merse încet, cu 50 km/h.

Se pregătea să se îndrepte spre casă, când îşi aminti că avea să lase urme pe care plugurile sau ninsoarea nu aveau să le şteargă pentru două ore sau mai bine. În loc să cotească pe Crestallen, continuă pe Heron Place până la strada River, apoi ieşi în Ruta 7. După înteţirea ninsorii, circulaţia fusese slabă pe aici, totuşi pe şosea trecuseră destule maşini pentru a transforma zăpada de pe asfalt într-un vălmăşag afânat şi neregulat.

Se alătură făgaşelor lăsate de celelalte maşini care mergeau spre est şi mări viteza până la 65 km/h.

Parcurse cincisprezece kilometri pe Ruta 7, după care reveni în oraş şi merse spre Crestallen. Apăruseră deja pluguri, care mergeau prin noapte, aidoma unor gigantici buldogi portocalii cu ochi galbeni arzători. În câteva rânduri, privi spre şantierul derivaţiei 784, dar nu putu distinge nimic prin viscol.

La jumătatea drumului spre casă, îşi dădu seama că, deşi ridicase toate geamurile şi încălzirea funcţiona la maximum, în maşină era tot frig. Se uită înapoi şi văzu gaura neregulată din geamul din spate. Pe banchetă erau cioburi şi zăpadă.

Când naiba s-a-ntâmplat asta? se întrebă, stupefiat. Pur şi simplu, nu-şi aducea aminte.

Pătrunse pe strada lui prin capătul nordic şi se îndreptă direct spre casă. O văzu aşa cum o lăsase; lumina din bucătărie era singura care strălucea în această porţiune întunecată a străzii. În faţa casei nu staţiona nici o maşină de poliţie, dar uşa garajului rămăsese deschisă,

iar asta fusese pur şi simplu prostie curată. Întotdeauna când ninge, închizi uşa garajului. De asta ai garaj, pentru ca vremea rea să nu-ţi strice lucrurile. Aşa obişnuia să spună taică-său. Taică-său murise într-un garaj, exact ca fratele lui Johnny, doar că Ralph Dawes nu se sinucisese. Avusese un accident cerebral. Un vecin îl găsise cu foarfecele de tuns iarba în mâna stângă care începuse să înţepenească şi cu o piatră de polizor lângă mâna dreaptă. O moarte în suburbii. Doamne Dumnezeule, trimite sufletul acestui alb într-un rai unde nu există pir şi unde negrii ştiu întotdeauna să fie la locul lor!

Intră cu break-ul în garaj, coborî uşa şi intră în casă. Tremura din tot corpul, de oboseală şi ca reacţie la ceea ce făcuse. Era ora 3:15. Îşi atârnă paltonul şi pălăria în debaraua din hol şi tocmai îi închidea uşa, când simţi un fulger fierbinte de groază, la fel de puternic ca un pahar de scotch whiskey sec dat peste cap. Bâjbâi disperat prin buzunarele paltonului şi răsuflă şuierat când găsi mănuşile, încă îmbibate de benzină, transformate în ghemotoace ude.

Se gândi să-şi facă o cafea, dar abandonă ideea. Avea o durere de cap oribilă, cu pulsaţii, cauzată probabil de vaporii de benzină şi sporită de cursa înspăimântătoare prin noaptea viscolită. Urcă în dormitor, îşi scoase hainele şi le aruncă pe un scaun, fără să se mai sinchisească să le împăturească. Crezuse că avea să adoarmă imediat ce punea capul pe pernă, dar nu se întâmplă aşa. Acum, când ajunsese acasă şi, probabil, în siguranţă, insomnia îl înhăţă şi rămase cu ochii deschişi, privind în întuneric. Insomnia aduse în ajutor şi teama. Îl vor prinde şi-l vor arunca în închisoare. Fotografia lui va apărea în ziare. Oamenii care-l cunoşteau vor clătina din cap şi vor discuta pe tema respectivă în cantine şi săli de mese. Vinnie Mason îi va spune soţiei că el ştiuse de la început că Dawes era nebun. Părinţii lui Mary aveau probabil s-o ducă la Reno, unde va obţine mai întâi rezidenţa, apoi divorţul. Poate că-şi va găsi pe cineva s-o fute. N-ar fi fost surprins.

Rămase treaz, spunându-şi că nu aveau să-l prindă. Purtase mănuşi. Nu lăsase amprente. Luase înapoi găleata lui Mary cu capacul alb. Îşi ascunsese urmele, scăpând de posibilii urmăritori la fel cum un evadat ar fi scăpat de copoi, mergând prin albia unui pârâu. Nici unul dintre gândurile acelea nu-i aduse somnul sau liniştea. Îl vor prinde. Poate că cineva din Heron Place îi văzuse maşina şi i se păruse suspect ca un vehicul să fie pe stradă la o oră atât de târzie, într-o noapte cu viscol. Poate că cineva îi notase numărul de înmatriculare şi primea chiar în clipa aceasta felicitările poliţiei. Poate că prelevaseră urme de vopsea de la bariera pentru construcţie din Heron Place şi îi căutau numele vinovat într-un calculator cu toate înregistrările auto. Poate că…

Se foi şi se suci în pat, aşteptând ca umbrele albăstrui ale zorilor să pătrundă dansând prin fereastră, aşteptând ca un glas kafkian fără trup să strige: *Deschide!* Iar când, în cele din urmă, adormi, o făcu fără să ştie, deoarece gândurile continuară mereu, comutând practic fără întrerupere de la rumegarea conştientă la lumea distorsionată a viselor, aidoma unei maşini care trece de la o treaptă de viteză la cea următoare. Chiar şi în visele sale, se gândi că era treaz, iar în vise se sinucidea repetat: îşi dădea foc, îşi strivea craniul stând sub o nicovală şi trăgând de o frânghie, se spânzura, deschidea gazul la toate cele patru ochiuri ale aragazului şi la cuptor, se împuşca, se arunca pe geam, păşea în calea unui autobuz Ogarul Cenuşiu, înghiţea pilule, înghiţea dezinfectant Vanish pentru closete, îşi vâra în gură un tub de spray Glade Pine Fresh, apăsa butonul şi inhala pânş ce capul îi plutea spre cer ca balonul unui copil, îşi făcea harachiri îngenuncheat în confesionalul de la St. Dom, mărturisindu-şi sinuciderea unui preot tânăr şi buimăcit chiar în timp ce măruntaiele i se revărsau pe banchetă, ca o tocană, caindu-se cu glas tot mai slab şi ameţit, zăcând în propriul său sânge şi în cârnaţii aburinzi ai intestinelor. Dar în imaginea cea mai vie, care se repeta la nesfârşit, se văzu la volanul LTD-ului, ambalând uşor motorul în garajul închis, inspirând adânc şi răsfoind un exemplar din *National Geographic,* examinând fotografii cu peisaje din Tahiti şi Aukland şi de la festivalul Mardi Gras din New Orieans, întorcând paginile tot mai lent, până ce duduitul motorului se diminua într-un zumzet dulce şi îndepărtat, iar apele verzui ale Pacificului de Sud îl inundau în căldură legănătoare şi-l purtau în adâncuri argintii.

19 decembrie 1973

Era ora 12:30, când se trezi şi coborî din pat. Se simţea ca şi cum ar fi fost tras pe roată. Capul îl durea incredibil. Vezica urinară îi plesnea. Simţea în gură un gust de şarpe mort. Când păşea, inima îi bubuia ca o tobă. Nu i se îngăduise nici măcar luxul de a crede (indiferent pentru cât de puţin timp) că visase tot ceea ce-şi amintea din noaptea anterioară, deoarece mirosul de benzină părea că-i fusese impregnat în piele şi se ridica, dezgustător de puternic din maldărul de haine. Ninsoarea se oprise, cerul era senin şi ochii săi implorară iertare soarelui puternic.

Intră în baie, se aşeză pe colac şi o diaree gigantică se revărsă din el ca un tren expres gonind printr-o haltă pustie. Excrementele căzură în apă în serii dizgraţioase de jeturi şi plescăituri, care-l făcură să geamă şi să-şi coboare capul în palme. Urină fără să se scoale, cu

mirosul greu şi puturos al produselor finale fetide ale digestiei ridicându-se dens în jur.

Trase apa şi coborî pe picioare de lut, luând cu el haine curate. Avea să aştepte până ce duhoarea pestilenţială dispărea din baie, după care avea să-şi facă duş, poate toată după-amiaza.

Deşertă trei pastile de Excedrin analgezic din flaconul verde de pe policioara de deasupra chiuvetei din bucătărie şi le înghiţi cu două guri mari de Pepto-Bismol. Puse la fiert apă pentru cafea şi-şi sparse cana preferată în timp ce bâjbâia s-o desprindă din cârligul ei. Mătură cioburile, luă altă cană, turnă în ea ness Maxwell House şi intră în living.

Deschise radioul şi baleie frecvenţele, căutând un buletin de ştiri, care, la fel ca poliţia, era de negăsit atunci când aveai nevoie de ele. Muzică pop. Reportaje agricole. Emisiunea "Golden Nugget 'Cause You Dug It". Un talk-show cu ascultătorii. Un program de anunţuri şi oferte. Paul Harvey vânzând asigurări pe viaţă de la compania Banker's. Altă muzică pop. Nici un buletin de ştiri.

Apa pentru cafea fierbea. Lăsă radioul pe unul dintre posturile cu muzica pop, îşi aduse cafeaua la masă şi o bău fără zahăr. La primele două guri îi veni să vomite, dar după aceea îi fu mai uşor.

Începu buletinul de ştiri, mai întâi ştirile naţionale, apoi cele locale.

În timpul nopţii, un incendiu a izbucnit în şantierul derivaţiei şoselei 784, în apropiere de strada Grand. Locotenentul de poliţie Henry King a declarat că este vorba despre un act de vandalism în care s-au folosit probabil bombe cu benzină pentru a incendia o macara, două excavatoare, două buldozere, o autofurgonetă şi biroul de şantier al companiei de construcţii Lane, care a fost complet distrus.

O jubilare la fel de amară şi neagră ca şi gustul ness-ului fără zahăr îi strânse beregata la auzul cuvintelor *complet distrus.*

Avariile suferite de excavatoare şi buldozere au fost minore, potrivit declaraţiei lui Francis Lane, a cărui companie a căpătat un subcontract substanţial în construirea derivaţiei 784, dar se pare că macaraua pentru demolare, evaluată la 60 000$, nu va putea fi reparată mai devreme de două săptămâni.

Două săptămâni? Doar *atât?*

Potrivit declaraţiei lui Lane, problema cea mai serioasă o reprezintă distrugerea biroului de şantier, care conţinea fişele de pontaj, registrele de lucru şi nouăzeci la sută din documentele de contabilitate analitică din ultimele trei luni. “Va fi foarte greu să reconstituim totul”, a afirmat Lane. “S-ar putea să ne întârzie cu o lună sau chiar mai mult.”

Poate că asta era o veste bună. Poate că o lună de întârziere merita efortul.

Potrivit declaraţiei locotenentului King, vandalii au fugit din şantier într-un automobil break, posibil un Chevrolet de ultimul tip. Poliţia aşteaptă orice informaţii din partea persoanelor care au văzut maşina părăsind şantierul prin Heron Place. Francis Lane estimează că daunele totale se ridică la 100 000$.

Alte ştiri locale: Muriel Reston, membru al Camerei Reprezentanţilor, a apelat din nou…

Închise radioul.

Acum după ce auzise, şi o făcuse la lumina zilei, situaţia părea ceva mai bună. Putea să examineze lucrurile raţional. Bineînţeles, poliţia nu-şi divulgase toate pistele, dar, dacă într-adevăr căuta un Chevrolet, nu un Ford, şi dacă solicita ajutorul martorilor oculari, atunci poate că el se afla în siguranţă, cel puţin deocamdată. Iar dacă existase un martor ocular, n-ar fi putut schimba lucrurile oricâte griji şi-ar fi făcut.

Trebuia să arunce găleata de spălat a lui Mary şi să deschidă uşa garajului, ca să iasă mirosul de benzină. Să inventeze o poveste pentru a explica geamul spart din spate, dacă l-ar fi întrebat cineva. Şi, cel mai important, să încerce să se pregătească psihic pentru o vizită a poliţiei. Ca ultim locuitor al străzii Crestallen West, putea fi perfect logic ca poliţiştii să-l verifice. Şi n-ar fi trebuit să iscodească foarte mult în trecutul lui pentru a afla că se comportase straniu. Nenorocise spălătoria. Soţia îl părăsise. Un fost coleg de serviciu îi trăsese un pumn într-un magazin. Şi, desigur, avea un break, chiar dacă nu era Chevrolet. Toate acestea erau detalii suspicioase. Totuşi, nici unul nu

reprezenta o dovadă.

Iar dacă descopereau dovezi, bănuia că avea să meargă la închisoare. Pe de altă parte, existau şi locuri mai rele decât închisoarea. Închisoarea nu era capătul lumii. Aveau să-l pună la muncă şi să-l hrănească. N-ar mai fi trebuit să-şi facă griji despre ce se va întâmpla după ce se vor termina banii de asigurare. În mod cert, existau foarte multe lucruri mai rele decât închisoarea. De exemplu, sinuciderea. Sinuciderea era mult mai rea. Sui la etaj şi-şi făcu duş.

Mai târziu în după-amiaza aceea, o sună pe Mary. Îi răspunse mama ei şi plecă s-o caute pe Mary, pufnind. Glasul lui Mary se auzi însă aproape vesel.

— Bună, Bart. Îţi urez Crăciun fericit, în avans. Despre ce-i vorba?

— Păi, am nişte cadouri… nişte fleacuri, pur şi simplu… pentru tine, nepoate şi nepoţi. Mă întrebam dacă nu ne-am putea întâlni undeva, să ţi le dau. N-am ambalat cadourile copiilor…

— Le pot ambala şi eu. Nu trebuia totuşi să faci aşa ceva. Nu lucrezi.

— Dar lucrez în direcţia asta, replică el.

— Bart, te-ai… ai făcut ceva cu chestia aia despre care am vorbit?

— Psihiatrul?

— Da.

— Am telefonat la doi. Unul este complet ocupat până-n iunie. Celălalt este în Bahamas şi se-ntoarce abia la sfârşitul lui martie. A zis că m-ar putea programa atunci.

— Cum îi cheamă?

— Cum îi cheamă? Să fiu sincer, cred c-ar trebui să mă mai uit o dată, ca să-mi reamintesc. Cred că pe primul îl chema Adams. Nicholas Adams.

— Bart…, rosti ea pe un ton trist.

— Sau este posibil să fi fost Aarons, continuă el iute.

— Bart, repetă ea.

— Bine, crede ce vrei. Oricum aşa o să faci.

— Bart, dacă te-ai…

— Cum rămâne cu cadourile? Te-am sunat să vorbim despre cadouri, nu despre blestematul ăla de doctor de nebuni.

Ea suspină.

— Nu poţi să le aduci tu, vineri? Aş putea…

— De ce, ca ai tăi să-l poată angaja pe Charles Manson[22] să m-aştepte la uşă? Haide să ne-ntâlnim pe teren neutru, de-acord?

— Nu vor fi aici, răspunse ea. Vor petrece Crăciunul cu Joanna.

Joanna St. Claire era verişoara lui Jean Calloway şi locuia în Minnesota. Fuseseră prietene apropiate în copilărie (în epoca de acalmie plăcută dintre războiul din 1812 şi începutul războiului civil, se gândea el uneori), dar, în iulie, Joanna suferise un accident cerebrovascular. Se străduia să depăşească momentul, însă Jean le spusese că medicii afirmaseră că putea să moară oricând. Trebuie să fie drăguţ, gândi el, să ai în cap o bombă cu ceas, ca asta. Salut, bombă, azi va fi? Te rog, nu azi. Încă n-am terminat ultimul roman al Victoriei Holt[23].

— Bart? Ai închis?

— Nu. Mă gândeam.

— Ora unu îţi convine?

— E perfect.

— Mai era ceva?

— Nu, nu…

— Ei bine, atunci…

— Ai grijă, Mary.

— Bine. La revedere, Bart.

— La revedere.

Închiseră, şi el reveni în bucătărie să-şi pregătească ceva de băut. Femeia cu care tocmai vorbise la telefon nu era aceeaşi care stătuse înlăcrimată pe canapeaua din living cu mai puţin de o lună în urmă, implorând un motiv pentru a explica valul *tsunami* care tocmai măturase semeţ prin viaţa ei ordonată, distrugând munca de douăzeci de ani şi lăsând numai câteva beţe frânte ce se înălţau deasupra inundaţiei şi noroiului. Era uluitor. Clătină din cap, gândindu-se la

asta, aşa cum ar fi clătinat din cap dacă ar fi aflat că Iisus se po-gorâse din ceruri şi-l purtase pe Richard Nixon în rai într-un car de foc. Ea se regăsise. Mai mult chiar, ea regăsise o persoană pe care el realmente abia o cunoştea, o fată-femeie de care abia îşi amintea. Precum un arheolog, ea excavase persoana aceea, care era cu articulaţiile niţel cam înţepenite după depozitarea îndelungată, dar încă în stare perfectă de funcţionare. Articulaţiile aveau să-şi dea drumul şi persoana nouă-veche avea să redevină o femeie întreagă, poate cu cicatrice de pe urma aducerii la suprafaţă, totuşi fără să fie serios afectată. El o cunoştea poate mai bine decât credea ea şi putuse să-şi dea seama, pur şi simplu numai din tonul vocii ei, că se apropia tot mai mult de ideea divorţului, de ideea unei rupturi definitive de trecut… o fractură care avea să se vindece bine, fără să lase nici urmă de şchiopătat. Ea avea treizeci şi opt de ani. Jumătate din viaţă i se întindea încă înainte. Nu existau copii care să fie mutilaţi cu nepăsare în accidentul rutier al căsniciei. El nu va propune divorţul, dar nu i se va opune dacă o făcea ea. Invidia noua ei persoană şi noua ei frumuseţe. Iar dacă, peste zece ani, ea ar fi considerat căsătoria aceea ca pe un coridor lung şi întunecat care dusese spre lumina soarelui, lui i-ar fi părut rău pentru asta, însă n-ar fi putut s-o învinuiască. Nu, n-ar fi putut s-o învinuiască.

21 decembrie 1973

Îi dăduse cadourile în livingul ticăitor, cu bronzuri aurite, al lui Jean Calloway, iar conversaţia ce urmase fusese şchioapă şi stângace. Nu fusese niciodată singur cu ea în încăperea aceasta şi continua să aibă impresia că ar trebui să se îmbrăţişeze şi să se sărute. Era un reflex rotulian ruginit, care-l făcea să se simtă ca o supraimpresiune proastă a tânărului care fusese în colegiu.

— Ţi-ai decolorat părul? o întrebă.

— Niţel, strânse ea uşor din umeri.

— Îţi stă bine. Te face mai tânără.

— Tu încărunţeşti la tâmple, Bart. Îţi dă un aer distins.

— Rahat, mă face s-arăt ca un senil.

Ea râse — puţin prea ascuţit — şi se uită la cadourile de pe măsuţa din lateral. El ambalase acul în formă de bufniţă, lăsând jucăriile şi cutia de şah în seama ei. Păpuşile priveau inexpresiv către tavan, aşteptând ca mâinile unei fetiţe să le aducă la viaţă.

Se uită la Mary. Ochii lor se încrucişară cu seriozitate pentru un moment şi el se gândi că ea avea să pronunţe ceva irevocabil şi i se făcu frică. Apoi cucul ţâşni din ceas, anunţând ora 13:30, şi amândoi tresăriră, după care izbucniră în râs. Clipa aceea trecuse. El se sculă, pentru ca aşa ceva să nu se mai întâmple. Salvat de un cuc zănatic, se gândi. Se potriveşte la fix.

— Trebuie să plec, îi spuse.

— Ai vreo întâlnire?

— Un interviu pentru o slujbă.

— Serios? păru ea bucuroasă. Unde? Cine? Cât?

El râse şi clătină din cap.

— Mai există încă o duzină de solicitanţi care au şanse la fel de bune ca mine. O să-ţi spun după ce o capăt.

— Eşti sigur de tine.

— Normal.

— Bart, ce faci de Crăciun?

Părea preocupată şi solemnă, iar el îşi dădu seama brusc că pe buzele ei fusese tot timpul invitaţia la cina de Crăciun, nu la tribunalul de divorţ cu ocazia noului an. Dumnezeule! Aproape că izbucni în râs.

— O să cinez acasă.

— Poţi să vii aici, zise ea. N-am fi decât noi doi.

— Nu, răspunse el gânditor şi repetă mai ferm: Nu. În timpul sărbătorilor, emoţiile au tendinţa de a scăpa de sub control. Altă dată.

Ea încuviinţă din cap, la fel de gânditor.

— Cinezi singură? o întrebă.

— M-aş putea duce la Bob şi Janet. Vorbesc serios — eşti sigur?

— Da.

— Bine…

Părea însă uşurată.

Merseră împreună spre uşă şi schimbară un sărut fără viaţă.

— O să te sun, spuse el.

— Să nu uiţi.

— Salută-l pe Bobby din partea mea.

— O să-l salut.

La jumătatea drumului spre maşină, ea îl strigă:

— Bart! Bart, stai un minut!

Se întoarse aproape temător

— Era cât pe-aici să uit, zise ea. A telefonat Wally Hamner şi ne-a invitat la petrecerea lui de revelion. Am acceptat, dar dacă tu nu vrei să…

— Wally?

Se încruntă. Walter Hamner era probabil singurul lor prieten din partea opusă a oraşului. Lucra pentru o agenţie de publicitate locală.

— Nu ştie că suntem… separaţi?

— Ştie, dar îl cunoşti prea bine pe Walt. Chestii de-astea nu-l deranjează cine ştie ce.

Era adevărat, nu-l deranjau. Zâmbi, pur şi simplu gândindu-se la Walter. Întotdeauna amenința că va părăsi domeniul reclamelor în favoarea proiectării de construcţii civile. Compunea poezioare obscene şi parodii chiar mai obscene ale unor cântece la modă. Divorţase de două ori şi de fiecare dată cu tinichele de coadă. Acum era impotent, dacă dădeai crezare bârfelor, iar el credea că bârfele erau probabil adevărate. De cât timp nu-l mai văzuse pe Walt? De patru luni? De şase? Oricum, trecuse prea multă vreme.

— S-ar putea să fie amuzant, spuse, şi în clipa aceea îi veni un gând.

Ea îi cercetă chipul în felul ei vechi, dintotdeauna, şi adăugă:

— Nu va fi nimeni de la spălătorie.

— Wally şi Steve Ordner se cunosc.

— Da, sigur că da, dar *el*…

Ridică din umeri, pentru a-i arăta cât de improbabil considera ca *el* să fie acolo, apoi îşi continuă gestul prinzându-şi umerii cu palmele

şi cutremurându-se. Erau — 4°C.

— Intră imediat în casă, îi spuse. O să-ngheţi, prostuţo.

— Vrei să vii?

— Nu ştiu. Va trebui să mă gândesc.

O sărută iarăşi, de data aceasta mai apăsat, şi ea îi răspunse în acelaşi fel. Într-un astfel de moment, el putea să regrete totul… însă regretul era îndepărtat, clinic.

— Crăciun fericit, Bart! zise ea şi văzu că lăcrima.

— La anul va fi mai bine, rosti el fraza liniştitoare, dar fără nici un înţeles esenţial. Intră, până nu faci pneumonie!

Ea intră, şi el porni maşina, gândindu-se la petrecerea de revelion a lui Wally Hamner. Credea că se va duce.

24 decembrie 1973

În Norton, găsi un atelier auto micuţ, care-i putea înlocui geamul spart din spate pentru nouăzeci de dolari. Când îl întrebă pe mecanic dacă lucra în ajunul Crăciunului, acesta îi răspunse:

— Bineînţeles că da, ce dracu', pentru bani lucrez oricând.

Pe drum, se opri la o spălătorie automată din lanţul U-Wash-lt şi-şi puse hainele în două maşini de spălat. În mod reflex, roti agitatoarele ca să vadă în ce stare erau amortizoarele, apoi le încărcă atent, astfel încât fiecare maşină să stoarcă (în spălătoriile automate se zicea să "centrifugheze la uscat") fără să descentreze excesul de încărcătură. Se opri şi surâse uşor. Poţi să iei băiatul din spălătorie, Fred, dar nu poţi lua spălătoria din băiat. Este, Fred? Oh, mai du-te-n mă-ta!

***

— I-o gaură serioasă, zise mecanicul, examinând geamul acoperit cu pânza de păianjen.

— Un puşti a aruncat cu un bulgăre de zăpadă, îi spuse. Da-n mijlocul bulgărelui era o piatră.

— Să ştii că era, zise mecanicul. Să ştii că era!

***

După ce înlocui geamul, reveni la U-Wash-lt, îşi puse hainele în uscător, îl reglă la mediu-fierbinte şi băgă treizeci de cenţi în fantă. Se aşeză şi luă un ziar abandonat de cineva. Singurul client din U-Wash-It era o tânără cu un aer obosit, care avea ochelari cu rame din sârmă şi un păr lung, castaniu-roşcat, cu şuviţe blonde. Era însoţită de o fetiţă, care făcea o criză de isterie.

— Vreau *sticla!*

— La naiba, Rachel…

— *STICLA!*

— Să ştii că tati o să te bată la funduleţ când ajungem acasă, îi promise tânăra, încruntându-se. Şi s-a terminat cu poveştile dinainte de culcare.

— STIIIIICLAAAA!

De ce oare o tânără ca asta doreşte să-şi facă şuviţe? se întrebă el şi se uită pe ziar. Titlurile anunţau:

PUŢINĂ LUME ÎN BETHLEHEM

PELERINII SE TEM DE TERORIŞTI

În partea de jos a primei pagini, un articol scurt îi atrase privirea şi-l citi cu atenţie:

WINTERBURGER AFIRMĂ CĂ ACTELE DE VANDALISM NU VOR FI TOLERATE

(Local) Ieri, Victor Winterburger, candidatul democrat pentru locul rămas vacant în urma dispariţiei lui Donald P. Naish, decedat luna trecută într-un accident auto, a afirmat că "într-un oraş american civilizat" nu pot fi tolerate acte de vandalism, precum cel care, miercurea trecută, a provocat pagube în valoare de aproape o sută de mii de dolari în şantierul Rutei 784. Winterburger a făcut declaraţia la

un dineu al organizaţiei veteranilor de război American Legion şi a fost aplaudat frenetic.

“Am văzut ce se întâmplă în alte oraşe”, a spus Winterburger. “Autobuze şi vagoane de metrou deteriorate în New York, ferestre sparte şi şcoli scrijelite prosteşte în Detroit şi San Francisco, degradarea localurilor, a muzeelor şi a galeriilor publice. Nu trebuie să îngăduim ca ţara cea mai mare din lume să fie invadată de huni şi barbari.”

Poliţia a fost chemată în zona străzii Grand a şantierului, unde focuri şi explozii fuseseră văzute de

(Continuare în pag. 5, col. 2)

Împături ziarul şi-l puse pe un teanc de reviste zdrenţuite. Maşina de spălat bâzâia şi zumzăia, cu sunete discrete, soporifice. Huni. Barbari. Ei erau hunii. Ei erau spintecătorii, mestecătorii şi sfârtecătorii, care alungau oamenii din căminele lor, călcând vieţile în picioare, aşa cum un băieţel ar fi călcat în picioare un muşuroi de furnici…

Tânăra îşi târî copila, care continua să zbiere după o sticlă, afară din U-Wash-It. Închise ochii şi moţăi, aşteptând să i se usuce hainele. După câteva minute, se trezi brusc, crezând că auzise soneria de incendiu, dar era doar un Moş Crăciun de la Armata Salvării care se instalase în faţa spălătoriei. Când ieşi cu coşul de haine, îşi deşertă tot mărunţişul din buzunare în tava lui.

— Să te binecuvânteze Dumnezeu! zise Moş Crăciun.

25 decembrie 1973

Telefonul îl trezi pe la ora 10. Bâjbâi după aparatul de pe noptieră, duse receptorul la ureche şi glasul unei centraliste îi pătrunse energic în somn.

— Acceptaţi o convorbire cu taxă inversă de la Olivia Brenner?

Era buimăcit şi nu izbuti decât să bolborosească:

— Ce? Cine? Dorm…

— Pentru numele lui Dumnezeu! spuse o voce îndepărtată şi vag familiară şi atunci ştiu.

— Da, rosti, o accept.

Oare închisese? Se ridică într-un cot.

— Olivia? Tu eşti?

— Vorbiţi, vă rog, îl întrerupse centralista, nedorind să-şi modifice psalmodia.

— Olivia, tu eşti?

— Eu sunt.

Glasul era îndepărtat şi se auzea printre pârâituri.

— Mă bucur c-ai sunat.

— Nu credeam c-o să mai răspunzi.

— Acum m-am trezit. Unde eşti? În Las Vegas?

— Da, răspunse ea, scurt.

Cuvântul se auzi cu o soliditate straniu de seacă, aidoma unei scânduri groase trântite pe o pardoseală de beton.

— Şi… cum este? Cum îţi merge?

Suspinul ei fu atât de amar, încât semăna de-a dreptul cu un icnet fără lacrimi.

— Nu prea bine.

— Nu?

— În a doua… ba nu, în a treia seară după ce-am ajuns aici, am cunoscut un tip. Am mers la o petrecere şi m-am făcut atâââât de nasol…

— Droguri? întrebă precaut, ştiind că era o convorbire interurbană şi că guvernul avea urechi peste tot.

— Droguri? repetă ea îmbufnat. Bineînţeles că droguri. O chestie naşpa, plină de dextroamfetamină sau aşa ceva… Cred c-am fost violată.

Ultimul cuvânt se pierdu în asemenea hal, încât el trebui să întrebe:

— Ce-ai zis?

— *Violată!* răcni ea, atât de tare încât receptorul distorsionă. Asta-i când un labagiu idiot care face pe hippy-ul în week-end ţi-o propteşte, în timp ce creierii ţi s-au dus de mult şi se scurg pe perete! Viol — nu ştii ce-i violul?

— Ştiu.

— Ştii un căcat!

— Ai nevoie de bani?

— De ce mă-ntrebi asta? Nu mă pot fute cu tine prin telefon. Nu pot nici măcar să ţi-o iau la labă.

— Am nişte bani, spuse el. Ţi i-aş putea trimite. Asta-i tot. Ăsta-i motivul.

Instinctiv, se pomeni vorbind nu liniştitor, ci încet, astfel încât ea să fie nevoită să încetinească şi să-l asculte.

— Da, da.

— Ai o adresă?

— Post-restant, asta-i adresa mea.

— N-ai un apartament?

— Ba da, eu şi cealaltă amărâtă stăm într-un apartament. Cutiile poştale sunt sparte. Nu contează. Păstrează banii. Am o slujbă. Futu-i — cred c-o să-mi dau demisia şi-o să mă-ntorc. Îmi doresc un Crăciun fericit.

— Ce slujbă ai?

— Mişc hamburgeri într-o bombă de fast-food. În hol au automate de jocuri, la care oamenii joacă şi-nfulecă hamburgeri toată noaptea, dacă-ţi vine *să crezi* aşa ceva! Ultima chestie pe care trebuie s-o faci când ieşi din tură este să ştergi manetele automatelor de jocuri. Sunt acoperite cu muştar, maioneză şi ketchup. Şi să-i vezi pe *indivizii* de aici. Toţi sunt graşi. Fie bronzaţi, fie arşi de soare. Ori vor să te fute, ori faci pur şi simplu parte din mobilier. Am primit oferte din partea ambelor sexe. Slavă cerului că pe colega mea de cameră o interesează sexul la fel de mult ca pe-un tufiş. Eu… Hristoase, de ce-ţi spun toate astea? Nici măcar nu ştiu de ce te-am sunat. O s-o şterg de-aici la sfârşitul săptămânii, când îmi iau chenzina.

— Încearcă să stai o lună, se auzi rostind.

— Ce?!

— Nu fi laşă! Dacă pleci acum, te vei întreba toată viaţa pentru ce te-ai dus acolo.

— Ai jucat fotbal în echipa liceului? Fac prinsoare c-ai jucat.

— N-am fost nici măcar băiatul care le-aducea apă la teren.

— Atunci, nu ştii nimic, este?

— Mă gândesc să mă sinucid.

— Nu ştii nici… ce-ai zis?

— Mă gândesc să mă sinucid.

O rostise calm. Nu se mai gândea la convorbirile interurbane şi la cei care puteau monitoriza astfel de convorbiri pur şi simplu ca să se-amuze — compania de telefoane, Casa Albă, CIA, febei.

— Încerc fel de fel de lucruri, da' tot nu merg. Cred că asta se-ntâmplă fiindcă-s niţel cam bătrân ca să mai meargă. Acum câţiva ani s-a-ntâmplat ceva urât şi am ştiut că era rău, dar n-am ştiut că era rău pentru mine. Am crezut că s-a-ntâmplat pur şi simplu şi că dup-aia o să depăşesc momentul. Dar lucrurile continuă să se prăbuşească în mine. M-am săturat de ele. Fac tot felul de chestii…

— Ai cancer? şopti ea.

— Cred că da.

— Ar trebui să te duci la un spital, să…

— E cancer la suflet.

— Te consideri buricul pământului, omule!

— Poate c-aşa-i, zise el. Nu contează. Într-un fel sau altul, lucrurile sunt stabilite şi poate că se vor petrece aşa cum doresc. 0 singură chestie mă deranjează — la răstimpuri, am senzaţia că sunt eroul din romanul unui scriitor fără talent şi că el a decis deja cum se vor sfârşi lucrurile şi de ce. Ba-i chiar mai uşor să vezi totul în lumina asta, decât să dai vina pe Dumnezeu… apropo, ce-a făcut El pentru mine, într-un fel sau altul? Nu, e clar, vina-i aparţine numai scriitorului ăsta fără talent. El mi-a omorât fiul, băgând în carte o tumoare cerebrală. Ăla a fost capitolul unu. Sinucidere sau nu, asta se-ntâmplă imediat înainte de epilog. Este un subiect idiot.

— Fii atent, spuse ea neliniştită, dacă-n oraşul tău există linii telefonice gratuite pentru ajutor, poate c-ar trebui să…

— Nu m-ar putea ajuta cu nimic şi nu contează. Vreau să te-ajut *pe tine*. Pentru Dumnezeu, uită-te ce se-ntâmplă-n jurul tău, înainte să fugi ca o laşă! Lasă-te de droguri — ai promis c-o să faci! Data viitoare când te vei uita în jur, o să ai patruzeci de ani, şi opţiunile tale aproape că vor fi dispărut.

— Nu, nu mai pot rezista aici. Poate că-n alt loc…

— Toate locurile sunt la fel, dacă mintea ta nu se schimba. Nu există un loc fermecat care să-ţi domolească mintea. Dacă te simţi ca un rahat, tot ce vezi va arăta ca un rahat. *Ştiu* asta! Titlurile ziarelor, ba chiar şi indicatoarele pe care le văd spun toate, da, aşa-i, Georgie, termin-o! Atât ţi-a fost!

— Ascultă…

— Nu, nu, ascultă *tu*. Deschide bine urechile. Când îmbătrâneşti, e ca şi cum ai conduce printr-o zăpadă care se face tot mai mare. Când, în cele din urmă, îţi trece de capacele roţilor, ele se-nvârt în gol, şi tu stai pe loc. Asta-i *viaţa*. Nu există pluguri care să vină şi să te deszăpezească. Corabia ta nu se mai întoarce în port, fato! Nu există barcă de salvare pentru nimeni. N-o să câştigi niciodată un concurs. Nu-i nici o cameră tv care să te urmărească şi oameni care să se uite la tine cum te zbaţi. Asta-i *chestia*. Toată. *Totul*.

— Habar n-ai *cum* i-aici! strigă ea.

— Nu, dar ştiu cum i-aici.

— Nu-mi dirijezi tu viaţa.

— O să-ţi trimit cinci sute de dolari — Olivia Brenner, post-restant, Las Vegas.

— N-o să fiu aici. O să-ţi trimită banii-napoi.

— N-o să mi-i trimită, fiindcă n-o să pun adresă de retur.

— Atunci, aruncă-i!

— Foloseşte-i ca să-ţi găseşti o slujbă mai bună.

— Nu.

— Atunci cumpără-ţi cu ei hârtie igienică, zise scurt şi închise.

Mâinile îi tremurau.

Telefonul sună peste cinci minute. Centralista rosti:

— Acceptaţi…

***

— Nu, spuse el şi închise.

În ziua aceea, telefonul mai sună de două ori, dar nu era Olivia.

***

Pe la ora 14, Mary îl sună de la Bob şi Janet Preston de acasă — Bob şi Janet, care-i reaminteau întotdeauna, indiferent dacă era sau nu plăcut, de Barney şi Wilma Flintstone. Ce făcea? Bine. O minciună. Ce făcea la cina de Crăciun? Se ducea la Old Customhouse pentru curcan cu toate garniturile. O minciună. N-ar fi preferat să vină aici? Janet avea prea multe bunătăţi şi s-ar fi bucurat să mai scape de unele dintre ele. Nu, realmente nu-i era prea foame. Adevărul. Era destul de pilit şi, purtat de ameţeala momentului, îi spuse că avea să vină la petrecerea lui Walter. Ea păru încântată. Ştia că fiecare îşi aducea mâncarea şi băutura? Când dăduse Wally Hamner o petrecere care să fie altfel? întrebă el, şi ea râse. Închiseră şi el reveni în faţa televizorului cu un pahar.

***

Telefonul sună iarăşi pe la 19:30 şi de acum el nu mai putea fi descris printr-un termen politicos ca “pilit” — era mache, trosnit rău de tot.

— ‘Lo?

— Dawes?

— Io-s, cine-i?

— Magliore, Dawes. Sal Magliore.

Clipi şi privi în pahar. Se uită la televizorul color Zenith, unde rula filmul *Crăciun în familie.* Era vorba despre rudele care se reuniseră

în ajunul Crăciunului la casa patriarhului familiei şi erau omorâte una câte una de un necunoscut. Perfect în tonul Crăciunului.

— Domnu' Magliore, pronunţă el cuvintele cu atenţie. Crăciun fericit, stimate domn! Şi tot ce vă doriţi mai bun pentru noul an!

— Nici măcar nu bănuieşti cât de mult detest anul '74, răspunse trist Magliore. E anul în care baronii petrolului vor prelua conducerea ţării, Dawes. Să vezi tu dacă n-o să fie aşa! Uită-te la vânzările mele din decembrie, dacă nu mă crezi. Ieri am plasat un Chevy Impala model 1971, o maşină perfect curată, pe care-am vândut-o pentru o mie de dolari. O *mie de dolari!* Poţi să crezi? O reducere cu patruzeci şi cinci la sută într-un an. Pe de altă parte, pot să vând toate maşinile Vegas model 71 pe care le pot găsi pentru o mie cinci sute, o mie şase sute de dolari. Şi te-ntreb — ce sunt ele?

— Maşini micuţe? întrebă el prudent.

— Sunt nişte căcăcioase de cutii de conserve, aia-s! răcni Magliore. Cutii de sardele pe roţi! De fiecare data când te uiţi chiorâş la mizeriile alea şi le zici bau-bau, motorul se dereglează sau cade toba, sau se duce direcţia. Pinto, Vega, Gremlin — toate-s la fel, cutiuţe pentru sinucigaşi. Pe ele le vând cu ambele mâini şi nu pot să mişc un Chevy Impala elegant, decât dacă-l fac dracu' cadou! Şi tu-mi zici an fericit, Iisuse, Maria şi dulgherul Iosif!

— E ceva sezonier, spuse el.

— Oricum, nu de-asta te-am sunat, replică Magliore. Te-am sunat să-ţi zic felicitări.

— F-felicitări?

Era cu adevărat buimăcit.

— Ştii tu. Trosc-pleosc, bum-bum.

— Ah, te referi la…

— S-s-tt. Nu la telefon. Fii calm, Dawes.

— Sigur că da. Trosc-pleosc, bum-bum. A fost bună.

Chicoti.

— Tu ai fost, nu-i aşa, Dawes?

— Faţă de tine n-o să recunosc nici cum îl chema pe tata.

Magliore hohoti.

— Tare! Eşti *tare,* Dawes. Eşti ţăcănit, dar eşti un ţăcănit *inteligent.* Eu admir asta.

— Mulţumesc, îi spuse şi deşertă paharul.

— Vreau să-ţi mai spun că acolo totul merge după grafic. Motoarele rulează-n forţă.

— *Poftim?*

Paharul pe care-l ţinea îi căzu dintre degete şi se rostogoli pe carpetă.

— Au duplicate după toate documentele alea, Dawes. La cele mai multe au şi câte trei exemplare. O să plătească cu banii jos până o să-şi aranjeze registrele, dar totul merge mai departe.

— Eşti nebun!

— Nu. Mi-am spus c-ar trebui să ştii. Ţi-am zis, Dawes. Nu poţi să scapi de unele chestii.

— Eşti un ticălos. Minţi. De ce mă suni în noaptea de Crăciun şi-mi spui minciuni?

— Nu mint. Acum e iarăşi tura ta, Dawes. În jocul ăsta, va fi *întotdeauna* tura ta.

— Nu te cred.

— Amărăşteanule, zise Magliore. (Suna ca şi cum i-ar fi părut realmente rău, iar asta era partea cea mai rea.) Nu cred c-o să fie un an foarte fericit nici pentru tine.

Închise telefonul.

Aşa trecu Crăciunul.

26 decembrie 1973

În cutie era o scrisoare de la *ei* (aşa începuse să-i vadă pe anonimii din centru, cu pronumele personal scris cu litere cursive, care se prelingeau ameninţător, ca titlurile de pe afişul unui film horror), parcă pentru a confirma spusele lui Magliore.

Ţinu în mână plicul lunguieţ, alb şi rigid şi rămase privindu-l, cu

mintea plină de toate emoţiile neplăcute pe care le poate simţi omul. Disperare, ură, teamă, furie, pierdere. Fu cât pe aici să-l rupă în bucăţele mici şi să le azvârle în zăpada de lângă casă, dar apoi ştiu că nu putea face asta. Deschise plicul, aproape sfâşiindu-l în două, şi-şi dădu seama că sentimentul cel mai acut era acela de înşelare. Fusese tras pe sfoară. Fusese prostit. Le distrusese utilajele şi registrele, iar ei aduseseră imediat altele în loc. Era ca şi cum ar fi încercat să se lupte cu mâinile goale împotriva armatei chineze.

E iarăşi tura ta, Dawes. În jocul ăsta, va fi întotdeauna tura ta.

Celelalte scrisori fuseseră standard, expediate de secretariatul Departamentului autostrăzi. *Dragă prietene, o macara mare va veni în curând la casa ta. Fii pe faţă pentru acest eveniment incitant, în timp ce ÎŢI FACEM UN ORAŞ MAI BUN!*

Scrisoarea aceasta fusese trimisă de Consiliul Municipal şi era personalizată. Avea următorul conţinut:

20 decembrie 1973

Dl. Barton G. Dawes

Str. Crestallen West, nr. 1 241

Stimate domnule Dawes,

Am constatat că sunteţi ultimul locatar care nu s-a mutat de pe strada Crestallen West. Sperăm că nu aveţi probleme financiare în această privinţă. Deţinem în arhivă formularul 19642-A (confirmarea primirii informaţiilor despre Proiectul drumuri urbane 6 983-426-73-74-HC), dar nu am primit încă formularul dumneavoastră de mutare (6 983-426-73-74-HC-9 004, dosarul albastru). Aşa cum ştiţi, fără acest formular nu putem începe procesarea cecului pentru a vă rambursa. În conformitate cu estimarea impozitară din 1973, proprietatea de pe strada Crestallen West, nr. 1241 a fost evaluată la 63500 $, astfel încât ştim că sunteţi la fel de conştient ca şi noi de urgenţa situaţiei. Potrivit legii, trebuie să vă mutaţi până la data de 20 ianuarie 1974, data la care este programată începerea acţiunii de demolare pe strada Crestallen West.

De asemenea, vă reatragem atenţia că, potrivit Decretului statal al puterii discreţionare (S. L. 19 452-36), rămânerea dumneavoastră în locaţia prezentă după ora 24 a zilei de 19 ianuarie 1974 constituie o încălcare a legii. Suntem siguri că ştiţi toate acestea, dar vi le repetăm,

astfel încât să fie clare.

Dacă aveţi probleme cu mutarea, sper că-mi veţi telefona în timpul orelor de program sau, şi mai bine, că-mi veţi face o vizită pentru a discuta situaţia. Sunt sigur că lucrurile pot fi rezolvate; ne veţi găsi perfect doritori să cooperăm în această privinţă. Între timp, pot să vă doresc Crăciun fericit şi un An Nou rodnic?

Cu sinceritate,

Din partea Consiliului Municipal

JTG/tk

— Nu, murmură el. Nu poţi să-mi doreşti. Nu poţi.

Rupse scrisoarea în bucăţele şi o aruncă la coşul de gunoi.

***

În seara aceea, stând în faţa televizorului Zenith, se pomeni gândindu-se la felul în care el şi Mary descoperiseră, cu aproape patruzeci şi două de luni în urmă, că Dumnezeu decisese să deschidă un mic şantier în creierul fiului lor, Charlie.

Pe medic îl chema Younger. Numele îi era urmat de un şir de prescurtări pe diplomele înrămate ce atârnau pe pereţii lambrisaţi în culori calde ale cabinetului său, dar tot ceea ce înţelesese el cu certitudine fusese că Younger era neurolog; un tip care nu pierdea timpul în faţa unei boli cerebrale de calitate.

El şi Mary merseseră să-l vadă la solicitarea lui Younger, într-o după-amiază caldă de iunie, la nouăsprezece zile după ce Charlie fusese internat în spitalul Doctors. Avea probabil în jur de patruzeci şi cinci de ani şi era un bărbat arătos, în excelentă formă fizică după numeroasele partide de golf jucate fără să se deplaseze cu maşinuţele electrice. Era puternic bronzat, cu pielea arămie. Îl fascinaseră mâinile lui. Erau uriaşe, cu aspect greoi, dar se deplasau peste birou — ridicând un pix, răsfoindu-şi registrul de programări, jucându-se neatent pe suprafaţa unui prespapier incrustat cu argint — cu o graţie suplă, de-a dreptul repulsivă.

— Fiul dumneavoastră are o tumoare cerebrală, le spusese el.

Vorbea sec, cu puţine inflexiuni, dar ochii lui îi urmăriseră foarte

atent, de parcă tocmai ar fi armat un exploziv instabil.

— Tumoare, repetase Mary, încet, inexpresiv.

— Cât este de rău? întrebase el.

Simptomele se amplificaseră pe durata a opt luni. Mai întâi dureri de cap, la început ocazionale, apoi tot mai dese. După aceea, diplopie, care apărea şi dispărea, mai ales după eforturi fizice. Urmaseră, extrem de stânjenitor pentru Charlie, episoade de enurezis nocturn. Nu-l duseseră însă la medicul de familie, decât atunci când se petrecuse o teribilă orbire temporară a ochiului stâng, care devenise roşu ca un apus de soare, acoperind retina albastră a lui Charlie. Medicul de familie îl internase pentru analize şi urmaseră celelalte simptome: mirosuri-fantomă de portocale şi talaş, amorţeli ocazionale ale mâinii stângi, lunecări temporare în absurdităţi şi obscenităţi copilăreşti.

— Este rău, spusese Younger. Trebuie să vă pregătiţi pentru ce-i mai rău. Este inoperabilă.

Inoperabilă.

Cuvântul îi răsuna în urechi după atâţia ani. Nu se gândise niciodată că vorbele ar fi avut un gust, dar cuvântul acela avusese. Avusese un gust rău şi în acelaşi timp zemos, ca un hamburger în sânge intrat în putrefacţie.

Inoperabilă.

Undeva adânc în creierul lui Charlie, explicase Younger, se afla un grup de celule bolnave aproximativ de mărimea unei nuci. Dacă aţi avea celulele bolnave pe masă, în faţa voastră, le-aţi putea strivi printr-o lovitură puternică. Dar ele nu erau pe masă. Erau adânc în carnea minţii lui Charlie, continuând să crească mulţumite, umplându-l de ciudăţenii aleatorii.

Într-o zi, la puţin timp după internare, îşi vizitase fiul în timpul pauzei de prânz. Vorbeau despre baseball, discutând, de fapt, dacă aveau sau nu să meargă la meciurile din Liga naţională de baseball, în cazul în care echipa oraşului se califica.

Charlie spusese:

— Cred că dacă prinzătorii mmmmm mmmm mmmm prinzătorii lor se ţin mmmmm nn mmmm prinzătorii mmmm…

El se aplecase în faţă.

— Ce-i, Fred? Nu te înţeleg.

Ochii lui Charlie se dăduseră violent peste cap.

— Fred? şoptise George. Freddy…?

— *Futu-ţi dumnezeii şi morţii nnnnn mă-tii!* urlase fiul său din patul alb imaculat de spital. *Limbist muist futencurist labagiumorţilormătii…*

— *SORĂ!* urlase el, când Charlie leşinase. *DOAMNE DUMNEZEULE, SORĂ!*

Celulele, ştiţi, îl făceau să vorbească aşa. Un grup mic de celule bolnave, nu mai mare decât, să zicem, o nucă obişnuită. O dată, îi spusese infirmiera din tura de noapte, urlase cuvântul *chix,* repetându-l timp de aproape cinci minute. Pur şi simplu, celule bolnave, ştiţi? Nu mai mari decât o nucă obişnuită din grădină. Ele îl făceau pe fiul lui să bată câmpii ca un cretin dus cu sorcova, îl făceau să urineze în pat, îi dădeau dureri de cap, îl făceau — în prima săptămână fierbinte din luna iulie — să-şi piardă capacitatea de a-şi mişca mâna stângă.

— Priviţi, le spusese medicul Younger în ziua aceea luminoasă de iunie, numai bună pentru golf.

Derulase un sul lung de hârtie, trasajul cu tuş al undelor cerebrale ale fiului lor. Îi alăturase drept comparaţie o undă cerebrală sănătoasă, dar el nu avusese nevoie de aceea. Se uitase la ce se întâmpla în capul băiatului său şi simţise în gură acelaşi gust putred, totuşi suculent. Hârtia prezenta o suită neregulată de munţi şi văi ascuţite, ca nişte cuţite grosolan desenate.

Inoperabilă.

Vedeţi dumneavoastră, dacă grupul de celule bolnave, care nu-i mai mare decât o nucă, ar fi decis să crească pe exteriorul creierului lui Charlie, o operaţie chirurgicală minoră l-ar fi rezolvat ca pe nimic. Simplu şi uşor, jap, jap, fără dureri de cap, cum ziceau ei când erau copii. Dar în loc de asta, crescuse în interiorul creierului şi se dezvolta tot mai mult, cu fiecare zi. Dacă medicii ar fi încercat bisturiul, laserul sau criochirurgia, ar fi rămas cu o superbă, sănătoasă şi vie bucată de carne fără minte. Dacă n-ar fi încercat nimic din toate acelea, în scurt timp aveau să le împacheteze băiatul într-un coşciug.

Medicul Younger le spusese toate lucrurile acelea în generalităţi, acoperindu-le lipsa de opţiuni sub învelişul liniştitor al limbajului tehnic, care avea să se tocească destul de repede. Mary continuase să clatine din cap într-o uluire blândă, însă el înţelesese totul exact şi

complet. Primul lui gând, luminos şi clar, imposibil de uitat vreodată fusese: *Mulţumescu-ţi, Doamne, că nu mi s-a întâmplat mie!* Iar gustul straniu revenise şi începuse să-l jelească pe fiul său.

Azi o nucă, mâine întreaga lume. Necunoscutul care se furişa. Fiul care murea incredibil. Ce era de înţeles aici?

Charlie murise în octombrie. În clipa morţii, nu rostise nici un cuvânt dramatic. Era în comă de trei săptămâni.

***

Oftă, se duse în bucătărie şi-şi pregăti ceva de băut. Bezna nopţii apăsa egal pe toate ferestrele. Casa era extrem de pustie acum, după plecarea lui Mary. Se împiedica la tot pasul de bucăţele mici ale lui — instantanee, treningul vechi într-o debara la etaj, o pereche de papuci sub birou. Era rău, foarte rău, să păţească mereu aşa.

După moartea lui Charlie, nu plânsese niciodată; nici chiar la înmormântare. Mary plânsese foarte mult. Săptămâni întregi, umblase mereu cu ochii roşii şi umflaţi. Dar, în cele din urmă, ea se vindecase.

Charlie îi lăsase cicatrice, asta nu se putea nega. La exterior, ea avea toate cicatricele. Mary înainte-şi-după. Înainte, nu ar fi băut alcool decât dacă ar fi apreciat că poate fi util din punct de vedere social pentru viitorul lui. La petreceri, lua câte un pahar cu votcă diluată mult cu suc de portocale şi-l purta cu ea toată seara. Un grog cald cu rom înainte de culcare, când era zdravăn răcită. Asta fusese tot. După, bea câte un cocteil împreună cu el spre sfârşitul după-amiezei, când venea de la serviciu, şi întotdeauna câte ceva înainte de culcare. Nu bea în mod serios după etalonul nimănui, nu bea într-atât încât să i se facă rău şi să vomite în baie, totuşi mai mult decât înainte. Niţel înveliş protector din acela. Neîndoios, exact ceea ce ar fi prescris medicul. Înainte, ea plângea rareori din cauza unor fleacuri. După, izbucnea frecvent în plâns, întotdeauna în intimitate. Dacă se ardea cina. Dacă făcea pană de cauciuc. Atunci când li se infiltrase apă în beci, iar pompa de evacuare îngheţase şi boilerul se arsese. Înainte, fusese destul de pasionată de muzica folk — de folk-ul cântat de muzicieni albi şi de blues, Van Ronk, Gary Davis, Tom Rush, Tom Paxton, Spider John Koerner. După, pasiunea aceea se topise treptat. Îşi cânta propriile blues-uri şi lamentări pe un circuit interior. Încetase să mai vorbească despre excursia lor în Anglia, dacă el avea să fie promovat. Începuse să se coafeze acasă şi imaginea ei stând cu bigudiurile în faţa televizorului devenise obişnuită. Prietenii lor o

compătimeau — şi el bănuia că aveau dreptate. El ar fi vrut să se compătimească pe sine, şi o făcea, dar o ţinea în secret. Ea reuşise să fie vulnerabilă şi să se folosească de tot ceea ce primise din cauza vulnerabilităţii, iar în cele din urmă asta o salvase. O împiedicase de la oribila contemplare care-l ţinea pe el treaz atâtea nopţi după ce păhărelul dinainte de culcare o adormea pe ea. Iar în timp ce ea dormea, el reflecta la faptul că în lumea aceasta un grup de celule nu mai mare decât o nucă putea să ia viaţa unui fiu şi să-l ducă pentru totdeauna.

N-o urâse niciodată fiindcă se vindecase ori pentru consideraţia pe care alte femei i-o acordau ca pe un drept. Ele o priveau aşa cum un tânăr petrolist se poate uita la un veteran ale cărui mâini, spate sau obraji sunt lucioase cu ţesutul roz şi încreţit al arsurilor — cu respectul pe care cei niciodată răniţi îl au mereu faţă de cel cândva-rănit-acum-vindecat. Ea îşi petrecuse sorocul în iadul morţii lui Charlie, şi celelalte femei o ştiau. Dar ieşise de acolo. Existase înainte, existase Iad, existase După şi existase chiar şi După-După, când ea revenise în două dintre cluburile mondene din care făcuse parte, se apucase de împletit macrameuri (el avea un cordon pe care i-l făcuse cu un an în urmă — o creaţie dintr-un şnur superb răsucit, cu o cataramă masivă din argint cu monograma BGD), începuse să se uite la telenovelele de după-amiază şi la Merv Griffin pălăvrăgind cu celebrităţile.

Ce devenise acum? se întrebă el, revenind în living. După-După-După? Aşa se părea. O femeie nouă, o femeie întreagă, ridicându-se din tăciunii vechi pe care el îi stârnise atât de nepriceput. Bătrânul petrolist cu grefe de piele peste arsuri, păstrându-şi înţelepciunea experienţei, dar căpătând o nouă înfăţişare. Frumuseţe doar pe adâncimea epidermei? Nu. Frumuseţea se găseşte în ochiul privitorului. Putea să se întindă pe kilometri.

Pentru el, toate cicatricele fuseseră la interior. El îşi examinase rănile, una câte una, în nopţile lungi de după moartea lui Charlie, catalogându-le cu fascinaţia morbidă a unui om care-şi studiază excrementele, căutând sângerări. Dorise să-l vadă pe Charlie jucând într-o echipă de baseball din Liga pentru copii. Dorise să-i ia carnetul de note şi să se înfurie de ceea ce găsea acolo. Dorise să-i spună, iar şi iar, să-şi facă ordine în cameră. Dorise să-şi facă griji despre fetele cu care ieşea, despre prietenii pe care şi-i alegea, despre starea vremii interioare a băiatului. Dorise să vadă ce avea să devină fiul său şi dacă ei puteau să se mai iubească aşa cum se iubiseră înainte ca acele celule bolnave, nu mai mari decât o nucă, să intervină între ei precum o femeie misterioasă şi lacomă.

Mary spusese *A fost al tău.*

Era adevărat. Ei doi se înţeleseseră atât de bine, încât numele erau ridicole, ba chiar şi prenumele erau niţel obscene. De aceea deveniseră George şi Fred, un fel de combinaţie de vodevil, doi clovni împotriva lumii.

Iar dacă un grup de celule bolnave, nu mai mare decât o nucă, poate să distrugă toate lucrurile acelea, lucruri care sunt atât de personale încât nu pot fi niciodată exprimate corect, atât de personale încât abia cutezi să le recunoşti existenţa faţă de tine însuţi, ce mai rămânea? Cum ai fi putut să mai ai încredere vreodată în viaţă? Cum ai fi putut s-o mai vezi ca fiind ceva mai important decât o cursă de distrugere între maşini, într-o seară de sâmbătă?

Toate acestea se aflau înlăuntrul său, dar el nu-şi dăduse realmente seama că gândurile lui îl schimbau atât de profund, atât de irecuperabil. Şi acum totul ieşise la suprafaţă, ca o porcărie obscenă vomitată pe măsuţa pentru cafea, puţind de sucuri gastrice, plină de cocoloaşe nedigerate, iar dacă lumea nu era decât o cursă de distrugere între maşini, n-ai fi fost justificat să cobori din maşină? Dar după aceea? Viaţa părea doar o pregătire pentru iad.

Observă că-şi terminase băutura în bucătărie; venise cu paharul gol în living.

31 decembrie 1973

Se afla la numai două cvartale de locuinţa lui Wally Hamner, când strecură mâna în buzunarul paltonului ca să caute o tabletă de mentă rătăcită pe acolo. Nu găsi nici una, dar scoase un pătrăţel de staniol care sclipi mat sub luminile verzi ale bordului break-ului. Îi azvârli o privire nedumerită, absentă, şi fu gata să-l arunce în scrumieră, când îşi aminti ce era.

Glasul Oliviei îi rosti în minte: *Mescalină sintetică. I se spune produsul IV. O chestie foarte tare.* Uitase complet de el.

Puse pacheţelul de staniol în buzunarul hainei şi coti pe strada lui Walter. Pe jumătate din lungimea străzii, maşinile se înşiruiau de ambele părţi. Ăsta era Walter, aşa era firea lui — nu fusese niciodată un tip care să organizeze ceva simplu ca o petrecere, când la orizont se putea întrevedea o pipăială în grup. Principiul Presării Plăcute, îi spusese Wally, care pretindea că într-o bună zi va patenta ideea şi va publica manuale cu instrucţiuni de folosire. Wally Hamner susţinea că,

dacă adunai destui oameni laolaltă, erai silit să te simţi bine — erai presat s-o faci. Odată, când Wally îşi expunea teoria într-un bar, el amintise de linşaj.

— Vedeţi, replicase Wally, cu blândeţe. Bart tocmai mi-a întărit ideea.

Se întrebă ce făcea Olivia în clipa aceea. Nu încercase să-i mai telefoneze, deşi, dacă ar fi făcut-o, probabil că el ar fi cedat şi ar fi acceptat convorbirea. Poate că rămăsese în Vegas doar atât cât să încaseze banii şi apoi luase un autobuz spre… unde? Maine? Exista oare cineva care să părăsească Las Vegas pentru Maine în mijlocul iernii? În nici un caz!

Ise spune produsul IV. O chestie foarte tare.

Apropie break-ul de bordura trotuarului în spatele unui GTX sport roşu, cu o dungă neagră ca a maşinilor de curse, şi coborî. Ajunul Anului Nou era senin, dar muşcător de geros. O coajă îngheţată de lună atârna pe cerul de deasupra, ca o hârtie decupată de un copil. În jurul ei, stelele erau paiete risipite cu dărnicie exagerată. Mucusul din nas îi îngheţă într-o glazură care se fisură, atunci când dilată nările. Răsuflarea îi ieşi aidoma unui norişor în aerul întunecat.

Auzi duduitul başilor din instalaţia stereo de la trei case depărtare de locuinţa lui Walter. O porniseră deja bine. Se gândi că petrecerile lui Wally aveau ceva aparte, indiferent dacă se aplica sau nu Principiul Presării Plăcute. Cele mai bine intenţionate dintre persoanele care anunţaseră la venire ne-am-gândit-să-trecem-doar-pentru-niţel-timp ajungeau să rămână şi să bea până ce capetele le erau pline de zurgălăi de argint, care a doua zi aveau să se preschimbe în clopote grele de plumb. Cei mai înrăiţi dispreţuitori ai muzicii rock ajungeau prin a dansa în living în ritmurile nesfârşitelor succese pe care Wally le scotea atunci când toţi se îmbătau suficient de crunt pentru a privi sfârşitul anilor 1950 şi începutul anilor 1960 ca fiind apogeul vieţilor lor. Beau şi dansau, dansau şi beau, până ce gâfâiau ca nişte căţeluşi speriaţi pe 4 Iulie. În bucătărie se schimbau mai multe sărutări între jumătăţi provenite din căsnicii separate, erau mai multe pipăieli pe centimetru pătrat şi apăreau pe neaşteptate mai mulţi fazani, tipi în mod obişnuit sobri, care se trezeau pe 1 ianuarie cu mahmureli dureroase şi amintiri oribil de clare ale ţopăielilor cu abajururi pe cap sau ale deciziei finale de a-i spune şefului câteva adevăruri neplăcute. Wally părea să inspire toate lucrurile acelea, nu printr-un efort conştient, ci pur şi simplu prin faptul că era Wally… şi, desigur, nu exista nici o petrecere care să fie comparabilă cu cea de revelion.

Se trezi cercetând maşinile parcate în căutarea Deltei 88 verde-închis a lui Steve Ordner, dar n-o zări nicăieri.

Apropiindu-se de casă, restul formaţiei rock se coagulă în jurul semnăturii persistente a basului şi al strigătelor lui Mick Jagger:

Ooooh, children…

It's just a kiss away.

Kiss away, kiss away…

Toate luminile din casă ardeau — dă-o-n gura mă-sii de criză energetică! — cu excepţia, desigur, a livingului, unde se derulau mozolurile în timpul dansurilor lente. În ciuda sonorităţii muzicii amplificate, putea să audă o sută de voci ridicate în cincizeci de conversaţii diferite, de parcă turnul Babel s-ar fi năruit cu numai câteva secunde în urmă.

Se gândi că, dacă ar fi fost vară (sau chiar toamnă), ar fi fost mult mai plăcut să stai, pur şi simplu, afară şi să asculţi hărmălaia, consemnându-i urcuşul spre zenit şi apoi declinul treptat. Avu o viziune bruscă — surprinzătoare, înspăimântătoare — a propriei sale persoane stând pe peluza lui Wally Hamner, ţinând în mâini un sul de hârtie milimetrică pentru encefalografii acoperită cu piscurile şi prăvălişurile neregulate ale funcţiei mentale vătămate: înregistrarea monitorizată a unui gigantic Creier Petrecere cu tumoare. Se cutremură uşor şi-şi vârî mâinile în buzunarele paltonului ca să le încălzească.

Degetele mâinii drepte descoperiră din nou pacheţelul în staniol şi-l scoaseră din buzunar. Curios, îl desfăcu, ignorând gerul care-l muşca de vârfurile degetelor cu dinţi bonţi. Înăuntrul staniolului era o pilulă violet, micuţă, care ar fi putut încăpea pe unghia degetului său mic fără să-i atingă marginile. Mult mai mică decât, să zicem, o nucă. Era posibil ca o pastilă atât de mică să-i provoace nebunie, să-l determine să vadă lucruri care nu existau, să gândească într-un fel în care nu gândise niciodată? Era posibil, pe scurt, să simuleze toate circumstanţele bolii mortale a fiului său?

Nepăsător, aproape neatent, puse pilula în gură. Nu avea nici un gust. O înghiţi.

***

— *BART!* zbieră femeia. *BART DAWES!*

Purta o rochie neagră de seară, fără umeri şi ţinea în mână un pahar de martini. Avea păr negru, coafat special pentru această ocazie, prins cu un şnur sclipitor presărat cu strasuri.

El intrase pe uşa bucătăriei. Bucătăria era ticsită, înţesată de oameni. Era abia ora 20:30 şi Efectul Centrifugare încă nu ajunsese departe. Efectul Centrifugare era altă parte a teoriei lui Walter; pe măsură ce o petrecere continuă, afirma el, participanţii vor migra spre cele patru colţuri ale casei.

— Centrul nu rezistă, susţinea Wally, clipind înţelept. Asta a spus-o T. S. Eliot[24].

Potrivit spuselor lui, odată găsise un tip rătăcind prin podul locuinţei, la optsprezece ore după sfârşitul unei petreceri.

Femeia în rochie neagră îl sărută cald pe buze, lipindu-şi sânii generoşi de pieptul lui. O parte din martini se vărsă pe podea între ei.

— Bună, zise el. Cine eşti?

— Tina *Howard,* Bart. Nu mai ţii minte excursia cu anul? (Flutură sub nasul lui o unghie lungă, de forma unei lopăţele.) *BĂIAT OBRAZ-nic!*

— Tina *Howard?!* Dumnezeule, tu eşti!

Un surâs stupefiat îi lăţi gura. Acesta era alt atribut al petrecerilor lui Walter — persoane din trecutul tău apăreau la tot pasul, aidoma unor fotografii vechi. Cel mai bun prieten al tău de pe stradă de acum treizeci de ani, fata pe care fusese cât pe aici s-o seduci în colegiu, un tip împreună cu care lucraseşi timp de o lună, în vacanţa de vară, cu optsprezece ani în urmă.

— Atât doar că acum mă numesc Tina Howard Wallace, zise femeia cu rochie neagră. Soţul meu este pe-aici… pe undeva…

Privi vag în jur, mai vărsă nişte martini şi înghiţi restul înainte de a-l pierde pe tot.

— Nu aşa că-i GROAZNIC? Se pare că l-am pierdut.

Îl privi cald, speculativ, şi Bart abia putu să creadă că ea îi oferise prima atingere a cărnii de femeie — excursia din anul II, în liceul Grover Cleveland, cu o sută nouă ani în urmă. Îi pipăise sânul prin

bluza de marinar, albă, din bumbac, lângă…

— Pârâul Cotter, rosti cu glas tare.

Ea se îmbujoră şi chicoti.

— Da, da, văd că ţii minte.

Într-un reflex perfect involuntar, ochii lui coborâră spre decolteul rochiei, şi femeia izbucni în hohote de râs. El îi oferi din nou surâsul neajutorat.

— Cred că timpul zboară mai repede decât…

— Bart! răcni Wally Hamner peste vacarmul general al petrecerii. Mă bucur tare mult c-ai putut să vii!

Străbătu încăperea spre ei, în Zigzagul de Petrecere Walter Hamner, pe care urma, de asemenea, să-l patenteze — un bărbat slab, care chelise aproape complet, purtând o cămaşă impecabilă cu dunguliţe, ultimul răcnet al modei în 1962, şi ochelari cu rame de baga. Scutură mâna întinsă de Walter şi strânsoarea lui era pe atât de zdravănă pe cât şi-o reamintea.

— Văd c-ai făcut cunoştinţă cu Tina Wallace, zise Walter.

— Ce dracu', noi doi ne cunoaştem de mult timp! spuse el şi surâse stingher spre Tina.

— Să nu-i spui soţului meu asta, băiat obraznic, chicoti Tina. Scuzaţi-mă, vă rog! Ne vedem mai târziu, Bart?

— Sigur că da, îi răspunse.

Ea dispăru după un grup adunat lângă o masă încărcată de aperitive şi trecu apoi în living. El arătă din cap în urma ei.

— De unde-i culegi, Walter? Tipa aia a fost prima mea aventură. Parc-aş fi în emisiunea "Asta-i viaţa ta".

***

Walter ridică modest din umeri.

— Totul face parte din Presarea Plăcută, Barton, băiete! (Indică din bărbie spre punga pe care o avea sub braţ.) Ce ai în ambalajul acela simplu şi nepretenţios?

— Southern Comfort. Ai tonic de ghimber, nu?

— Sigur că da, încuviinţă Walter cu o strâmbătură. Chiar ai de gând să bei aiureala aia sudistă “pe-Swanee-în-jos”? Dintotdeauna te-am crezut un bărbat iubitor de scotch.

— În intimitatea mea, am fost dintotdeauna un bărbat Comfort-şi-tonic. Acum îmi dau arama pe faţă.

Walter râmji.

— Mary e pe-aici, pe undeva. S-a tot uitat după tine. Toarnă-ţi ceva şi ne ducem s-o căutăm.

— S-a făcut.

Traversă bucătăria, salutând persoane pe care le cunoştea vag şi care păreau că nu aveau habar cine era el şi răspunzând cu bună, ce mai fad, unor oameni de care nu-şi amintea şi care-l salutaseră ei primii. Fumul ţigărilor se revărsa maiestuos prin bucătărie. Conversaţiile piereau rapid, apropiindu-se şi îndepărtându-se ca posturile de radio pe frecvenţa AM în toiul nopţii, toate scăpărătoare şi lipsite de sens.

...Freddy şi Jim n-aveau fişele de pontaj aşa că

…zis că maică-sa a murit destul de recent şi că, dacă bea prea mult, îl apucă o criză de plâns

...şi când a râcâit vopseaua a văzut că era de fapt o piesă excelentă poate chiar dinaintea războiului de independenţă

…şi jidănelul a apărut la uşă, vânzând enciclopedii

…foarte nasol, nu-i de acord cu divorţul din cauza copiilor, dar el bea ca un

…rochie foarte drăguţă

...băuse prea mult şi când s-a dus să achite a borât peste chelneriţă

În faţa aragazului şi a chiuvetei fusese amplasată o masă lungă cu blatul laminat în plastic, care era deja ticsită cu sticle de tării desfăcute şi pahare de diferite mărimi şi umplute în diferite măsuri. Scrumierele debordau deja de mucuri de ţigări. În chiuvetă fuseseră înghesuite trei găletuşe pentru cuburi de gheaţă. Deasupra aragazului, un poster mare îl arăta pe Richard Nixon purtând o pereche de căşti audio. Firul căştilor dispărea în rectul unui măgar care se afla la marginea afişului. Dedesubt scria:

NOI ASCULTĂM MAI BINE!

În stânga, un bărbat cu pantaloni evazaţi, care-i atârnau lăbărţaţi, şi câte o băutură în fiecare mână (un pahar de apă care părea umplut cu whiskey şi o halbă mare cu bere) distra cu bancuri un grup mixt:

— Un tip intră într-un bar şi vede pe scaunul de lângă el o maimuţă. Comandă o bere şi când barmanul i-o duce, tipul zice: ” A cui e maimuţa asta? E drăguţă.” Barmanul îi răspunde: “Păi, e maimuţa pianistului”. Atunci tipul se-ntoarce şi…

Îşi prepară o băutură şi privi în jur, căutându-l pe Walt, dar acesta se dusese la uşă să întâmpine alţi musafiri — o pereche de tineri. Bărbatul avea o şapcă imensă de şofer, ochelari şi o haină lungă de protecţie, aşa cum purtau automobiliştii pe timpuri. Pe pieptul hainei scria:

ÎNTINDE-O LA DRUM

Câţiva musafiri râdeau cu gura până la urechi şi Walter hohotea. Referirea la gluma necunoscută părea să fie destul de veche.

— …şi atunci tipul se duce la pianist şi-i zice: “Maimuţa ta s-a pişat în berea mea. Ştii?” Iar pianistul îi zice: “Nu, dar fredonează câteva măsuri şi-o nimeresc eu”.

Rafală calculată de râs. Bărbatul cu pantaloni evazaţi lăbărţaţi sorbi din whiskey, apoi se răcori cu o duşcă de bere.

Îşi luă paharul şi intră în livingul scufundat în întuneric, strecurându-se în spatele Tinei Howard Wallace înainte ca ea să-l poată vedea şi înhăţa într-un joc prelung de-a Unde Au Ajuns Ei Acum. Avea impresia că femeia arăta ca genul de persoană care-ţi putea reproduce versete sau capitole din vieţile colegilor care ajunseseră rău — mărfurile oferite erau probabil divorţurile, bolile de nervi şi delictele de tot felul —, desfiinţându-i pe cei care avuseseră succes.

Cineva pusese la picup inevitabilul album de rock and roll din anii 1950 şi vreo cincisprezece perechi se zbânţuiau prost şi amuzant. O văzu pe Mary dansând cu un bărbat înalt şi zvelt pe care-l ştia, dar nu-l putea identifica. Jack? John? Jason? Scutură din cap. Nu-şi putea

reaminti numele. Mary purta o rochie de seară pe care n-o mai văzuse până atunci. Se încheia pe o parte şi lăsa destui nasturi desfăcuţi pentru a asigura un şliţ sexi, puţin deasupra genunchiului acoperit de dresul din nailon. Aşteptă o emoţie puternică — gelozie sau pierdere, ba chiar dorinţa carnală obişnuită —, dar nu apăru nimic. Sorbi din pahar.

Ea întoarse capul şi-l văzu. El ridică un deget neutru în semn de salut: *Haide, termină-ţi dansul…* dar Mary se opri şi veni spre el, aducându-şi partenerul.

— Mă bucur tare mult că ai putut să vii, Bart, rosti ea, ridicând glasul pentru a se face auzită peste râsete, conversaţii şi muzică. Îl mai ţii minte pe Dick Jackson?

Întinse mâna, şi bărbatul zvelt i-o scutură.

— Tu şi nevastă-ta aţi locuit pe strada noastră acum cinci… ba nu, acum şapte ani. Aşa-i?

Jackson încuviinţă din cap.

— În prezent, locuim în Willowood.

Programul de construcţii de locuinţe, gândi el. Devenise hipersensibil la topografia oraşului şi la cartierele rezidenţiale.

— Destul de bine. Mai lucrezi la Piels?

— Nu, mi-am cumpărat două camioane şi am propria mea afacere — firma Tri-State Haulers. Auzi, dacă spălătoria voastră are vreodată nevoie de transport zilnic… detergenţi sau orice alte chestii din astea…

— Nu mai lucrez la spălătorie, rosti el şi o văzu pe Mary schimbându-se uşor la faţă de parcă cineva i-ar fi atins o vânătaie sensibilă.

— Nu? Cu ce te ocupi?

— Liber-profesionist, răspunse şi rânji. Ai participat la greva şoferilor independenţi?

Chipul lui Jackson, deja înroşit de alcool, se învăpăie şi mai tare.

— Bineînţeles că da! Eu personal i-am deschis ochii unui tip care nu-i vedea rostul. Ştii cât au pus preţul la motorină nemernicii ăia mizerabili din Ohio? 31,9! Asta-mi reduce marja de profit de la doisprezece la sută la nouă la sută şi toată întreţinerea camioanelor

mele trebuie să iasă din ăia nouă la sută. Ca să nu mai amintesc de idioata aia de limitare de viteză…

În timp ce continua să vorbească despre pericolele cu care se confruntau camionagiii independenţi într-o ţară care se îmbolnăvise brusc şi grav de boala energetică, Bart asculta şi încuviinţa din cap la momentele cuvenite şi sorbea din pahar. Mary îşi ceru scuze şi se duse la bucătărie pentru a-şi lua un punci. Bărbatul cu haină lungă de protecţie executa un charleston exagerat după o melodie veche a lui Everly Brothers şi lumea râdea şi aplauda.

Soţia lui Jackson, o fată cu sâni mari, aspect musculos şi păr roşu ca morcovul, se apropie de ei şi făcură prezentările. Aproape că se bălăbănea. Ochii ei semănau cu indicatoarele "Gripat" de pe un automat de pinball. Îi strânse mâna, zâmbi sticlos şi i se adresă lui Dick Jackson:

— Scumpi, cred c-o să dau la bobocei. Unde-i baia?

Jackson o luă de acolo. El ocoli ringul de dans şi se aşeză într-un scaun de pe margine. Îşi termină paharul. Mary întârzia să se întoarcă. Bănui că o prinsese cineva într-o discuţie.

Scotoci printr-un buzunar interior, scoase un pachet de ţigări şi-şi aprinse una. Acum fuma numai la petreceri. Fusese o victorie de seamă, consemnată cu câţiva ani în urmă, pe când făcea parte din brigada cancerul-din-trei-pachete-pe-zi.

Fumase jumătate din ţigară şi se uita la uşa bucătăriei, aşteptând-o pe Mary, când coborî ochii întâmplător spre propriile sale degete şi văzu cât de interesante erau. Era fascinant felul în care arătătorul şi mijlociul mâinii drepte ştiau perfect cum să ţină o ţigară, de parcă ar fi fumat toată viaţa lor.

Ideea era atât de amuzantă, încât îi fu imposibil să nu surâdă.

Se părea că-şi examinase degetele de destul timp, când sesiză un gust diferit în gură. Nu neplăcut, ci doar diferit. Saliva devenise mai vâscoasă. Iar picioarele… îşi simţea picioarele vibrând uşor, ca şi cum ar fi vrut să bată în ritmul muzicii, ca şi cum dacă ar fi bătut în ritmul muzicii s-ar fi uşurat, s-ar fi calmat şi s-ar fi simţit din nou ca nişte picioare obişnuite…

Încercă o uşoară teamă faţă de felul în care gândul acela, care se ivise atât de banal, începuse să se înşurubeze în cu totul altă direcţie, aidoma unui om care se rătăcise într-o casă mare şi urca o scară înaltă de *crrrrristal*…

Senzaţia se repetă şi probabil că, da, de vină era pastila pe care o înghiţise, pilula Oliviei. Nu era totuşi un mod realmente interesant de a spune cristal? *Crrrristal* oferea un sunet zornăit şi scrobit, precum costumul unei stripteuze.

Zâmbi şiret şi-şi privi ţigara, care părea uimitor de *albă,* uimitor de *rotundă,* uimitor de simbolică pentru toată bogăţia Americii. Numai în America existau ţigări cu gust atât de bun. Pufăi. Minunat! Se gândi la toate ţigările din America revărsându-se de pe liniile de producţie din Winston-Salem, o revărsare de ţigări, un corn al abundenţei nesfârşit şi imaculat de alb. Mescalina, asta era. Începuse "excursia". Şi dacă oamenii ar fi ştiut ce gândea el despre cuvântul *cristal* (alias *crrrristal),* ar fi încuviinţat din capete: *Da, e nebun, aşa-i. Dilimandros rău de tot.* Dilimandros era alt cuvânt excelent. Brusc îşi dori ca Sal Magliore să fi fost acolo. El şi Sally Chioru' ar fi discutat împreună despre toate aspectele afacerilor Organizaţiei. Ar fi discutat despre târfe bătrâne şi împuşcături. În minte se văzu împreună cu Sally Chioru' mâncând linguini într-un micuţ *ristorante* italienesc, cu pereţi în nuanţe întunecate şi mese din lemn scrijelite, în timp ce coloana sonoră din *Naşul* răsuna din difuzoare. Totul în Tehnicolor somptuos, în care te puteai prăbuşi, în care te puteai scălda ca într-o cadă cu spumă de baie.

— Crrrristal, rosti încetişor şi surâse.

Avusese impresia că stătea de foarte mult timp aici, analizând un lucru sau altul, totuşi ţigara nu avea deloc scrum. Era uluit. Trase din nou din ea.

— Bart?

Ridica ochii. Mary îi întindea un sandviş. Îi zâmbi.

— Stai jos. E pentru mine?

— Da.

I-l dădu. Era un sandviş mic şi triunghiular, cu ceva roz în mijloc. Brusc îşi dădu seama că Mary ar fi fost speriată, oripilată, dacă ar fi ştiut că se afla sub efectul drogurilor. Era posibil să cheme salvarea, poliţia, Dumnezeu mai ştie pe cine. Trebuia să se comporte normal. În acelaşi timp, ideea de a se comporta normal îl făcea să se simtă mai straniu ca oricând.

— O să-l mănânc mai târziu, zise şi puse sandvişul în buzunarul cămăşii.

— Bart, eşti beat?

— Doar niţel, răspunse el.

Îi putea distinge porii de pe faţă. Nu-şi amintea să-i mai fi văzut vreodată atât de clar. O mulţime de găurele minuscule, ca şi cum Dumnezeu ar fi fost bucătar, iar ea ar fi fost crusta unei plăcinte. Chicoti, iar încruntătura care spori pe faţa ei îl determină să rostească:

— Auzi, să nu spui!

— Ce să spun?

Ridică din sprâncene, derutată.

— Despre Produsul numărul IV.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Bart, ce…

— Trebuie să mă duc la toaletă, spuse el. Mă-ntorc imediat.

Plecă fără să se uite la ea, dar îi putea simţi încruntătura radiindu-i de pe chip în valuri, precum căldura dinspre un cuptor cu microunde. Totuşi, dacă nu privea înapoi, era posibil ca ea să nu ghicească. În lumea aceasta, cea mai bună dintre lumile posibile, totul era cu putinţă, chiar şi scările din crrrristal. Zâmbi cu drag. Cuvântul îi devenise un prieten vechi.

Cumva, călătoria spre sala de baie deveni o odisee, un safari. Vacarmul petrecerii părea să fi crescut cu o pulsaţie ciclică. PĂREA SĂ CREASCĂ şi să descrească ÎN SILABE şi chiar Şl muzica DESCREŞTEA şi CREŞTEA. Mormăi spre oameni pe care credea că-i ştia, dar refuză să accepte fie şi măcar o singură deschidere conversaţională propusă; se mulţumea să arate sub pântece, să zâmbească şi să meargă mai departe. Lăsă în urmă chipuri nedumerite. De ce nu există niciodată o petrecere la care să fie numai străini, atunci când ai nevoie de ea? se mustră în gând.

Baia era ocupată. Aşteptă în afara uşii un timp care i se păru de ordinul orelor, iar când intră în cele din urmă nu putu să urineze, deşi avea senzaţia că ar fi vrut s-o facă. Se uita la peretele de deasupra bazinului de toaletă şi zidul se bomba spre înăuntru şi spre afară într-un ritm ciclic, de trei bătăi. Trase apa, deşi nu produsese nimic, pentru eventualitatea în care cineva ar fi ascultat la uşă, şi privi apa rotindu-se în vas. Avea o culoare roz sinistră, de parcă ultimul utilizator ar fi eliminat sânge. Tulburător.

Ieşi din baie şi petrecerea îl izbi din nou. Feţele veneau şi

dispăreau ca nişte baloane plutitoare. Totuşi, muzica era frumoasă. Cânta Elvis. Bunul şi bătrânul Elvis. Zi-le, Elvis, zi-le!

Chipul lui Mary se ivi înaintea lui şi pluti staţionar, părând îngrijorat.

— Bart, ce se-ntâmplă cu tine?

— Ce să se-ntâmple? Nu se-ntâmplă nimic.

Era uimit, uluit. Cuvintele ieşiseră într-o suită vizuală de note muzicale.

— Am halucinaţii.

Vorbise cu glas tare, dar de fapt vorbise numai pentru sine.

— Bart, ce-ai luat?

Părea speriată.

— Mescalină, îi răspunse.

— Dumnezeule, Bart! *Droguri? De ce?*

— De ce nu? răspunse el, nu arogant, ci pur şi simplu fiindcă era unicul răspuns la care se putuse gândi la repezeală.

Cuvintele ieşiră iarăşi în note, iar acum unele dintre ele aveau codiţe.

— Vrei să te duc la un doctor?

O privi, surprins, şi examină pe îndelete întrebarea în minte, pentru a vedea dacă nu avea conotaţii ascunse, ecouri freudiene ale casei de nebuni. Chicoti din nou şi chicotele i se revărsară muzical din gură şi prin faţa ochilor, note de crrrristal pe liniile şi spaţiile portativului, întrerupte de măsuri şi pauze.

— De ce să vreau la doctor? rosti, alegându-şi fiecare cuvânt. (Semnul de întrebare era o notă înaltă de o pătrime.) Este aşa cum a zis ea. Nici prea bine, nici prea rău. Dar interesant.

— Cine? întrebă ea. Cine ţi-a spus? De unde ai luat-o?

Faţa i se schimbă, părând să devină reptiliană şi parţial ascunsă. Mary, în rolul detectivului dintr-un film poliţist cu buget redus, proiectând lumina în ochii suspectului — *Haide, McGonigal, cum o vrei, dur sau blând?* — , şi apoi, mai rău, ea începu să-i amintească în mod neliniştitor de povestirile lui H. P. Lovecraft pe care le citise în

copilărie, istoriile ciclului Cthulu, în care oameni perfect normali se preschimbau în creaturi solzoase, târâtoare, sub acţiunea Celor Străvechi. Chipul lui Mary începuse să pară solziform, vag asemănător unui ţipar.

— Nu contează, îi spuse speriat. De ce nu mă poţi lăsa-n pace? Nu mă mai fute la cap! Eu nu te sâcâi.

Faţa ei avu un recul, redeveni faţa lui Mary, rănită, bănuitoare, şi el regretă. Petrecerea bubui şi se învolbură în jurul lor.

— Bine, Bart, rosti ea încetişor. Fă-ţi rău în orice fel doreşti. Dar, te rog, nu mă face de râs. Îţi pot cere măcar atât?

— Sigur că p…

Ea nu-i aşteptase însă răspunsul. Îl părăsi şi intră repede în bucătărie, fără să privească înapoi. Îi păru rău, totuşi în acelaşi timp se simţi uşurat. Dar dacă altcineva încerca să stea de vorbă cu el? Şi-ar fi dat seama. Nu putea să vorbească în mod normal cu oamenii, nu în halul ăsta. Se părea că nu-i putea prosti pe oameni să creadă că era beat.

— Corrrrrect, zise rostogolind uşor literele r pe cerul gurii.

De data aceasta, notele ieşiră într-o linie dreaptă, alergând toate cu codiţe. Putea să facă note toată noaptea şi să fie perfect fericit, nu-i păsa. Dar nu aici, unde ar fi putut să vină oricine şi să-l acosteze. Într-un loc intim, unde se putea auzi gândind. Petrecerea îl făcea să se simtă ca şi cum ar fi stat înapoia unei cascade imense. Era greu să se gândească pe acest fundal sonor. Mai bine să găsească un locşor liniştit. Poate şi c-un radio, la care să asculte. Simţea că ascultatul muzicii îi va ajuta gândirea şi existau multe lucruri la care să se gândească. Tone de lucruri.

De asemenea, era destul de sigur că oamenii începuseră să-i arunce priviri. Probabil că Mary răspândise zvonul: *Sunt îngrijorată. Bart a consumat mescalină.* Zvonul avea să treacă de la un grup la altul. Ei continuau, prefăcându-se că dansează, prefăcându-se că beau şi-şi văd de conversaţii, dar în realitate îl studiau dinapoia paharelor şi şopteau despre el. Îşi dădea seama. Totul era limpede precum crrrristalul.

Un bărbat trecu pe lângă el, ţinând în mână o sondă foarte înaltă, plină cu băutură, şi clătinându-se uşor. Îl trase de sacoul sport şi şopti răguşit:

— Ce se zice despre mine?

Bărbatul îi aruncă un surâs incoerent şi-i răsuflă în faţă un damf cald de scotch.

— O să-mi notez asta, îi spuse şi trecu mai departe.

***

Ajunse în cele din urmă în bârlogul lui Walter Hamber (mai târziu, n-ar fi putut spune cum o făcuse) şi, când închise uşa înapoia lui, zgomotele petrecerii amuţiră în mod binecuvântat. Începuse să se sperie. Drogul pe care-l înghiţise încă nu ajunsese la apogeu, ci venea tot mai puternic şi mai puternic. I se păru că traversase livingul în decursul unei clipiri de ochi, dormitorul în care fuseseră depozitate paltoanele, în altă clipire de ochi, holul, în a treia clipire de ochi. Şiragul existenţei normale, treze, se desfăcuse, risipind în toate direcţiile mărgelele realităţii. Continuitatea se sfărâmase. Simţul lui temporal era *el destructo*. Şi dacă nu-şi mai revenea niciodată? Dacă avea să fie aşa de-a pururi? Se gândi să se ghemuiască şi să tragă un pui de somn până ce efectul avea să înceteze, dar nu ştia dacă putea s-o facă. Iar dacă putea, Dumnezeu ştia ce vise aveau să apară. Felul degajat în care înghiţise pastila, sub imperiul unui imbold de moment, îl îngrozea acum. Nu era ca atunci când fusese beat; nu exista un miez de luciditate care să pâlpâie în adâncul lui, părticica aceea care nu se îmbăta niciodată. Era complet torpilat, de la un capăt la altul.

Dar era mai bine aici. Poate că aici, fiind singur, va putea să preia controlul. Şi, cel puţin, dac-o lua rău razna, n-ar fi…

— Salut!

Tresări, surprins, şi se uită spre colţul camerei. Într-un scaun cu spătar înalt, lângă unul dintre rafturile bibliotecii lui Walter, se afla un om. Ţinea în poală o carte deschisă. Sau nu era om? În odaie ardea o singură lumină, o veioză pe o măsuţă rotundă, în stânga celui care vorbise. Lumina ei proiecta umbre prelungi pe chipul lui, umbre atât de lungi, încât ochii îi erau caverne întunecate şi obrajii erau dăltuiţi în linii sardonice, malefice. Pentru o clipă, se gândi că dăduse peste Satan instalat în bârlogul lui Wally Hamner. După aceea, silueta se ridică şi văzu că era un om, un bărbat obişnuit. Un tip înalt, în jur de şaizeci de ani, cu ochi albaştri şi un nas care fusese lovit în mod repetat în meciuri pe care le pierduse cu sticla. Nu avea însă un pahar cu băutură şi nici pe masă nu se zărea vreunul.

— După cum văd, alt rătăcitor, rosti bărbatul şi întinse mâna. Phil Drake.

— Barton Dawes, spuse el, încă ameţit de sperietură.

Îşi strânseră mâinile. Palma lui Drake se simţea contorsionată şi cu cicatricea unei răni vechi — poate o arsură. Nu-l deranja totuşi să dea mâna cu străinii. *Drake…* Numele îi suna familiar, însă nu-şi putea reaminti unde-l mai auzise.

— Nu te simţi bine? întrebă Drake. Pari niţel cam…

— Sunt ameţit, zise el. Am luat nişte mescalină şi — măiculiţă! — sunt ameţit bine.

Privi rafturile cu cărţi, le văzu crescând şi descrescând şi nu-i plăcu. Aduceau prea mult cu bătăile unei inimi gigantice. Nu mai dorea să vadă lucrurile în felul acela.

— Am înţeles, rosti Drake. Stai jos. Povesteşte-mi cum este.

Îl privi, uşor surprins, apoi simţi un val incredibil de uşurare. Se aşeză.

— Ştii ceva despre mescalină? îl întrebă.

— Puţin, doar câte ceva. Am o cafenea şi puştii mai vin de pe stradă, pierduţi într-o “excursie”… este o “excursie” bună? se interesă politicos.

— Bună şi rea, răspunse el. Este… tare. Ăsta-i un cuvânt bun, aşa cum îl folosesc ei.

— Da. Este.

— Începusem să mă sperii niţel.

Se uită pe fereastră şi văzu o autostradă celestă lungă, întinzându-se peste domul negru al nopţii. Îşi feri ochii cu un gest de indiferenţă, dar nu se putu abţine să nu-şi umezească buzele.

— Spune-mi… de obicei, cât durează asta?

— Când ai băgat?

— Ce să bag?

Cuvintele ieşiră din gura lui sub formă de litere, căzură pe covor şi se dizolvară.

— Când ai înghiţit drogul?

— Ah… pe la opt şi jumătate.

— Iar acum este… Îşi consultă ceasul: Zece fără un sfert…

— Zece fără un sfert? Doar *atât*?

Drake zâmbi.

— Percepţia timpului se face varză, aşa-i? Mă aştept să termini pe la unu şi jumătate.

— Serios?

— Da, aşa cred. Probabil că acum eşti chiar în vârf. Este foarte vizual?

— Da. Chiar *prea* vizual.

— A vedea mai multe lucruri decât a fost menit ochiul omului să vadă, spuse Drake şi-i oferi un surâs straniu, strâmb.

— Da, asta-i. Exact asta-i!

Senzaţia lui de uşurare în prezenţa bărbatului era intensă. Se simţea salvat.

— Cu ce te ocupi în afară de a sta de vorbă cu bărbaţi de vârstă mijlocie, care-au căzut prin vizuina iepurelui în Ţara Minunilor?

Drake surâse.

— Frumos zis. De obicei, persoanele care au consumat mescalină sau LSD au probleme de exprimare şi uneori devin incoerente. Mi-am petrecut majoritatea serilor la liniile telefonice gratuite pentru ajutor. În timpul săptămânii, după-amiezile lucrez în cafeneaua despre care ţi-am pomenit — se numeşte Drop Down Mamma. Cei mai mulţi clienţi sunt ciudaţi de pe stradă şi boschetari. Dimineţile, umblu pur şi simplu pe străzi şi vorbesc cu enoriaşii mei, dacă s-au trezit. Iar în restul timpului, fac comisioane la închisoarea districtuală.

— Eşti preot?

— Ei îmi zic preot de stradă. Foarte romantic. Malcolm Boyd[25], păzea! Cândva, am fost preot adevărat.

— Nu mai eşti?

— Am părăsit biserica-mamă, zise Drake.

Rosti cuvintele acelea încet, dar cu o finalitate teribilă. I se păru că aproape aude zăngănitul uşilor de fier, izbite şi închise pe vecie.

— De ce-ai făcut-o?

Drake strânse din umeri.

— Nu contează. Dar tu? De unde ai luat mescalină?

— De la o fată care mergea spre Las Vegas. O fată la locul ei… cred. M-a sunat de Crăciun.

— Pentru ajutor?

— Aşa cred.

— Ai ajutat-o?

— Nu ştiu. (Zâmbi cu viclenie.) Părinte, povesteşte-mi despre sufletul meu nemuritor!

Drake avu un rictus.

— Nu sunt părintele tău.

— Nu contează asta.

— Ce vrei să ştii despre *sufletul* tău?

Îşi coborî privirea spre degete. Putea să creeze fulgere de lumină

care să ţâşnească din vârfurile lor oricând ar fi dorit. Îi dădea un sentiment ameţitor de putere.

— Vreau să ştiu ce se va întâmpla cu el, dacă mă sinucid.

Drake se foi tulburat.

— Nu-i bine să te gândeşti la sinucidere când eşti în "excursie". Vorbeşte drogul, nu tu.

— Acum vorbesc *eu,* îi zise. Răspunde-mi!

— Nu pot. Nu ştiu ce se va întâmpla cu *sufletul tău* dacă te sinucizi. Ştiu însă ce se va întâmpla cu trupul tău. Va putrezi.

Surprins de ideea aceea, îşi examină din nou palmele. Îndatoritoare, păreau să se crape şi să se năruiască în faţa ochilor săi, făcându-l să se gândească la povestirea lui Poe, "Faptele în cazul domnului Valdemar". Ce mai noapte! Poe şi Lovecraft. Avem vreun A. Gordon Pym pe undeva? Şi ce părere aveţi despre Abdul Allhazred[26], arabul nebun? Ridică privirea, oarecum deconcertat, însă nu descurajat.

— Ce-ţi face corpul? se interesă Drake.

— Poftim?

Se încruntă, străduindu-se să analizeze sensul întrebării.

— "Excursiile" sunt două simultan, spuse Drake. Una a minţii şi alta a corpului. Ţi-e greaţă? Ai dureri? Te simţi neplăcut din vreun punct de vedere?

Îşi consultă corpul.

— Nu, îi răspunse. Mă simt pur şi simplu… ocupat.

Râse puţin înaintea cuvântului acela şi Drake zâmbi. Era un termen foarte bun pentru a descrie felul în care se simţea; trupul său părea foarte activ, chiar dacă nu făcea nici o mişcare. Destul de uşor, material vorbind, totuşi nu eteric. Ba chiar nu se simţise niciodată atât de *corporal,* atât de conştient de felul în care se întreţeseau laolaltă procesele lui mentale şi corpul fizic. Între ele nu exista nici o demarcaţie. Nu-l puteai desface pe unul de celălalt. Trebuia să iei pachetul complet, copilaş! Integrare. Entropie. Ideea se revărsă peste el aidoma unui răsărit de soare rapid de la tropice. Rămase, rumegând-o în lumina situaţiei sale actuale, străduindu-se să-i discearnă şablonul, dacă exista aşa ceva. Dar…

— Dar mai este sufletul, zise el cu glas tare.

— Ce-i cu sufletul? întrebă amabil Drake.

— Dacă ucizi creierul, ucizi corpul, articulă el lent. Şi invers. Dar ce se-ntâmplă cu *sufletul* tău? Ăsta-i misterul, părі… domnule Drake.

— "Visele din somnul morţii". *Hamlet,* domnule Dawes.

— Crezi că sufletul continuă să trăiască? Există supravieţuire?

Ochii lui Drake se mohorâră.

— Da, îi spuse. Cred că există supravieţuire… într-o formă sau alta.

— Şi crezi că sinuciderea este un păcat de moarte care condamnă sufletul în iad?

Drake nu răspunse mult timp. După aceea spuse:

— Sinuciderea este un lucru rău. Cred asta cu toată inima mea.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Drake se sculă în picioare.

— Nici nu intenţionez să-ţi răspund. Nu mă mai ocup de metafizică. Sunt mirean. Vrei să te întorci la petrecere?

Se gândi la gălăgie şi la agitaţie şi clătină din cap.

— Vrei acasă?

— N-aş putea să şofez. Mi-ar fi frică.

— Dacă doreşti, te duc eu.

— Ai vrea s-o faci? Şi cum te-ntorci?

— O să chem un taxi de la tine de acasă. Noaptea de revelion este foarte bănoasă pentru taximetrişti.

— Ar fi grozav, îi spuse recunoscător. Cred că mi-ar plăcea să fiu singur. Mi-ar plăcea să mă uit la televizor.

— Eşti ferit de pericole dacă rămâi singur? întrebă Drake sumbru.

— Nimeni nu este, replică la fel de grav şi amândoi izbucniră în râs.

— Bine. Vrei să-ţi iei rămas-bun de la cineva?

— Nu. Există vreo ieşire prin spate?

— Cred că putem găsi una.

***

Nu vorbi prea mult pe drumul spre casă. Felinarele pe lângă care treceau erau singurele imagini la care mai putea să reziste. Când ajunseră lângă şantier, îi ceru părerea lui Drake.

— Construiesc şosele noi pentru hipopotamii care sug energie, în vreme ce copiii din oraşul ăsta mor de foame, comentă Drake scurt. Ce cred eu? Cred că-i pur şi simplu o crimă.

Fu gata să-i povestească despre bombele cu benzină, macaraua incendiată şi rulota pentru birouri arsă, apoi se răzgândi. Drake putea să creadă că fusese o halucinaţie. Ba chiar mai rău, putea să creadă că nu fusese.

***

Restul serii fu mai degrabă neclar. Îl îndrumă pe Drake spre casa lui. Drake observă că toţi de pe stradă ori plecaseră la alte petreceri, ori se culcaseră neobişnuit de devreme. El nu comentă. Drake chemă un taxi. Se uitară o vreme la televizor fără să vorbească — Guy Lombardo cânta cea mai dulce muzică din colţul acesta de paradis la hotelul Waldorf-Astoria. Se gândi că Guy Lombardo semăna clar cu un broscoi.

Taxiul sosi la 23:45. Drake îl mai întrebă o dată dacă totul avea să fie bine.

— Da, cred că-ncep să-mi revin.

Spunea adevărul. Halucinaţiile se deşertau undeva spre fundul minţii.

Drake deschise uşa de la intrare şi-şi ridică gulerul.

— Nu te mai gândi la sinucidere. Este un act de laşitate.

Zâmbi şi încuviinţă din cap, dar nici nu acceptă, nici nu-i respinse sfatul. Aşa cum făcea în toate privinţele în zilele astea, îl luă pur şi

simplu la cunoştinţă.

— La mulţi ani! îi spuse.

— La fel, domnule Dawes!

Taxiul claxonă, nerăbdător.

Drake porni pe alee şi taxiul dispăru, cu lumina galbenă strălucind pe capotă.

Reveni în living şi se aşeză în faţa televizorului. Comutaseră de la Guy Lombardo la Times Square, unde sfera luminoasă era pregătită în vârful blocului Allis-Chalmers, gata să-şi înceapă coborârea în 1974. Se simţea vlăguit, stors, finalmente somnoros. Sfera avea să coboare în curând, iar el avea să intre drogat până peste cap în noul an. Undeva prin ţară, un prunc al Anului Nou îşi împingea capul strivit, acoperit de placentă, ieşind din uterul mamei sale şi pătrunzând în această lume, cea mai bună dintre lumile posibile. La petrecerea lui Walter Hamner, oamenii ridicau paharele şi numărau secundele. Deciziile Anului Nou aveau să fie testate. Cele mai multe dintre ele urmau să se dovedească la fel de solide ca un şerveţel de hârtie ud. Mânat de un imbold, luă de asemenea o hotărâre şi se scula în picioare, în pofida oboselii. Îl durea tot corpul şi spinarea îi era parcă din sticlă — era un fel de mahmureală. Se duse în bucătărie şi luă ciocanul de pe raftul cu scule. Când reveni în living, sfera luminoasă cobora pe pilon. Ecranul se divizase în două, în dreapta bila, iar în stânga petrecăreţii din Waldorf, care scandau:

— Opt… şapte… şase… cinci…

O damă grasă din înalta societate îşi întrezări imaginea pe un monitor, păru surprinsă, apoi flutură din braţe spre ţară.

Schimbarea anului, gândi el. În mod absurd, firişoarele de păr i se zbârliră pe braţe.

Sfera ajunse jos şi o emblemă se aprinse pe vârful blocului Allis-Chalmers.

1974

În aceeaşi secundă, el roti ciocanul, şi ecranul televizorului explodă. Sticla erupse pe covor. Se auzi sfârâit de fire încinse, dar nu izbucni nici un incendiu. Pentru a fi sigur că televizorul nu avea să-l prăjească peste noapte, drept răzbunare, trase firul din priză cu

piciorul.

— La mulţi ani! spuse încetişor şi lăsă ciocanul să cadă pe covor.

***

Se întinse pe canapea şi adormi aproape imediat. Dormi cu luminile aprinse, şi somnul îi fu fără vise.

PARTEA A TREIA

IANUARIE

“Dacă nu-mi găsesc un adăpost,

O să dispar încet…”

— Rolling Stones

5 ianuarie 1974

Lucrul care se petrecu în Shop ‘n’ Save în ziua aceea fu singurul eveniment din toată viaţa lui care păruse cu adevărat planificat şi conştient, nu aleatoriu. Fusese ca şi cum un deget invizibil scrisese pe un seamăn de-al său, cu intenţia vădită ca el să citească.

Îi plăcea să umble prin magazine. Era foarte liniştitor, foarte sănătos pentru minte. După aventura cu mescalina, îi plăcea mult să facă lucruri sănătoase pentru minte. Pe 1 ianuarie, se trezise abia după-amiaza şi-şi petrecuse restul zilei rătăcind dezlânat prin casă, simţindu-se confuz şi straniu. Ridica obiecte şi le privea, simţindu-se ca Hamlet examinând craniul lui Yorrick. Într-un grad mai redus, senzaţia se prelungise şi a doua zi, ba chiar şi a treia. Totuşi, din alt punct de vedere, efectul fusese bun. Mintea i se simţea curată şi curăţată, ca şi cum fusese întoarsă cu fundul în sus, frecată şi lustruită de o gospodină interioară, energică şi maniacă a curăţeniei. Nu se îmbătase şi de aceea nu plânsese. Când Mary îi telefonase, precaută, pe la ora 19, pe 1 ianuarie, el îi vorbise calm şi raţional şi părea că poziţiile lor nu se schimbaseră prea mult. Jucau un fel de joc social de-a regina pe furate, fiecare aşteptându-l pe celălalt să se mişte primul. Ea se mişcase puţin şi amintise de divorţ. Doar o posibilitate, clintirea cea mai infimă a unui deget, totuşi o mişcare. Nu, unicul

lucru care-l neliniştea realmente în urma mescalinei era ecranul spart al televizorului color Zenith. Nu putea să înţeleagă motivul pentru care o făcuse. Îşi dorise mulţi ani un asemenea televizor, deşi programele lui favorite erau cele vechi, în alb-negru. Nici chiar actul în sine nu-l tulbura atât de mult pe cât o făcea dovada care dăinuia — sticla spartă şi firele expuse. Păreau să-i reproşeze, să-l întrebe: *De ce ai făcut asta? Te-am slujit cu credinţă şi tu m-ai distrus. Nu ţi-am făcut niciodată vreun rău şi tu m-ai spart. Eram lipsit de apărare.* Şi era un memento teribil a ceea ce intenţionau să facă cu locuinţa sa. În cele din urmă, luă o cuvertură veche şi acoperi ecranul. Asta îl făcu să se simtă simultan mai bine şi mai rău. Mai bine, fiindcă nu-l putea vedea, mai rău, fiindcă parcă avea un cadavru în linţoliu în casă. Aruncase ciocanul ca pe o armă a crimei.

Umblatul prin magazine îi făcea însă bine, ca şi cum ar fi băut o cafea la Benjy's Grill sau ar fi dus LTD-ul la spălătoria auto Clean Living Car Wash ori s-ar fi oprit la standul de ziare al lui Henry, în centru, ca să cumpere un exemplar din *Time*. Shop 'n' Save era foarte mare, iluminat cu tuburi fluorescente montate în plafon şi plin de doamne care împingeau cărucioare, admonestau copiii şi se încruntau la tomatele învelite în plastic transparent care le împiedica să le pipăie ca lumea. Din difuzoarele discrete de sus se revărsa muzică ambientală, care curgea atât de monoton încât nici nu putea fi auzită.

În ziua aceasta, sâmbătă, S&S era plin de cumpărătorii specifici pentru week-end-uri, iar bărbaţii erau mai mulţi ca de obicei, însoţindu-şi nevestele şi iritându-le cu sugestii najve. El privi cu ochi netulburaţi soţii, soţiile şi rezultatele diverselor lor parteneriate. Ziua era senină şi razele de soare se revărsau prin ferestrele frontale mari ale magazinului, proiectând pătrate ţipătoare lângă casele de marcat şi nimerind ocazional pe părul unei femei pentru a-l transforma într-un halou de lumină. Lucrurile nu păreau foarte serioase când era aşa, dar se înrăutăţeau întotdeauna seara.

Căruciorul lui se umpluse cu ceea ce alegea în mod obişnuit un bărbat azvârlit cu brutalitate în menajul solitar: spaghete, un borcan cu sos de carne, paisprezece tăviţe cu semipreparate congelate, o duzină de ouă, unt şi un pachet de portocale fără sâmburi, pentru a ţine la distanţă scorbutul.

Mergea pe o alee centrală dintre rafturi, îndreptându-se către casă, când Dumnezeu, poate, îi vorbi. În faţa lui se afla o femeie cu pantaloni albaştri-cobalt şi un pulover bleumarin tricotat cu model în şerpi. Părul îi era foarte galben. Avea probabil în jur de treizeci şi cinci de ani şi arăta bine, într-un mod deschis, vioi. Scoase un sunet

ciudat, ca un croncănit bolborosit în fundul gâtului şi se clătină. Flaconul din plastic cu muştar pe care-l ţinuse în mână căzu pe podea şi se rostogoli, arătând întruna un steguleţ roşu şi cuvântul FRENCH'S.

— Doamnă? îndrăzni el. Vă simţiţi bine?

Femeia căzu pe spate şi braţul ei drept, pe care-l ridicase pentru a-şi păstra echilibrul, dărâmă vreo douăzeci de cutii de cafea. Pe fiecare cutie scria:

MAXWELL HOUSE

Bună până la ultima picătură

Totul se petrecu atât de repede, încât el nu se sperie cu adevărat — nu pentru sine oricum —, dar zări ceva ce nu uită şi care avea să revină pentru a-i bântui visele. Ochii ei se dăduseră peste cap, la fel ca ai lui Charlie în timpul crizelor.

Femeia căzu pe podea. Croncăni slab. Picioarele încălţate în cizme din piele cu o dungă de sare de jur-împrejurul tălpilor răpăiră pe gresie. Femeia aflată chiar în spatele lui ţipă fără putere. Un angajat care punea preţuri pe conservele de supă o luă la fugă pe interval, scăpându-şi marcatorul. Două casieriţe veniră în capătul aleii şi se holbară, cu ochii mari.

El se auzi rostind:

— Cred c-are o criză de epilepsie.

Nu era însă o criză de epilepsie. Era un fel de hemoragie cerebrală şi un medic care se afla în magazin împreună cu soţia lui constată decesul. Tânărul medic părea speriat, de parcă în clipa aceea şi-ar fi dat seama că profesiunea lui avea să-l urmărească până în mormânt, ca un monstru răzbunător dintr-un film horror. Până ce termină examinarea, destui gură-cască se strânseseră în jurul tinerei care zăcea printre cutiile de cafea ce fuseseră ultima parte din lume asupra căreia îşi exercitase privilegiul omenesc de a le rearanja. Acum ea devenise parte din cealaltă lume şi avea să fie rearanjată de alţi oameni. Căruciorul îi era pe jumătate umplut cu provizii pentru o săptămână şi vederea conservelor, cutiilor şi tăviţelor cu carne trezi în el o teroare ascuţită, chinuitoare.

Privind în căruciorul moartei, se întrebă ce aveau să facă cu produsele acelea. Le puneau înapoi pe rafturi? Le depozitau lângă

biroul directorului, până ce aveau să fie achitate, dovada faptului că stăpâna casei murise la post?

Cineva chemase un poliţist, care îşi făcea loc prin mulţimea adunată lângă case.

— Faceţi loc, rostea cu importanţă. Nu are aer.

De parcă i-ar mai fi folosit la ceva.

Se răsuci şi se împinse printre oameni, deschizându-şi drum cu umărul. Calmul său din ultimele cinci zile se sfărâmase, probabil pentru totdeauna. Existase oare vreodată un semn mai clar? Cu siguranţă, nu. Dar ce voia să fie semnul acela? Ce?

***

Când ajunse acasă, puse semipreparatele în congelator, apoi îşi făcu o băutură tare. Inima îi bubuia în piept. Pe drumul de la supermarket, tot încercase să-şi reamintească ce făcuseră cu hainele lui Charlie.

Jucăriile le donaseră la Goodwill Shop din Norton, iar contul lui bancar de o mie de dolari (banii de colegiu — jumătate din tot ceea ce primise Charlie de la rude, la aniversări şi cu ocazia Crăciunului, intrase în contul acela, în ciuda ţipetelor lui de protest) îl transferaseră în contul lor comun. La sfatul mamei lui Jean, îi arseseră aşternuturile — el nu putuse înţelege asta, dar nu avusese inima să protesteze; totul se năruise, şi el să se certe pentru păstrarea unei saltele? Însă cu hainele fusese altceva. Ce făcuseră cu hainele lui Charlie?

Întrebarea îl roase toată după-amiaza, sporindu-i iritarea şi, la un moment dat, fu cât pe-aici să o sune pe Mary şi s-o întrebe. Aceea ar fi fost însă ultima picătură, nu? După aşa ceva, ea n-ar mai fi fost nevoită să se întrebe asupra sănătăţii lui mentale.

Imediat înainte de apus, urcă în podul micuţ, la care ajunse strecurându-se prin trapa din tavanul debaralei dormitorului mare. Fu nevoit să se suie pe un scaun şi să se caţere de acolo. Nu mai fusese de foarte mult timp în pod, dar unicul bec de 100 W continua să funcţioneze. Era acoperit de colb şi pânze de păianjen, totuşi se aprindea.

Deschise la întâmplare o cutie prăfuită şi-şi descoperi toate anuarele din liceu şi din colegiu, aşezate ordonat. Pe copertele fiecărui

anuar de liceu erau ştanţate cuvintele:

CENTURIONUL

Liceul Bay…

Pe copertele fiecărui anuar de colegiu (erau mai grele, mai bogat legate) scria:

PRISMA

Să ne amintim…

Deschise mai întâi anuarele din liceu, răsfoind prin paginile cu semnături de la sfârşit ("Şi-n sus, şi-n jos, pe unde m-am întors/ Eu sunt tipa care ţi-a stricat anuarul/ Scriind totul pe dos — A.F.A., Connie"), fotografiile unor profesori de demult, încremeniţi îndărătul catedrelor şi lângă tablele lor, zâmbind vag, apoi ale colegilor pe care abia şi-i reamintea, cu preocupările lor (Prietenii Istoriei, 1, 2; Consiliul Clasei, 2, 3, 4; Societatea Poe, 4) afişate dedesubt, alături de porecle şi de un mic slogan. Cunoştea destinul unora (armată, mort în accident de maşină, director-adjunct de bancă), dar cei mai mulţi dispăruseră şi viitorul lor îi era ascuns.

În anuarul din ultimul an de liceu, găsi un George Barton Dawes tânăr, privind visător spre viitor dintr-o fotografie retuşată, făcută la Studioul Cressey. Fu uluit cât de puţine ştia băiatul acela despre viitor şi cât de mult semăna băiatul acela cu fiul ale cărui urme venise să le caute bărbatul acesta. Băiatul din fotografie nici nu produsese încă sperma care avea să devină jumătate din fiu. Dedesubtul fotografiei scria:

BARTON G. DAWES

"Bâzâilă"

(Clubul Turistic, 1, 2, 3, 4;

Societatea Poe, 3, 4)

Liceul Bay

Bart, Klovnul Klasei, ne-a uşurat povara!

Puse anuarele talmeş-balmeş în cutia lor şi continuă să cotrobaiască. Găsi draperiile pe care Mary le demontase cu cinci ani în urmă. Un fotoliu cu un braţ rupt. Un radio cu ceas care nu funcţiona. Un album cu poze de la nuntă, prin care se temu să privească. Teancuri de reviste — *ar trebui să le arunc,* îşi spuse. *Vara reprezintă un risc de incendiu.* Motorul unei maşini de spălat pe care îl adusese odată de la spălătorie şi pe care-l meşterise, dar fără rezultat. Şi hainele lui Charlie.

Se aflau în trei cutii de carton şi miroseau puternic a naftalină. Cămăşile lui Charlie, pantalonii şi puloverele, ba chiar şi lenjeria lui Hanes de corp. Le scoase şi privi cu atenţie fiecare obiect, încercând să şi-l închipuie pe Charlie purtând lucrurile acestea, umblând în ele, rearanjând părţi minore ale lumii îmbrăcat în ele. În cele din urmă, mirosul de naftalină îl alungă din pod, tremurând şi strâmbându-se, simţind nevoia să bea ceva. Miros de obiecte care zăcuseră tăcute şi inutile de-a lungul anilor, obiecte care nu aveau alt scop decât să rănească. Se gândi la ele aproape toată seara, până ce băutura anulă capacitatea de gândire.

7 ianuarie 1974

Soneria sună la 10:15 şi, când deschise uşa din faţă, zări un bărbat în costum şi palton, relaxat, prietenos şi cumva molâu. Era proaspăt bărbierit şi purta o servietă diplomat îngustă; iniţial, crezu că era un comis-voiajor cu servieta plină de mostre — produse Amway, abonamente la reviste sau poate chiar mincinosul solvent Swipe — şi se pregăti să-l invite înăuntru, să-l asculte prezentarea cu atenţie, să pună întrebări şi poate chiar să cumpere ceva. Cu excepţia Oliviei, era prima persoană care intrase în casă de când plecase Mary, cu aproape cinci săptămâni în urmă.

Bărbatul nu era însă comis-voiajor. Era avocat. Se numea Philip T. Fenner şi clientul său era Consiliul Municipal. Anunţă toate datele acelea cu un zâmbet timid şi o strângere de mână fermă.

— Intră, rosti el şi oftă.

Dintr-un punct de vedere, individul *era* măcar pe jumătate un comis-voiajor. Puteai spune chiar că vindea Swipe.

Fenner continua să vorbească, neîntrerupt, cu viteza de o sută de kilometri pe oră.

— Ai o casă frumoasă. Realmente frumoasă. Eu spun mereu că un proprietar grijuliu se vede imediat. N-o să te reţin mult timp, domnule Dawes. Ştiu că eşti foarte ocupat, dar Jack Gordon s-a gândit că aş putea să trec pe aici, fiindcă tot îmi este în drum şi să-ţi las formularul acesta de mutare. Bănuiesc că l-ai cerut prin poştă, dar ştii cum este cu nebunia de Crăciun — se rătăcesc muie lucruri. Şi, bineînţeles, voi fi încântat să-ţi răspund dacă ai vreo întrebare.

— Am o întrebare, spuse fără să zâmbească.

Masca veselă a vizitatorului lunecă pentru o clipă şi îl văzu pe adevăratul Fenner pândind înapoia ei, rece şi mecanic ca un ceas Pulsar.

— Despre ce ar fi vorba, domnule Dawes?

El zâmbi.

— Bei o cafea?

Redevine zâmbitorul Fenner, voiosul mesager care aduce mesajele Consiliului Municipal.

— Să-ţi spun sincer, o cafea ar fi grozavă, dacă nu-i un deranj prea mare. Cam geruleţ afară — minus opt grade. Iernile devin tot mai friguroase, nu crezi?

— Aşa este. (Apa pe care o fiersese pentru cafeaua de la micul-dejun era încă fierbinte în ibric.) Sper că n-ai nimic împotriva ness-ului. Soţia mea a plecat câteva zile în vizită la părinţi şi mă descurc cum pot.

Fenner râse politicos şi el îşi dădu seama că ştia exact care era situaţia între el şi Mary, şi probabil care era situaţia între el şi oricare alte persoane sau instituţii: Steve Ordner, Vinnie Mason, corporaţia, Dumnezeu.

— Deloc, ness-ul este perfect. Beau mereu ness. Nici nu-mi dau seama care-i diferenţa. Pot să pun nişte acte pe masa aceasta?

— Dă-i drumul. Cu frişcă?

— Nu, simplu. Simplu este excelent.

Fenner îşi descheie paltonul, dar nu-l scoase. Îl aranjă sub el când se aşeză, aşa cum o femeie îşi aranjează rochia pentru a nu-i mototoli spatele. Pentru un bărbat, gestul era discordant de delicat. Deschise servieta şi scoase un formular capsat, care semăna cu cele pentru

impozitul pe venit global. Îi umplu o ceaşcă de cafea şi i-o întinse.

— Mulţumesc. Mulţumesc foarte mult. Nu bei şi dumneata?

— Cred c-o să-mi torn un păhărel de tărie, zise el.

— Aha, încuviinţă Fenner şi zâmbi fermecător. (Sorbi din cafea.) Este bună, foarte bună. Exact ce-mi trebuia.

Îşi prepară un cocteil într-o sondă şi spuse:

— Te rog să mă scuzi, domnule Fenner. Trebuie să dau un telefon.

— Sigur că da. Bineînţeles.

Sorbi iarăşi din cafea şi plescăi din buze.

El merse la telefonul din hol, lăsând uşa deschisă. Telefonă la reşedinţa Calloway şi-i răspunse Jean.

— Sunt Bart, spuse el. Mary este pe-acolo?

— Doarme.

Glasul lui Jean era îngheţat.

— Scoal-o, te rog. Este foarte important.

— Fac prinsoare că este. Fac prinsoare. Chiar aseară i-am zis lui Lester: Lester, e momentul să ne gândim să ne schimbăm numărul şi să-l dăm la secret. Şi a fost de acord cu mine. Amândoi credem că ai luat-o razna, Barton Dawes, şi ăsta-i adevărul adevărat, fără umbră de îndoială.

— Regret să aud asta. Totuşi, trebuie realmente să…

Telefonul de la etaj fu ridicat din furcă şi Mary rosti:

— Bart?

— Da. Mary, a fost pe la tine un avocat pe nume Fenner? Un tip mieros, care-ncearcă să se comporte ca Jimmy Stewart?

— Nu, răspunse ea.

Rahat, gherlă!

Apoi, ea adăugă:

— M-a sunat la telefon.

Asta-i! Fenner stătea în prag, ţinând în mână ceaşca de cafea şi sorbind calm. Expresia pe jumătate timidă, complet voioasă şi modestă dispăruse. Chipul îi era mai degrabă îndurerat.

— Mamă, închide la tine, zise Mary, şi Jean Calloway închise derivaţia telefonică, pufnind amar.

— S-a interesat de mine? întrebă el.

— Da.

— A discutat cu tine după petrecere?

— Da, dar… nu i-am spus nimic despre chestia aia.

— S-ar putea să-i fi spus mai multe decât ştii. Pare moale şi adormit, dar este jugănarul Consiliului Municipal. (Zâmbi spre Fenner, care-i replică printr-un surâs subţire.) Ai stabilit o întâlnire cu el?

— Păi… da, făcu ea surprinsă. Dar, Bart, vrea să discute numai despre casă…

— Aşa ţi-a spus ţie. De fapt, vrea să discute despre mine. Cred că indivizii ăştia vor să mă târască într-o audiere de competenţă.

— O… ce…?

Părea cu totul derutată.

— Încă nu le-am luat banii, în concluzie trebuie să fiu nebun. Mary, mai ţii minte despre ce am discutat la Handy Andy?

— Bart, domnul Fenner este în casă?

— Da.

— Despre psihiatru, răspunse ea fără viaţă. Am menţionat că ar trebui să te duci să te vadă un… oh, Bart, îmi pare rău.

— N-are de ce să-ţi pară, zise el încet şi onest. Va fi în regulă, Mary. Ţi-o jur. Poate că altele nu vor fi, dar asta va fi în regulă.

Închise telefonul şi se întoarse către Fenner.

— Vrei să-l sun pe Steve Ordner? întrebă el. Pe Vinnie Mason? N-o să mă deranjez cu Ron Stone sau Tom Granger — ei ar recunoaşte un puţoi de doi bani ca tine, chiar înainte să-ţi deschizi geanta. Dar Vinnie nu te-ar recunoaşte, iar Ordner te-ar primi cu braţele deschise. Este pe urmele mele.

— Nu-i necesar, spuse Fenner. M-ai înţeles greşit, domnule Dawes. Şi se pare că i-ai înţeles greşit şi pe clienţii mei. Aici nu există absolut nimic personal. Nimeni nu este pe urmele dumitale, însă de mai multă vreme a *existat* o ştiinţă a faptului că deteşti derivaţia 784. În luna august a anului trecut, ai trimis o scrisoare ziarului…

— În august, se minună el. Aveţi un serviciu de monitorizare a presei?

— Bineînţeles.

Se ghemui ca speriat şi dădu ochii peste cap, temător.

— Alte tăieturi din ziare! Alţi avocaţi! Ron, ieşi şi alungă-i pe reporterii ăia! Avem duşmani peste tot. Mavis, adu-mi pastilele! (Se îndreptă.) Este cineva paranoic? Hristoase, credeam că eu exageram.

— Avem de asemenea şi un serviciu de relaţii cu publicul, spuse rigid Fenner. Domnule Dawes, aici nu-i vorba despre mărunţiş, ci despre un proiect de zece milioane de dolari.

El scutură din cap, dezgustat.

— Pe voi, ăştia de la drumuri, ar trebui să vă bage într-o audiere de competenţă, nu pe mine.

— Domnule Dawes, zise Fenner, o să-mi dau toate cărţile pe faţă.

— Din experienţa mea, atunci când cineva spune că-i gata să termine cu minciunelele se pregăteşte să mănânce căcatul cel mai mare.

Fenner se înroşi la faţă, finalmente furios.

— Ai scris la ziar. Ai tărăgănat găsirea unui sediu nou pentru “Panglica Albastră” şi-n cele din urmă ai fost dat afară…

— Nu-i adevărat. Mi-am prezentat demisia cu cel puţin o jumătate de oră înainte de a putea fi dat afară.

— …şi ai ignorat toată corespondenţa noastră referitoare la această casă. Consensul este că s-ar putea să plănuieşti o acţiune publică pe data de 20 ianuarie. Să convoci presa şi televiziunea, să-i aduci pe toţi aici. Eroicul proprietar, târât, în ciuda împotrivirilor şi urletelor sale, din căminul lui drag de către agenţii gestapovişti municipali.

— Asta vă îngrijorează, aşa-i?

— Bineînţeles că ne îngrijorează! Opinia publică este schimbătoare, se întoarce imediat cu o sută optzeci de grade…

— Iar clienţii tăi sunt oficialităţi care au fost alese prin vot de electorat.

Fenner îl privi inexpresiv.

— Care-i următorul pas? întrebă el. Intenţionezi să-mi faci o ofertă pe care să n-o pot refuza?

Fenner oftă.

— Nu pot înţelege ce-i de comentat, domnule Dawes. Municipalitatea îţi oferă şaizeci de mii de dolari pentru a…

— Şaizeci şi trei de mii cinci sute.

— Da, perfect. Îţi oferă suma respectivă pentru casă şi teren. Alţii capătă mult mai puţin. Ce câştigi dumneata pentru banii ăştia? N-ai probleme, n-ai necazuri, n-ai bătaie de cap. Suma este practic neimpozabilă, fiindcă ai plătit deja statului impozite pe banii cu care ai cumpărat casa. Datorezi doar taxele pe creşterea valorii ei. Sau nu crezi că evaluarea este corectă?

— Este corectă, spuse el gândindu-se la Charlie. În privinţa dolarilor şi cenţilor, este cât se poate de corectă. Probabil că-i mai mult decât aş fi putut obţine dacă doream s-o vând, ţinând seama de rata dobânzilor pentru împrumuturi.

— Atunci, *de ce* ne certăm?

— Nu ne certăm, zise el şi sorbi din pahar. (Da, în cele din urmă căpătase comis-voiajorul dorit.) Tu ai o casă, domnule Fenner?

— Da, răspunse prompt Fenner. O casă foarte frumoasă, în Greenwood. Iar dacă o să mă întrebi cum aş proceda sau cum m-aş simţi eu dacă aş fi în locul dumitale, voi fi foarte cinstit. Aş mulge municipalitatea de tot ce aş putea obţine, apoi aş râde în hohote pe drumul spre bancă.

— Sunt convins că aşa ai proceda.

Râse şi se gândi la Don şi Ray Tarkington, care nu numai că ar fi muls municipalitatea, dar i-ar fi vârât în cur şi coada drapelului de la intrare, pentru orice eventualitate.

— Aşadar, voi credeţi cu adevărat că-mi lipseşte o doagă?

— Nu ştim, răspunse Fenner pe un ton judicios. Decizia pe care ai luat-o în privinţa mutării spălătoriei nu poate fi considerată deloc normală.

— Să-ţi zic atunci o chestie. Mi-au mai rămas destule doage ca să ştiu că-mi pot angaja un avocat căruia să nu-i placă decretul puterii discreţionare — unul care să mai creadă încă în vechiul şi demodatul adagio "vatra mea, palatul meu". El ar putea obţine un ordin restrictiv şi v-am putea bloca pentru vreo lună, poate chiar două. Cu niţel noroc şi cu apelurile legale succesive, am putea amâna totul până prin septembrie.

Fenner păru mai degrabă încântat decât deconcertat, aşa cum bănuise de altfel. În sfârşit, gândea Fenner. Asta-i momeala, Freddy, îţi place? Da, George, trebuie să recunosc că-mi place.

— Ce vrei? întrebă Fenner.

— Cât sunteţi pregătiţi să oferiţi?

— Vom ridica preţul de evaluare cu cinci mii de dolari. Nici un bănuţ mai mult. Şi nimeni nu va afla despre fată.

Totul se opri. Încremeni ca mort.

— Poftim? şopti el.

— *Fata,* domnule Dawes. Cea pe care ai regulat-o. Ai avut-o aici în zilele de 6 şi 7 decembrie.

Mai multe gânduri îi goniră în spirală prin minte, pe durata câtorva secunde, unele dintre ele extrem de practice, dar majoritatea suprapuse şi nedemne de încredere, cu o patină galbenă de teamă. Cu toate acestea, peste teamă şi peste gândurile practice se întindea o furie uriaşă şi sângerie care-l împingea să sară peste masă şi să-l strângă de beregată pe ticăitorul din faţa lui până ce arculeţele şi ştifturileţele îi ieşeau pe urechi. Dar nu trebuia să facă asta; mai presus de orice, nu asta!

— Dă-mi un număr, zise el.

— Un număr…?

— Un număr de telefon. O să te sun după-amiază şi o să te anunţ decizia mea.

— Ar fi mult mai bine, dacă am putea definitiva totul acum.

Ţi-ar plăcea asta, nu-i aşa? Domnule arbitru, să mai prelungim

repriza cu treizeci de secunde. Omul acesta este în corzi.

— Nu, nu cred asta. Te rog să ieşi din casa mea.

Fenner ridică lin şi expresiv din umeri.

— Poftim cartea mea de vizită. Ai aici numărul de telefon. Cred că voi fi la birou între orele două şi jumătate şi patru.

— O să-ţi telefonez.

Fenner plecă. Prin fereastra de lângă uşa din faţă, îl privi cum se îndreptă pe alee spre Buick-ul lui albastru-închis, se sui la volan şi se îndepărtă. După aceea, lovi cu pumnul în perete, puternic.

***

Îşi prepară altă băutură şi se aşeză la masa din bucătărie, ca să examineze situaţia. Ştiau despre Olivia. Erau gata să folosească informaţia respectivă drept pârghie. Pentru mutarea lui, nu era o pârghie foarte bună. Fără îndoială, îi puteau termina căsnicia cu ajutorul ei, dar căsnicia lui trecea deja prin necazuri serioase. Însă îl *spionaseră.*

Întrebarea era: cum?

Dacă existau oameni care-l supravegheau, atunci aceştia ar fi trebuit să ştie fără îndoială despre trosc-pleosc, bum-bum, faimos în toată lumea. Iar dacă ar fi ştiut-o, s-ar fi folosit de informaţia respectivă. De ce să te mai deranjezi cu un fleac de felul unei mici aventuri extraconjugale, când îl poţi arunca la închisoare pe proprietarul recalcitrant pentru incendiere cu premeditare? Prin urmare, îi puseseră microfoane. Broboane mici şi reci de sudoare îi năpădiră pielea, când se gândi cât de aproape fusese, în starea de beţie, să-i povestească la telefon lui Magliore cum procedase. Slavă cerului că-l oprise Magliore! Trosc-pleosc, bum-bum era destul de rău şi-aşa.

Locuia aşadar într-o casă înţesată de microfoane şi rămânea întrebarea: Ce trebuia să facă faţă de oferta lui Fenner şi faţă de metodele clienţilor acestuia?

Puse în cuptor un semipreparat congelat, pentru prânz, şi se aşeză cu alt pahar, aşteptând. Îl spionaseră, încercaseră să-i cumpere bunăvoinţa. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât se enerva mai tare.

Scoase tăviţa din cuptor şi mâncă. Se plimbă prin casă, privind la obiecte. Începea să aibă o idee.

***

La ora 15, îl sună pe Fenner şi-i spuse să-i trimită formularul. Avea să-l semneze, dacă Fenner va rezolva cele două chestiuni despre care discutaseră. Fenner păru foarte încântat. Îi zise că se va ocupa cu plăcere de chestiunile acelea şi că-i va trimite formularul a doua zi. Îi spuse că era bucuros că decisese să fie raţional.

— Există două condiţii, preciză el.

— Condiţii? repetă Fenner şi păru brusc suspicios.

— Nu te speria. Nu-i vorba despre nimic ce să nu poţi rezolva.

— Să le auzim, zise Fenner. Dar te previn, Dawes, ne-ai stors cam de tot ce putem oferi.

— Dacă mâine îmi trimiţi formularul, miercuri ţi-l aduc la birou. Vreau să mă aştepte un cec pentru şaizeci şi opt de mii cinci sute de dolari. Un *bilet de bancă*. O să-ţi dau formularul de eliberare în schimbul cecului.

— Domnule Dawes, noi nu putem face afaceri în felul acesta…

— Poate că nu aveţi voie, dar *puteţi*. În acelaşi fel în care n-aveţi voie să-mi înregistraţi convorbirile telefonice şi Dumnezeu mai ştie ce alte chestii. Nu capăt cecul, nu capeţi formularul. În locul tranzacţiei, iau legătura cu avocatul.

Fenner tăcu. Aproape că-l putea auzi gândindu-se.

— Bine. Altceva ce mai este?

— După ziua de miercuri, nu mai vreau să fiu deranjat. Pe 20, casa-i a voastră. Până atunci, e a mea.

— Perfect, zise prompt Fenner deoarece, desigur, aceea nu era o condiţie.

Legea spunea că locuinţa era a lui până la ora 24 a zilei de 19 ianuarie şi că devenea indiscutabil proprietatea oraşului la un minut după aceea. Dacă semna formularul de eliberare şi încasa banii municipalităţii, putea să urle la toate ziarele şi posturile tv din oraş fără să capete nici măcar o privire de simpatie.

— Asta-i tot, spuse el.

— Bine, făcu Fenner, părând extrem de fericit. Mă bucur că putem, în sfârşit, să colaborăm în mod raţional, domnule…

— Du-te-n mă-ta! zise el şi închise telefonul.

8 ianuarie 1974

Nu era acasă când curierul îi vârâse în cutia poştală plicul cafeniu şi gros care conţinea formularul 6 983-426-73-74 (dosarul albastru). Plecase în Nortonul întunecat pentru a discuta cu Sal Magliore. Magliore nu fu în culmea fericirii să-l vadă, dar, pe măsură ce-i vorbi, deveni tot mai gânditor.

Fu adus prânzul — spaghete, carne de viţel şi o sticlă de vin Gallo roşu. Era un prânz minunat. Magliore ridică mâna pentru a-l opri, când ajunse la partea cu mita de cinci mii de dolari şi la informaţiile lui Fenner despre Olivia. Dădu un telefon şi vorbi scurt cu bărbatul de la celălalt capăt al firului. Îi dădu adresa de pe Crestallen.

— Foloseşte furgoneta, încheie el şi închise.

Rulă mai multe spaghete pe furculiţă şi încuviinţă din cap spre el, aşezat de cealaltă parte a mesei, ca să povestească mai departe.

După ce termină, Magliore spuse:

— Ai avut noroc că nu te-au urmărit. Altfel, acum ai fi fost la mititica.

Se simţea gata să plesnească de plin ce era şi nu mai putea înghiţi nimic. De cinci ani nu mâncase atât de bine. Îl complimentă pe Magliore, care zâmbi.

— Unii dintre amicii mei nu mai mănâncă paste. Trebuie să-şi păstreze o anumită imagine şi de-aia mănâncă numai friptane sau prin localuri care servesc mâncare franţuzească, suedeză sau alte de-astea. De aia se-mbolnăvesc de ulcer. De ce? Fiindcă nu poţi să schimbi ceea ce eşti.

Turnă sos pentru spaghete din recipientul de carton pătat de grăsime în care fusese adusă mâncarea. Începu să înmoaie în sos bucăţi de pâine cu usturoi, se opri, privi peste masă cu ochii lui stranii, măriţi şi zise:

— Îmi ceri să te ajut să comiţi un păcat de moarte.

Îl privi şi nu-şi putu ascunde surprinderea.

Magliore râse morocănos.

— Ştiu ce gândeşti. Cineva cu ocupaţia mea n-ar fi cel mai potrivit să vorbească despre păcate. Ţi-am zis deja că am lichidat pe-un tip. De fapt, pe mai mulţi. Dar n-am ucis niciodată pe vreunul care să nu merite să fie omorât. Iar eu privesc situaţia aşa: unul care moare înainte ca Dumnezeu să fi plănuit să moară este ca un meci amânat din cauza ploii. Nu se mai pun la socoteală păcatele pe care le-a comis. Dumnezeu trebuie să le ignore, fiindcă n-a existat timpul necesar pentru căinţă pe care El l-a apreciat necesar pentru păcatele sale. Prin urmare, dacă-l ucizi pe un tip, de fapt îl scuteşti de chinurile iadului. Aşa că, dintr-un anumit punct de vedere, eu am făcut pentru indivizii ăia mai mult decât ar fi putut face Papa însuşi. Cred că Dumnezeu ştie asta, dar nu-i deloc treaba mea. Îmi place mult de tine. Ai coaie. Îţi trebuie coaie ca să faci ce ai făcut tu cu bombele incendiare. Asta, însă… Asta-i cu totul altceva.

— Nu-ţi cer să faci nimic. Este liberul meu arbitru.

Magliore dădu ochii peste cap.

— Iisuse, Fecioară Maria şi dulgherul Iosif! De ce nu mă poţi lăsa pur şi simplu-n pace?

— Pentru că tu ai ceea ce-mi trebuie mie.

— Dumnezeu mi-e martor că n-aş fi vrut să am.

— O să m-ajuţi?

— Nu ştiu.

— Acum am banii necesari. Sau îi voi avea, în scurt timp.

— Nu-i vorba despre bani. Este o chestiune de principii. Până acum n-am mai avut de-a face cu un ţăcănit ca tine. Trebuie să mă gândesc. O să te sun.

Decise că ar fi fost o greşeală să mai insiste şi plecă.

***

Completă formularul pentru mutare, când sosiră oamenii lui

Magliore. Aveau o furgonetă albă Econoline, pe flancul căreia scria RAY: VÂNZĂRI Şl SERVICII TV, dedesubtul unui televizor care dansa, cu un zâmbet mare pe ecran. Erau doi bărbaţi în salopete verzi, cu truse voluminoase de scule. În truse existau instrumente reale pentru repararea televizoarelor, dar şi alte echipamente. Îi "curăţară" casa. Dură o oră şi jumătate. Găsiră microfoane în ambele aparate de telefon, unul în dormitor şi unul în sufragerie. Nici unul în garaj, ceea ce-l făcu să se simtă uşurat.

— Ticăloşii! rosti el, ţinând în mână microfoanele sclipitoare.

Le dădu drumul pe podea şi le strivi sub toc.

Când ieşeau, unul dintre bărbaţi vorbi, uşor admirativ:

— Aţi făcut praf televizorul ăla. De câte ori a trebuit să-l loviţi?

— Numai o dată.

După ce ei dispăruseră în razele reci de soare ale sfârşitului după-amiezei, mătură microfoanele în făraş şi aruncă resturile zdrobite şi scânteietoare în coşul de gunoi din bucătărie. După aceea îşi prepară ceva de băut.

9 ianuarie 1974

La ora 14:30, în bancă erau numai câteva persoane, şi el merse direct la una dintre mesele din mijlocul sălii, ţinând în mână biletul de bancă al municipalităţii. Rupse din carnetul lui de cecuri un formular de depunere şi-l completă cu suma de 34 250 de dolari. Se duse la un ghişeu şi întinse biletul de bancă şi formularul de depunere.

Casieriţa, o tânără cu păr negru ca păcatul şi rochie purpurie scurtă, cu picioare în dresuri de nailon înaintea cărora ar fi prezentat onorul până şi Papa, se uită derutată de la biletul de bancă la formularul de depunere, apoi invers.

— Este vreo problemă? întrebă el, cu amabilitate.

Trebuia să recunoască faptul că situaţia îl încânta.

— Nuuu, dar… doriţi să depuneţi 34 250 de dolari şi doriţi 34 250 de dolari *în bani-gheaţă*? Aşa este?

Aprobă din cap.

— Vă rog să aşteptaţi doar o clipă, domnule.

Zâmbi şi încuviinţă iarăşi din cap, privindu-i atent picioarele, când ea se îndreptă spre biroul managerului, care se afla înapoia unei balustrade din stinghii, fără să fie izolat prin pereţi de sticlă, ca şi cum ar fi vrut să anunţe că individul acela era la fel de uman ca tine, ca mine… sau, aproape, ca oricine. Managerul era un bărbat de vârstă mijlocie, îmbrăcat în haine pentru tineri. Chipul îi era îngust ca poarta paradisului şi arcui sprâncenele când privi spre casiera în rochie purpurie.

Discutară cecul municipalităţii, formularul de depunere şi implicaţiile acestora pentru bancă şi, posibil, pentru întregul sistem federal bancar. Fata se aplecă peste biroul managerului şi rochia i se ridică la spate, dezvăluind un slip violaceu cu tiv din dantelă. *Iubire ah iubire ah iubire nepăsătoare,* gândi el. Vino cu mine acasă şi ne vom giugiuli până la sfârşitul timpului sau până ce-mi vor demola casa, indiferent care dintre ele va fi prima. Gândul îl făcu să zâmbească. Avea o erecţie… mai precis, o semierecţie. Îşi luă ochii de la fată şi privi prin bancă. Un bodyguard, probabil un poliţist ieşit la pensie, stătea impasibil între seif şi uşile din faţă. O bătrână iscălea cu grijă talonul albastru de pensie. Pe peretele din stânga se afla un poster mare, care arăta o imagine a Pământului fotografiat din spaţiul cosmic, o nestemată verde-albastră uriaşă pe fundal negru. Deasupra planetei scria cu litere mari:

PLEACĂ

Sub planetă, cu litere ceva mai mici:

CU UN ÎMPRUMUT PENTRU VACANŢĂ

DE LA FIRST BANK

Casieriţa drăguţă reveni.

— O să vă dau în bancnote de cinci sute şi de o sută, zise ea.

— Perfect.

Îi completă o chitanţă pentru depunere, apoi intră în seiful băncii. Când se întoarse, avea în mână o casetă mică. Spuse ceva bodyguardului şi acesta o însoţi. Bodyguardul îl privi bănuitor.

Casieriţa numără trei teancuri de câte zece mii de dolari, cu câte

douăzeci de bancnote de cinci sute de dolari în fiecare teanc. Le banderolă pe rând, după care introduse un bon de la maşina de calcul între banderolă şi prima bancnotă din fiecare teanc. Pe fiecare dintre cele trei bonuri ale maşinii de calcul scria:

10 000$

Numără apoi patruzeci şi două de sute, dând bancnotele repede cu buricul degetului arătător drept. Peste ele, puse cinci bancnote de câte zece dolari. Banderolă teancul şi introduse alt bon de la maşina de calcul, pe care scria:

4 250$

Cele patru teancuri erau aliniate unul lângă altul şi ei trei le priviră pentru o clipă cu suspiciune — destui bani ca să cumpere o casă sau cinci Cadillac-uri sau un avion Piper Cub sau aproape o sută de mii de cartuşe de ţigări.

După aceea, fata rosti nesigur:

— Dacă doriţi, vă pot da o pungă cu fermoar…

— Nu, nu-i nevoie.

Luă teancurile şi le vârî în buzunarele paltonului. Bodyguardul urmări cu dispreţ impasibil tratamentul nesăbuit aplicat motivului existenţei sale, casieriţa drăguţă păru fascinată (salariul ei pe cinci ani dispărea cu nepăsare în buzunarele paltonului de gata al acestui bărbat, fără măcar să le bombeze), iar managerul îl privea cu neplăcere abia camuflată, deoarece banca era locul unde banii trebuia să fie ca Dumnezeu, invizibili şi priviţi reverenţios.

— E foarte bine, zise el, înghesuind şi carnetul de cecuri peste teancurile de zece mii de dolari. Nici o problemă.

Ieşi şi toţi se uitară după el. După aceea, bătrâna şontâcăi până la casieriţa drăguţă şi-i arătă talonul de pensii, corect semnat, pentru a-şi încasa banii. Casieriţa drăguţă îi dădu două sute treizeci şi cinci de dolari şi şaizeci şi trei de cenţi.

***

Când ajunse acasă, puse banii într-o halbă prăfuită, pe raftul cel mai de sus al dulapului din bucătărie. Mary îi făcuse halba cadou la aniversarea lui, cu cinci ani în urmă. Nu ţinuse niciodată cu adevărat

la ea, preferând să bea berea direct din sticlă. Pe o parte a halbei se găsea o emblemă care arăta o torţă olimpică şi cuvintele:

ECHIPA DE BERE SUA

Puse halba la loc, umplută acum cu ceva mai ameţitor şi sui în camera lui Charlie, unde se afla acum biroul lui de lucru. Scotoci prin sertarul cel mai de jos şi găsi un plic mic. Se aşeză la masă şi calculă noul sold al carnetului de cecuri: 35 053,49 $. Scrise pe plic numele lui Mary şi adresa părinţilor ei. Vârî carnetul de cecuri înăuntru, lipi plicul şi căută din nou prin sertare. Găsi o jumătate de coală de timbre şi lipi cinci timbre pe plic. Îl examină o clipă, apoi scrise sub adresă:

POŞTA EXPRES

Lăsă plicul pe birou şi coborî în bucătărie să-şi prepare ceva de băut.

10 ianuarie 1974

Era seara târziu, ningea, şi Magliore nu telefonase. El stătea în living cu un pahar, ascultând muzică, fiindcă televizorul era tot *hors de combat.* Ceva mai devreme ieşise cu două bancnote de zece dolari din halba de bere şi cumpărase patru albume de rock and roll. Unul dintre ele se numea *Let It Bleed* şi aparţinea formaţiei Rolling Stones. Îl auzise la petrecere şi-i plăcuse mai mult decât celelalte pe care le cumpărase şi care păreau excesiv de sentimentale. Unul dintre ele, cântat de un grup numit Crosby, Stills, Nash and Young, era atât de siropos, încât îl rupsese pe genunchi. Însă *Let It Bleed* abunda în muzică stridentă, lascivă şi ritmată. Bubuia şi zornăia. Îi plăcu foarte mult. Îi reamintea de "Let's Make a Deal", care era prezentată de Monte Hall. Mick Jagger cânta:

Toţi trebuie s-ejaculăm pe cineva

Şi dacă vrei, poţi s-ejaculezi pe mine.

Se gândise la afişul din bancă, cel care arăta întregul Pământ, variat şi nou, cu legenda care-l invita pe privitor PLEACĂ. Îl făcea să

se gândească la “excursia” pe care o făcuse de revelion. Fusese cu adevărat plecat. Hăt, departe!

Dar nu-i plăcuse?

Gândul îl trezi brusc.

În ultimele două luni, se târâse de colo-colo ca un câine ale cărui testicule fuseseră prinse într-o uşă ce se trântise. Totuşi, nu existaseră şi compensaţii pe drum?

Făcuse lucruri pe care altfel nu le-ar fi întreprins niciodată. Şofatul pe autostradă, liber şi fără gânduri, ca o pasăre migratoare. Fata şi sexul, atingerea sânilor ei, atât de deosebită de Mary. Discuţiile cu un bărbat care era un escroc. Acceptarea finală că bărbatul acela era o persoană serioasă. Euforia ilegalităţii de a azvârli bombe incendiare şi teroarea de coşmar, ca un înec, când se păruse că maşina nu va trece peste taluz pentru a-l purta cât mai departe. Emoţii profunde fuseseră excavate din sufletul lui sec de director executiv din eşalonul de mijloc, precum relicvele unei religii întunecate dintr-un şantier arheologic. Ştia ce însemna să fii *viu.*

Desigur, existaseră şi lucruri rele. Felul în care-şi pierduse controlul în Handy Andy şi zbierase la Mary. Solitudinea care-l rosese în primele două săptămâni de sihăstrie, rămas singur pentru prima dată după douăzeci de ani, având drept tovărăşie numai bubuitul teribil şi intens al propriei sale inimi. Pumnul primit de la Vinnie — dintre toţi, tocmai de la Vinnie Mason! — în raionul de jucării. Teribila mahmureală a fricii după ce incendiase şantierul. Ea lăsase urmele cele mai îndelungate.

Însă şi lucrurile acelea, oricât de neplăcute fuseseră, fuseseră noi şi cumva incitante, ca şi gândul că s-ar fi putut să fie nebun ori să înnebunească. Urmele din peisajul interior prin care hălăduise (sau se târâse?) în ultimele două luni nu aparţinuseră altcuiva. Se autoexplorase şi dacă ceea ce găsise fusese adesea banal, în acelaşi timp fusese înspăimântător şi fru-mos.

Gândurile îi reveniră la Olivia aşa cum o văzuse ultima dată, stând pe rampa autostrăzii cu cartonul ei LAS VEGAS…

SAU DĂ-I BICE! ridicat sfidător spre indiferenţa rece a lucrurilor. Se gândi la afişul băncii: PLEACĂ. De ce nu? Nu mai exista nimic care să-l reţină aici, decât obsesia murdară. Nu mai avea soţie şi doar fantoma unui copil, nu mai avea slujbă, iar casa avea să fie o noncasă peste o săptămână şi jumătate. Avea bani-gheaţă şi maşină care era numai a lui, fără rate. De ce să nu se suie pur şi simplu în ea şi să

plece?

Îl cuprinse un fel de aţâţare nebună. În imaginaţie, se zări stingând luminile, suind în LTD şi gonind spre Las Vegas cu banii în buzunar. Găsind-o pe Olivia. Spunându-i: *Hai să PLECĂM.* Mergând în California, vânzând maşina şi îmbarcându-se spre Mările Sudului. De acolo la Hong-Kong, de la Hong-Kong la Saigon, la Bombay, la Atena, Madrid, Paris, Londra, New York. Apoi la…

Aici?

Lumea era rotundă, acesta era adevărul ei ucigător. Ca Olivia, mergând în Nevada, decisă să scape de toate rahaturile. Te droghezi şi eşti violat de prima dată când calci pe făgaşul nou, fiindcă făgaşul nou este la fel ca făgaşul vechi, de fapt *este* făgaşul vechi, care se învârte mereu în cerc până ce l-ai tocit şi afundat într-atât de mult, încât este prea adânc ca să mai poţi ieşi, iar atunci este momentul să închizi uşa garajului, să porneşti motorul şi pur şi simplu să aştepţi… să aştepţi…

Seara înainta, şi gândurile lui se învârtiră în cerc, ca o pisică încercând să-şi prindă şi să-şi înghită propria coadă. În cele din urmă, adormi pe canapea şi-l visă pe Charlie.

11 ianuarie 1974

Magliore îl sună la ora 13:15.

— Bine, îi spuse. O să facem târgul. Te va costa nouă mii de dolari. Nu cred că asta te va face să te răzgândeşti.

— Bani-gheaţă?

— Cum adică “bani-gheaţă”? Crezi că-o să accept cecuri la purtător?

— Bine. Scuză-mă!

— Mâine seară la ora zece să fii la sala de bowling Revel Lanes. Ştii pe unde vine?

— Da, pe Ruta 7. Dincolo de mall-ul Skyview.

— Exact. Pe pista şaisprezece, vor fi doi tipi în cămăşi verzi, pe spatele cărora scrie cu fir aurit Marlin Avenue Firestone. Te alături lor. Unul dintre ei îţi va explica tot ce trebuie să ştii. Asta va fi în timp ce joci bowling. Dai două-trei bile, apoi ieşi şi şofezi mai departe până

la taverna Town Line. Pe asta o ştii?

— Nu.

— Mergi pur şi simplu pe 7, spre vest. E la vreo trei kilometri de sala de bowling, pe aceeaşi parte. Parchezi în spate. Amicii mei vor parca lângă tine. Vor fi într-o autofurgonetă Dodge Custom Cab, albastră. Or să mute o ladă din maşina lor în break-ul tău. Le dai un plic. Cred că-s nebun, să ştii. Sunt dus cu sorcova. Probabil c-o să mă-nhaţe pentru asta. Atunci o să am timp, relaxat şi pe-ndelete, să mă-ntreb de ce pizda mă-sii am făcut-o?

— Aş dori să stau de vorbă cu tine săptămâna viitoare. Personal.

— Nu. Nici vorbă. Nu sunt duhovnicul tău. Nu vreau să te mai văd niciodată. Nici măcar să vorbesc cu tine. Îţi spun sincer, Dawes, nu vreau nici măcar să citesc despre tine în ziar.

— Este vorba pur şi simplu despre un plasament.

Magliore tăcu.

— Nu, zise în cele din urmă.

— Este ceva pentru care nu te poate lega nimeni, îi spuse. Vreau să înfiinţez un… un fond fiduciar pentru cineva.

— Pentru nevastă-ta?

— Nu.

— Treci marţi, rosti, în cele din urmă, Magliore. Poate c-o să te văd. Sau poate c-o să fiu cu capul pe umeri.

El închise.

Revenit în living, se gândi la Olivia şi la living — cele două păreau constant legate laolaltă. Se gândi la PLEACĂ. Se gândi la Charlie şi abia îşi mai putu reaminti chipul lui, decât sub fonma unor instantanee. Atunci, cum se putea întâmpla aşa ceva?

Decise brusc, se ridică, se duse la telefon şi căută EXCURSII în Pagini Aurii. Formă un număr. Dar când un glas feminin prietenos răspunse: “Agenţia turistică Arnold, cu ce vă pot fi de folos?” închise şi se îndepărtă grăbit de telefon, frecându-şi palmele.

12 ianuarie 1974

Sala de bowling Revel Lanes era o clădire lungă, iluminată fluorescent, care răsuna de muzică ambientală discretă, un tonomat, strigăte şi conversaţii, soneriile bolborosite ale automatelor de pinball, zornăitul monedelor de la mesele mecanice de biliard şi, mai presus de orice, de cascadele huruitoare ale popicelor dărâmate şi rostogolirile bubuitoare şi monotone ale bilelor mari şi negre de bowling.

Merse la garderobă, căpătă o pereche de pantofi de bowling roşu cu alb (pe care bărbatul dinapoia tejghelei îi pulverizã ceremonial cu un spray dezinfectant pentru picioare, înainte de a le îngădui să iasă din grija sa) şi porni spre pista 16. Cei doi bărbaţi erau acolo. Cel care se pregătea să lanseze bila era mecanicul care înlocuia toba de eşapament în ziua primei lui vizite la “Magliore — Maşini la Mâna a Doua”. La tabela de scor stătea unul dintre indivizii care veniseră la el acasă cu furgoneta tv. Bea bere dintr-un pahar de hârtie cerată. Amândoi îl priviră când se apropie.

— Mă numesc Bart, rosti el.

— Eu sunt Ray, zise bărbatul de la masă, iar el — mecanicul lansa bila — este Alan.

Bila de bowling părăsi mâna lui Alan şi vui pe pistă. Popicele zburară în toate părţile şi Alan scoase un sunet de nemulţumire. Lăsase în picioare popicele 7 şi 10. Încercă să lanseze a doua bilă cu efect pe lângă jgheabul din dreapta, pentru a le doborî pe amândouă. Bila căzu în jgheab şi bărbatul emise alt sunet, de dezgust, când mecanismul de ridicare a popicelor le trase înapoi.

— Ţinteşte în unu, îl mustră Ray. Întotdeauna, ţinteşte în unu. Cin’-te crezi, campionu’ mondial?

— N-am băgat efectul bine. Niţel mai tare şi *bang*. Salut, Bart!

— Salut!

Îşi strânseră toţi mâinile.

— Încântat de cunoştinţă, zise Alan, apoi se adresă lui Ray: Haide să-ncepem o partidă nouă şi-l băgăm şi pe Bart. Oricum în asta m-ai fript.

— Bine.

— Începe tu, Bart, spuse Alan!

Nu mai jucase bowling de vreo cinci ani. Alese o bilă de şase kilograme, în care îşi simţea bine degetele, şi o trimise prompt prin

jgheabul din stânga. O privi rostogolindu-se şi se simţi ca un cretin. Fu mult mai atent cu următoarea, dar se duse strâmb şi doborî numai trei popice. Ray le doborî pe toate din prima lovitură. Alan doborî nouă, apoi doborî şi popicul 4.

La sfârşitul celor cinci serii, Ray avea 89 de puncte, Alan 76 şi Bart 40. Îi plăcea totuşi să simtă transpiraţia pe spinare şi efortul neobişnuit al unor muşchi care căpătau rareori şansa de a se pune în mişcare.

Fusese îndeajuns de prins de joc, încât, pentru o clipă, să nu înţeleagă la ce se referea Ray când îi spuse:

— Se numeşte malglinită.

Îl privi şi se încruntă niţel la auzul cuvântului nefamiliar, după care înţelese. Alan era în faţa lor, cu bila în palme şi privea cu atenţie popicele 4 şi 6, perfect concentrat.

— Bine, zise el.

— Este în batoane lungi de zece centimetri. Sunt patruzeci de batoane. Fiecare are forţa de explozie a şaizeci de batoane de dinamită.

— Aha, încuviinţă şi simţi brusc un nod în stomac.

Alan lansă bila şi sări în sus de încântare când doborî ambele popice.

El lansă, doborî şapte popice şi se aşeză din nou. Ray doborî toate popicele din prima lovitură. Alan îşi recuperă bila şi o ridică, ţinând-o sub bărbie, încruntându-se peste pista lustruită spre popice. Îl lăsă pe jucătorul din dreapta lui să lanseze, apoi porni în cei patru paşi de apropiere de prag.

— Sunt o sută treizeci de metri de fitil. Pentru detonarea malglinitei trebuie un impuls electric. Poţi să pui şi arzătorul de sudură pe ea, că nu se va-ntâmpla nimic, pur şi simplu se va topi. Vei — oho, *bună! Asta a fost bună, Al!*

Al avusese o lansare în buzunarul Brooklyn şi le doborâse pe toate.

El se ridică, trimise ambele bile în jgheab şi se aşeză din nou. Ray doborî popicele din două lansări.

Când Alan se apropie de linie, Ray reluă:

— Vei avea nevoie de curent electric, de o baterie de acumulator. Ai aşa ceva?

— Da.

Îşi privi scorul. 47. Cu şapte mai mult decât anii lui.

— Poţi să tai bucăţi de fitil, să le legi laolaltă şi să obţii explozii simultane, te prinzi?

— Da.

Alan reuşi altă lansare Brooklyn.

Când se întoarse, rânjind, Ray îi zise:

— Nu te poţi încrede în lansările Brooklyn, băiete. Intri în buzunarul din dreapta.

— Hai sifon! sunt cu numai opt popice în urmă!

El lansă, doborî şase popice, se aşeză şi Ray doborî toate popicele din prima lovitură. După şapte serii, Ray avea 116 puncte.

Când se aşeză din nou, Ray întrebă:

— Ai nelămuriri?

— Nu. Putem pleca după partida asta?

— Sigur că da. N-ai juca însă atât de rău, dacă ai mai exersa. N-ai mai jucat de mult şi când lansezi, ai obiceiul să răsuceşti încheietura. Asta-i problema ta.

Alan lovi buzunarul Brooklyn exact ca la cele două lansări anterioare, dar popicele 7 şi 10 rămaseră în picioare, aşa încât se întoarse, strâmbându-se. Se gândi: *acum e rândul meu.*

— Ţi-am zis să nu te-ncrezi în buzunarul ăla vagabond, rânji Ray.

— Sictir! mormăi Alan.

Încercă să imprime efect bilei şi o trimise din nou în jgheab.

— Doamne, cum sunt unii! hohoti Ray. Pe cuvântul meu, sunt unii tipi care nu-nvaţă niciodată. Niciodată!

***

Taverna Town Line avea o emblemă uriaşă de neon roşu, care habar n-avea de criza energetică. Se stingea şi se aprindea cu o încredere eternă, lipsită de minte. Sub neonul roşu era o marchiză albă pe care scria:

ÎN SEARA ASTA CÂNTĂ

FABULOUS OYSTERS

DIRECT DE LA BOSTON

În dreapta localului era o parcare curăţată de zăpadă, plină cu maşinile clienţilor de sâmbătă seara. Când intră cu maşina, văzu că parcarea continua şi în spate, în forma literei L. Acolo rămăseseră câteva locuri libere. Parcă lângă unul neocupat, opri motorul şi coborî.

Noaptea era nemilos de geroasă, genul de noapte în care nu simţi frigul până nu-ţi dai seama că urechile îţi sunt la fel de amorţite ca şi mânerele pompelor de benzină în primele cincisprezece secunde după ce ai ieşit. Deasupra, un milion de stele scânteiau într-o strălucire magnifică. Prin peretele din spate al tavernei îi putea auzi pe Fabulous Oysters cântând “After Midnight”. Se gândi că J. J. Cale scrisese cântecul acela şi se întrebă de unde culesese informaţia aceea inutilă. Era uimitor felul în care creierul uman se umplea cu gunoaie culese de pe drum. Îşi putea aminti cine compusese “After Midnight”, dar nu-şi putea reaminti chipul fiului său mort. Asta părea foarte crud.

Autofurgoneta Custom Cab rulă lângă break-ul lui; Ray şi Alan coborâră. Erau pregătiţi de treabă, cu palmare groase şi pufoaice de la surplusurile armatei.

— Ai nişte bani pentru noi, zise Ray.

Scoase plicul din haină şi i-l întinse. Ray îl deschise şi frunzări bancnotele dinăuntru, mai degrabă estimând decât numărând.

— E bine. Deschide maşina.

Deschise portbagajul (care, în pliantele Ford, era numit “Poarta magică din spate”) şi cei doi coborâră din autofurgonetă o ladă grea din lemn cu care veniră spre maşina lui.

— Fitilul este dedesubt, spuse Ray, scoţând pe nări jeturi albe de aburi. Nu uita, ai nevoie de curent electric. Dacă nu, le poţi folosi ca lumânări pentru tort.

— N-o să uit.

— Ar trebui să joci mai des bowling. Ai o lovitură puternică.

Reveniră în autofurgonetă şi plecară. După câteva momente, plecă şi el, lăsând Fabulous Oysters să-şi vadă de instrumentele lor. Urechile îi îngheţaseră şi-l furnicară atunci când porni încălzirea.

***

Când ajunse acasă, duse lada înăuntru şi forţă capacul cu o şurubelniţă. Explozibilul arăta exact aşa cum spusese Ray — semăna cu nişte lumânări din ceară cenuşie. Sub batoane şi un strat de ziare se aflau doi colaci groşi de fitil alb. Colacii de fitil fuseseră asiguraţi cu legături de plastic alb identice cu cele cu care-şi lega sacii Hefty pentru gunoi.

Puse lada în debaraua livingului şi încercă s-o dea uitării, dar părea să degajeze emanaţii rele, care se răspândeau în toată casa, ca şi cum ceva urât se petrecuse acolo cu ani în urmă, ceva care, lent şi sigur, pângărea totul.

13 ianuarie 1974

Merse în Docuri şi străbătu încet străzile, în sus şi-n jos, căutând zona în care activa Drake. Văzu locuinţe înghesuite, lipite una de cealaltă, atât de dărăpănate, încât lăsau impresia că se vor prăbuşi în cazul în care clădirile ce le flancau ar fi fost îndepărtate. O pădure de antene tv se ridica de pe vârful fiecăreia, conturându-se pe fundalul cerului ca firele de păr zbârlite de pe capul unui om care s-a speriat. Baruri, închise până la amiază. Un automobil abandonat în mijlocul unei străzi laterale, fără anvelope, fără faruri, fără ornamentele cromate, semănând cu scheletul decolorat al unei vaci în mijlocul Văii Morţii. Cioburi zornăiau în rigole. Toate magazinele de amanet şi de băuturi alcoolice aveau grilaje pliabile peste vitrinele de sticlă. Asta am învăţat din tulburările de stradă de acum opt ani, gândi el. Cum să prevenim jafurile în timpul stării de necesitate. Pe la jumătatea bulevardului Venner văzu o vitrină micuţă cu numele localului scris cu litere din engleza veche:

CAFENEAUA *DROP DOWN MAMMA*

Opri, încuie maşina şi intră. Erau doar doi clienţi, un puşti negru într-o jachetă marinărească dublă, cu vreo două măsuri prea mare, care părea că moţăie, şi un bătrân boschetar alb care sorbea cafea dintr-o cană masivă de porţelan alb. Mâinile îi tremurau neajutorat de câte ori apropia cana de gură. Avea pielea galbenă şi, când ridică privirea, ochii îi scânteiară chinuiţi de lumină, ca şi cum ar fi fost întemniţat prea adânc în închisoarea aceea puturoasă, pentru a mai putea ieşi vreodată.

Drake stătea înapoia tejghelei din partea de spate a cafenelei, lângă o plită dublă. Într-un recipient de sticlă incasabilă se afla apă fierbinte, în celălalt, cafea fără zahăr. Pe tejghea era o cutie de trabucuri cu câteva monede. Alături erau două afişe scrise cu creionul pe hârtie de ambalaj. Unul anunţa:

MENIU

Cafea 15 c

Ceai 15 c

Apă gazoasă 25 c

Salam 30 c

Unt şi gem 25 c

Hot dog 35 c

Celălalt anunţa:

VĂ RUGĂM AŞTEPTAŢI SĂ FIŢI SERVIŢI!

Tot personalul este format din VOLUNTARI şi atunci

când vă serviţi singur îi faceţi să se simtă inutili şi

proşti. Vă rugăm să aşteptaţi şi nu uitaţi că

DUMNEZEU VĂ IUBEŞTE!

Drake ridică ochii de la revista pe care o citea, un exemplar zdrenţuit din *The National Lampoon.* Pentru o clipă, privirea lui căpătă nuanţa aparte, înceţoşată, a unui om care pocneşte din degete în interiorul minţii, căutând să-şi amintească numele cuiva, apoi rosti:

— Ce mai faci, domnule Dawes?

— Bine. Pot să beau o ceaşcă de cafea?

— Sigur că da.

Lua una dintre cănile masive de pe al doilea strat al piramidei din spatele lui şi turnă cafea.

— Cu lapte?

— Nu, simplă.

Îi întinse un sfert de dolar lui Drake şi acesta îi dădu o monedă de zece cenţi din cutia cu mărunţiş.

— Voiam să-ţi mulţumesc pentru seara aceea şi doream să fac o donaţie.

— Nu ai pentru ce să-mi mulţumeşti.

— Ba da. Petrecerea aceea a fost ceea ce se numeşte o "scenă nasoală".

— Drogurile sintetice pot să cauzeze aşa ceva. Nu întotdeauna, dar uneori. Nişte băieţi şi-au adus astă vară un prieten care luase LSD în parcul oraşului. Puştiul fusese apucat de o criză de zbierete deoarece crezuse că porumbeii îl urmăreau să-l mănânce. Parc-ar fi o scenă horror dintr-o revistă ieftină, nu-i aşa?

— Fata care-mi dăduse mescalina mi-a povestit că odată scosese mâna unui bărbat din gaura de scurgere a chiuvetei. După aceea, n-a mai ştiut dacă episodul fusese sau nu real.

— Cine era ea?

— Realmente, nu ştiu, răspunse onest. Oricum, poftim.

Puse un sul de bancnote pe tejghea, lângă cutia cu mărunţiş. Sulul era legat cu un elastic.

Drake se încruntă spre bani, fără să-i atingă.

— De fapt, spuse el, este pentru locul acesta.

Era sigur că Drake ştia asta, dar trebuia să umple tăcerea cu ceva.

Drake desfăcu elasticul, ţinând bancnotele cu mâna stângă şi manipulându-le cu dreapta, care avea cicatricea stranie. Puse elasticul deoparte şi numără încet.

— Aici sunt cinci mii de dolari, zise el.

— Da.

— Te-ai supăra dacă te-aş întreba de unde…

— Îi am? Nu, nu m-aş supăra. Din vânzarea casei mele către municipalitate. Vor construi o şosea pe acolo.

— Soţia ta este de acord?

— Soţia mea nu are nici un cuvânt de spus în aceasta problemă. Suntem separaţi. În curând, vom fi divorţaţi. Ea a căpătat jumătate din suma primită în urma vânzării, cu care poate să facă orice crede de cuviinţă.

— Am înţeles.

În spatele lor, boschetarul bătrân începuse să cânte. Nu era o melodie anume, ci pur şi simplu un murmur.

Drake împunse gânditor bancnotele cu vârful degetului arătător drept. Colţurile bancnotelor erau răsucite, fiindcă fuseseră ţinute în sul.

— Nu pot lua banii ăştia, spuse el, în cele din urmă.

— De ce?

— Nu mai ţii minte despre ce am discutat? întrebă Drake.

El ţinea minte.

— N-am nici un plan în direcţia respectivă.

— Eu cred că ai. Un om cu picioarele pe pământ nu dăruieşte bani dintr-o toană.

— Asta nu-i o toană, zise ei ferm.

Drake îl privi pătrunzător.

— Atunci cum i-ai spune? Dai bani unei cunoştinţe întâmplătoare?

— Ce dracu', am mai donat bani unor oameni pe care nu i-am văzut niciodată! Pentru cercetările împotriva cancerului… Pentru o fundaţie Salvaţi Copiii… Pentru un spital de distrofii musculare din Boston… N-am fost în viaţa mea în Boston.

— Sume atât de mari?

— Nu.

— Şi bani-gheaţă, domnule Dawes? Cineva care încă mai are ce face cu banii nu doreşte să-i vadă. Primeşte cecuri, semnează hârtii… Chiar şi atunci când joacă pocher, foloseşte fise. Banii sunt simbolici. În societatea noastră, un om care nu are ce face cu banii nu are ce face nici cu viaţa.

— Mi se pare o atitudine al dracului de materialistă pentru…

— Un preot? Nu mai sunt preot. Nu mai sunt de când s-a-ntâmplat asta. (Ridică mâna rănită, cu cicatrice.) Să-ţi povestesc cum obţin bani pentru a ţine localul ăsta în picioare? Noi am apărut prea târziu pentru actele de caritate care beneficiază de publicitate, ca United Fund sau City Appeal Fund. Cei care lucrează aici sunt numai pensionari, oameni bătrâni care nu-i înţeleg pe puştii care vin în cafenea, dar care vor să fie şi altceva decât pur şi simplu o faţă care se apleacă de la o fereastră de la etajul doi ca să se uite-n stradă. Am nişte puşti eliberaţi condiţionat care caută formaţii să cânte gratis în serile de vineri şi sâmbătă, formaţii care sunt la început de drum şi au nevoie de experienţă. Facem chete… Totuşi, banii cei mai mulţi vin din partea unor oameni bogaţi, din pătura superioară. Eu fac turnee. Vorbesc la ceaiurile cucoanelor. Le povestesc despre puştii narcomani şi despre boschetarii care dorm sub viaducte şi-şi fac focuri din ziare, ca să nu îngheţe iarna. Le povestesc despre fata de cincisprezece ani care cutreiera ţara din 1971 şi care a venit aici cu păduchi mari şi albi, în cap şi în părul pubian. Le povestesc despre toate bolile venerice din Norton. Le povestesc despre pescari, tipii care se-nvârt în autogări şi caută băieţi fugiţi de acasă ca să le ofere slujbe ca târfe masculine. Le povestesc cum băieţii ăia sfârşesc prin a lua muie de la vreun bărbat în toaletele cinematografelor pentru zece dolari-cincisprezece, dacă promite că-nghite totul. Cincizeci la sută pentru el şi cincizeci la sută pentru peştele lui. Şi femeile alea holbează ochii, şocate, iar apoi se înmoaie cumva şi le dau lacrimile, şi poate că juisează între coapse, dar scot banul şi ăsta-i lucrul important. Uneori, te poţi lega de vreuna şi să obţii mai mult decât o contribuţie de zece dolari. Te duce la cină în casa ei din Crescent, te prezintă familiei şi te roagă să spui rugăciunea după ce slujnica serveşte felul întâi. Tu o spui, indiferent ce gust prost ar avea cuvintele în gura ta şi ciufuleşti părul băiatului — întotdeauna exista un băiat, Dawes, unul singur, nu ca iepuraşii neastâmpăraţi din partea asta a oraşului, care se-mperechează de umplu o casă-ntreagă — şi spui, ce tânăr binecrescut avem noi aici sau ce fată frumoasă şi, dacă eşti foarte norocos,

doamna a invitat unele dintre partenerele ei de bridge sau de la clubul de cartier pentru a-l vedea pe preotul ăsta ciudat rău de tot, care-i probabil un radical şi face trafic de arme pentru Pantere sau Liga pentru Eliberarea Algeriei, şi tu îţi joci vechiul rol al Părintelui Brown[27], mai adaugi un vârf de cuţit din eternele măguliri şi surâzi până te dor obrajii. Toată chestia asta se numeşte scuturatul pomului cu bani şi se execută în mediile cele mai elegante, dar când revii acasă simţi din nou că stai în genunchi şi sugi cariciul unui afacerist bisexual într-un stal din sala de cinema 41. Da' ce mama dracului, ăsta-i jocul meu, asta-i o parte din "penitenţa" mea, dacă-mi scuzi termenul, însă penitenţa mea nu include necrofilia. Şi asta, domnule Dawes, simt că-mi oferi. Şi de asta trebuie să te refuz.

— Penitenţă, pentru ce?

— Asta, spuse Drake cu un surâs strâmb, este între mine şi Dumnezeu.

— Atunci de ce alegi metoda aceasta de finanţare, dacă îţi repugnă atât de mult, la drept vorbind? De ce nu…

— O fac în felul ăsta, fiindcă este singura cale. Sunt întemniţat.

Cu o disperare bruscă şi oribilă, ca o înecare, îşi dădu seama că Drake tocmai îi explicase de ce venise el aici, de ce făcuse el tot ceea ce făcuse.

— Nu te simţi bine, domnule Drake? Arăţi…

— Mă simt perfect. Vreau să-ţi doresc mult noroc. Chiar dacă n-ajungi nicăieri.

— Nu-mi fac iluzii, zise Drake şi zâmbi. Ar trebui să reconsideri… orice acţiune drastică. Există şi alte opţiuni.

— Serios? (Îi zâmbi şi el.) Închide localul în clipa asta. Vino cu mine şi intrăm împreună în afaceri. Îţi fac o propunere serioasă!

— Faci mişto de mine!

— Nu. Poate că altcineva face mişto de noi amândoi.

Se întoarse şi rulă din nou bancnotele într-un sul strâns şi scurt. Puştiul continua să doarmă. Bătrânul îşi pusese pe masă cana pe jumătate goală şi o privea fără noimă. Nu se oprise din fredonat. Pe drumul spre uşă, îndesă sulul de bancnote în cana bătrânului, împroşcând cafea întunecată pe tăblia mesei. Ieşi repede şi descuie portiera maşinii, aşteptându-se ca Drake să-l urmeze şi să protesteze,

poate să-l salveze. Dar Drake nu veni, ci poate aşteptă ca el să se întoarcă şi să-l salveze.

El, însă, se sui în maşină şi plecă.

14 ianuarie 1974

Merse în centru la magazinul Sears şi cumpără o baterie de automobil şi două cabluri de pornire cu cleşti. Pe un flanc al bateriei scria cu litere de plastic reliefat:

DIE-HARD

Merse acasă şi le puse în debaraua din faţă, alături de lada din scânduri. Se gândi ce s-ar fi întâmplat dacă poliţia ar fi venit cu un mandat de percheziţie. Arme în garaj… explozibil în living… o sumă mare de bani-gheaţă în bucătărie… B. G. Dawes, revoluţionar disperat, agentul secret X-9, în slujba unui cartel străin prea hidos pentru a fi menţionat. Avea un abonament la revista *Reader's Digest* care era plină de asemenea istorii cu spioni, alături de o serie nesfârşită de cruciade — antifumat, antipornografie, anticrimă. Întotdeauna era mai înspăimântător când presupusul spion era un demn reprezentant alb-anglo-saxon-protestant al suburbiilor, unul dintre *noi.* Agenţi KGB în orăşele ca Willmette sau Des Moines, făcând schimb de microfilme în biblioteca pentru împrumuturi din magazinul universal, complotând răsturnări violente ale republicii la filme vizionate în cinematografele în aer liber pentru maşini, mâncând Big Mac-uri cu un dinte sfredelit care conţinea acid prusie.

Da, un mandat de percheziţie şi l-ar fi crucificat! Dar, de fapt, nu se mai temea. Lucrurile păreau să fi evoluat dincolo de punctul acela.

15 ianuarie 1974

— Spune-mi ce vrei, rosti obosit Magliore.

Afară era lapoviţă; după-amiaza era cenuşie şi tristă, o zi în care orice autobuz municipal ce se ivea legănându-se din vremea sură şi membranoasă, împroşcând zăpadă topită în toate direcţiile cu roţile sale imense, ar fi părut plăsmuirea fanteziilor unui maniac depresiv, o zi în care actul vieţii în sine părea oarecum dezaxat.

— Casa mea? Maşina? Soţia? Orice, Dawes. Doar să mă laşi în pace în ultimii ani ai vieţii mele.

— Uite ce-i, zise el stânjenit, ştiu că-s o pacoste.

— Ştie că-i o pacoste, se adresă Magliore pereţilor. (Ridică braţele şi le lăsă să cadă înapoi pe lângă coapsele voinice.) Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, de ce *nu-ncetezi?*

— Ăsta o să fie ultimul lucru.

Magliore dădu ochii peste cap.

— Ar trebui să fie ceva superb, le spuse pereţilor. Ce-i?

Scoase un teanc de bancnote şi zise:

— Aici sunt optsprezece mii de dolari. Trei mii sunt pentru tine. E onorariul tău ca să găseşti pe cineva.

— Pe cine?

— O fată din Las Vegas.

— Cele cincisprezece mii sunt pentru ea?

— Da. Vreau să-i iei şi să-i investeşti în operaţiunile tale în care merită investit. Şi să-i plăteşti dividende.

— Operaţiuni legale?

— Oricare dintre ele ce va oferi dividendele cele mai bune. Am încredere în judecata ta.

— Are încredere în judecata mea, informă Magliore pereţii. Vegas este un oraş mare, domnule Dawes. Un oraş în tranzit.

— Nu ai legături acolo?

— Ba da, am. Dar dacă vorbim spre o hippy cu creierii pe jumătate arşi de droguri, care poate s-o fi tăiat deja spre San Francisco sau Denver…

— O cheamă Olivia Brenner şi cred că mai este încă în Las Vegas. Ultima dată lucra într-un local de fast-food…

— Din care există cel puţin două milioane în Vegas, făcu Magliore. Iisuse, Fecioară Maria şi dulgherul Iosif!

— Are un apartament în care locuieşte cu altă fată sau cel puţin

asta era situaţia când am vorbit ultima dată cu ea. Nu-i ştiu adresa. Este înaltă cam de un metru şaptezeci şi trei, păr negru, ochi verzi… Chip frumos… Douăzeci şi unu de ani. Cel puţin, aşa zice.

— Să presupunem totuşi că nu pot descoperi această gagică superbă.

— Atunci investeşte banii şi păstrează tu dividendele. Consideră-i un onorariu de cicălire.

— De unde ştii că n-o să fac asta oricum?

Se ridică, lăsând bancnotele pe biroul lui Magliore.

— Cred că n-am de unde s-o ştiu. Dar ai un chip cinstit.

— Fii atent, zise Magliore. Nu vreau să te muşc de cur. Eşti un tip care-a fost deja muşcat de cur. Dar nu-mi place chestia asta. E ca şi cum m-ai face executorul tău testamentar, în pizda mă-sii!

— Dacă nu vrei, poţi să mă refuzi.

— Nu, nu, nu, n-ai înţeles. Dacă gagica mai este în Vegas şi este cunoscută sub numele de Olivia Brenner, cred c-o pot găsi, iar trei miare este o sumă mai mult decât corectă. Nu-mi strică, orice-aş zice. Dar mă sperii, Dawes. Eşti realmente chitit să-ţi urmezi calea.

— Da.

Magliore se încruntă în jos, spre fotografiile lui, ale soţiei şi copiilor, de sub placa de sticlă de pe birou.

— Bine, vorbi Magliore. Asta a fost pentru ultima dată. Dar s-a terminat, Dawes! S-a terminat definitiv! Dacă te mai văd vreodată sau dacă te mai aud la telefon, n-ai nici o şansă. Vorbesc serios! Am destule probleme personale ca să-mi mai bat capul şi cu ale tale.

— Sunt de acord.

Întinse mâna, nefiind sigur dacă Magliore i-o va strânge, dar acesta o făcu.

— Nu te-nţeleg, zise Magliore. De ce-ar trebui să-mi placă un tip pe care nu-l înţeleg?

— Este o lume de neînţeles, spuse el. Dacă te-ndoieşti, gândeşte-te la căţeaua domnului Piazzi.

— Mă gândesc mult la ea, rosti Magliore.

16 ianuarie 1974

Duse plicul în care era carnetul de cecuri la cutia poştală de la colţ şi-l expedie. În seara aceea merse să vadă un film numit *Exorcistul,* deoarece juca Max von Sydow şi-l admirase dintotdeauna mult pe Max von Sydow. Într-o scenă a filmului, o fetiţă vomita în chipul unui preot catolic. Nişte spectatori din rândurile din spate aplaudară.

17 ianuarie 1974

Mary îi telefonă. Părea absurd de uşurată, veselă, şi asta făcea ca totul să fie mai simplu.

— Ai vândut casa, zise ea.

— Da.

— Dar eşti tot acolo.

— Doar până sâmbătă. Am închiriat o fermă, la ţară. O să-ncerc să-mi revin.

— Bart, asta-i grozav! Sunt atât de fericită.

Înţelese de ce era atât de simplu. Ea se prefăcea. Nu era nici bucuroasă, nici supărată. Renunţase.

— În legătură cu carnetul de cecuri…

— Da.

— Ai împărţit banii în două, nu-i aşa?

— Da. Dacă vrei să verifici, îl poţi suna pe domnul Fenner.

— Nu. Ah, nu m-am referit la *asta.* (Aproape că o putea vedea făcând gesturi de îndepărtare cu palmele.) Voiam să spun că… dacă ai separat banii în felul ăsta…înseamnă că…

Se întrerupse cu abilitate şi el gândi: *Căţea ce eşti, m-ai prins. Drept la ţintă.*

— Da, cred că da, îi spuse. Divorţ.

— Te-ai gândit la asta? întrebă ea cu sinceritate mincinoasă. Te-ai

gândit *într-adevăr*…

— M-am gândit mult.

— Şi eu. Pare a fi singurul lucru care mai poate fi făcut. Dar n-am nimic împotriva ta, Bart. Nu sunt supărată pe tine.

Dumnezeule, câte romane de dragoste a citit! Mai lipseşte să-mi spună că se-ntoarce la colegiu. Fu surprins de cinismul lui. Se gândise că depăşise faza aceea.

— Ce-o să faci?

— Mă-ntorc la colegiu, spuse ea, şi acum în glasul ei nu mai exista falsitate, ci aţâţare şi strălucire. Mi-am căutat vechea foaie matricolă, care era în podul casei mamei, cu toate hainele mele vechi, şi-mi mai trebuie numai douăzeci şi patru de examene ca să-mi iau diploma! Bart, asta înseamnă niţel mai mult de un an.

O văzu pe Mary târându-se prin podul casei părinteşti şi imaginea se contopi cu a sa, stând tulburat într-un maldăr de haine ale lui Charlie. O alungă.

— Bart? Mai eşti la telefon?

— Da. Mă bucur că acum, dacă ai să fii din nou pe cont propriu, asta te va împlini atât de frumos.

— Bart…, făcu ea pe un ton de reproş.

Nu mai era însă nevoie să se răstească la ea, s-o tachineze ori s-o facă să se simtă prost. Lucrurile trecuseră de etapa aceea. După ce a muşcat, căţeaua domnului Piazzi trece mai departe. I se păru foarte amuzant şi chicoti.

— Bart, plângi?

Părea tandră. Făţarnică, dar tandră.

— Nu, răspunse el cu bravură.

— Bart, te pot ajuta cu ceva? Vreau să te ajut, dacă o pot face.

— Nu, cred c-o să mă descurc. Şi mă bucur că te-ntorci la colegiu, la spune, în privinţa divorţului… cine deschide acţiunea? Tu sau eu?

— Cred că ar fi mai bine dacă aş face-o eu, zise ea timid.

— Bine. Perfect.

Se lăsă tăcere, apoi, pe neaşteptate, ea vorbi ca şi cum cuvintele i-ar fi scăpat fără ştiinţă sau aprobare:

— După plecarea mea, te-ai culcat cu cineva?

El se gândi la întrebare şi la posibilele răspunsuri: adevărul, o minciună, o eschivare care ar fi putut s-o ţină trează noaptea.

— Nu, răspunse cu atenţie şi continuă: Dar tu?

— Sigur că nu, zise ea, reuşind să sune scandalizată şi încântată în acelaşi timp. N-aş fi putut.

— În cele din urmă, o s-o faci.

— Bart, haide să nu vorbim despre sex.

— Bine, încuviinţă îndeajuns de placid, deşi ea deschisese subiectul.

Continuă să caute să-i spună ceva drăguţ, un lucru pe care ea să şi-l amintească. Nu-i venea nimic în minte şi, în plus, nu ştia de ce ar fi dorit de fapt să-şi amintească de el, cel puţin în această etapă. Înainte, avuseseră ani buni împreună. Era sigur că fuseseră buni, deoarece nu-şi putea reaminti multe din cele întâmplate în anii aceia, decât poate pariul nebunesc cu televizorul.

Se auzi rostind:

— Mai ţii minte când l-am dus prima dată la grădiniţă pe Charlie?

— Da. A plâns şi tu ai vrut să-l luăm înapoi. N-ai vrut să-l laşi să se ducă, Bart.

— Dar tu ai vrut.

Ea tăgădui ceva pe un ton uşor rănit, dar el îşi reamintea scena. Doamna care conducea grădiniţa se numea Ricker. Avea autorizaţie statală şi le servea copiilor un prânz bun şi cald înainte de a-i trimite acasă, la ora 13. Sala de clasă era într-un demisol reamenajat şi când îl duseseră pe Charlie între ei, el se simţise ca un trădător, ca un fermier care mângâie o vacă şi-i spune: Şşş, Bess! pe drumul spre abator. Charlie al lui fusese un băiat frumos. Păr blond, care ulterior se închisese la culoare, ochi albaştri, atenţi, mâini iscusite încă de pe când era ţânc. Stătuse între ei, la baza scării, încremenit de şoc, privindu-i pe ceilalţi copii care ţipau, alergau, colorau şi tăiau hârtie colorată cu foarfeci boante, atât de *mulţi,* şi Charlie nu păruse niciodată aşa de vulnerabil ca în clipa aceea, pur şi simplu privindu-i

pe ceilalţi copii. În ochii lui nu existase nici bucurie, nici teamă, ci doar atenţie, un fel de *lipsă de apartenenţă,* şi el nu se simţise niciodată atât de mult tatăl fiului lui ca în clipa aceea, niciodată atât de apropiat de cursul actual al gândurilor sale. Doamna Ricker se apropiase, zâmbind ca o baracudă şi spusese: O *să ne distrăm grozav, Chuck,* făcându-l să-i vină să urle: *Nu-l cheamă aşa!* Iar apoi, când ea întinsese braţul, Charlie nu-l apucase, ci doar o privise, aşa încât ea îl prinsese de mână şi începuse să-l tragă uşor spre ceilalţi, iar Charlie făcuse doi paşi, după care se oprise, întorsese capul spre ei şi doamna Young spusese încetişor: *Plecaţi, o să ne descurcăm noi!* În cele din urmă, Mary fusese nevoită să-l înghiontească şi să-i spună: *Haide ODATĂ, Bart,* deoarece el îngheţase privindu-şi fiul, ochii fiului său care spuneau: O *să-i laşi să-mi facă chestia asta, George*? şi propriii săi ochi îi răspunseseră: *Da, cred că da, Freddy,* şi el şi Mary suiseră treptele, arătându-i spatele lui Charlie, lucrul cel mai îngrozitor pe care-l poate vedea un copil, şi Charlie începuse să plângă. Paşii lui Mary nu şovăiseră însă deloc, deoarece dragostea unei femei este stranie şi crudă şi aproape întotdeauna clarvăzătoare, dragostea care vede este întotdeauna o dragoste oribilă, şi ea ştia că era bine să plece, aşa încât plecă, neluând în seamă plânsetele ca fiind pur şi simplu altă etapă din dezvoltarea băiatului, aşa cum sunt genunchii juliţi sau ilaritatea cauzată de anestezia generală. Iar el simţise o durere în piept atât de ascuţită, atât de materială, încât se întrebase dacă nu avea un atac de cord, dar apoi durerea trecuse, lăsându-l zguduit şi incapabil s-o interpreteze, iar acum se gândea că durerea fusese un simplu, banal şi străvechi adio. Spinările părinţilor nu sunt lucrul cel mai îngrozitor. Lucrul cel mai îngrozitor dintre toate este viteza cu care copiii nu iau în seamă aceleaşi spinări şi-şi văd de propriile lor probleme — jocurile, un puzzle, noul prieten şi, în cele din urmă, moartea. Acelea erau lucrurile oribile pe care el ajunsese să le cunoască. Charlie începuse să moară cu mult înainte să se fi îmbolnăvit şi lucrul acela nu putea fi oprit în nici un fel.

— Bart? spunea ea. Mai eşti pe fir, Bart?

— Sunt aici.

— La ce-ţi slujeşte să te gândeşti mereu la Charlie? Te consumă. Eşti prizonierul lui.

— Însă tu eşti liberă. Da.

— Să vorbesc cu avocatul săptămâna viitoare?

— Bine. În regulă.

— Nu trebuie să fie ceva urât, nu, Bart?

— Nu. Va fi foarte civilizat.

— N-o să te răzgândeşti şi n-o să conteşti acţiunea?

— Nu.

— O să… o să mai vorbim atunci.

— Ştiai că era momentul să-l părăseşti şi atunci ai făcut-o. Regret din suflet că n-am putut avea asemenea instincte.

— Poftim?

— Nimic. La revedere, Mary. Te iubesc.

Îşi dădu seama că spusese asta după ce închisese. O rostise automat, fără sentiment — o punctuaţie verbală. Totuşi, nu fusese un sfârşit chiar atât de rău. Nu, deloc.

18 ianuarie 1974

— Cine îl caută? întrebă glasul secretarei.

— Bart Dawes.

— Vreţi să rămâneţi puţin pe fir?

— Sigur că da.

Îl puse pe aşteptare şi el ţinu receptorul mut la ureche, legănând din picior şi privind pe fereastră spre oraşul-fantomă al străzii Crestallen West. Era o zi senină, dar foarte rece; temperatura era de minus zece grade, însă din cauza vântului ajungea la minus douăzeci de grade. Vântul sufla trâmbe de zăpadă peste stradă, spre locul unde casa familiei Hobart se ridica tăcută, o simplă cochilie care aştepta bila demolatoare. Îşi demontaseră şi luaseră cu ei până şi obloanele.

Se auzi un declic, apoi vocea lui Steve Ordner:

— Ce mai faci, Bart?

— Bine.

— Cu ce te pot ajuta?

— Am telefonat în privinţa spălătoriei, spuse el. Eram curios ce a

decis corporaţia referitor la mutare.

Ordner oftă, după care rosti cu o rezervă amuzată:

— Niţel cam târziu pentru asta, nu ţi se pare?

— Steve, n-am sunat ca să mi-o tragi pe tema asta.

— De ce nu? Cu siguranţă, tu le-ai tras-o la toţi pe aceeaşi temă. În sfârşit, nu contează. Consiliul directorial a decis să abandoneze afacerile în domeniul spălătoriilor industriale. Spălătoriile automate vor rămâne — ele merg bine —, dar o să schimbăm denumirea lanţului în Handi-Wash. Cum ţi se pare?

— Groaznic, răspunse el slab. De ce nu-l dai afară pe Vinnie Mason?

— Pe Vinnie? (Ordner păru surprins.) Vinnie face o treabă excelentă pentru noi. Va ajunge un personaj important în lumea cinematografelor. Mărturisesc că nu mă aşteptasem la asemenea ranchiună…

— Haide, haide, Steve! Slujba aia n-are mai mult viitor decât un adăpost într-un hogeag. Dă-i ceva care să merite sau pune-l pe liber!

— Nu prea cred că asta-i treaba ta, Bart.

— I-ai legat o mortăciune de gât, dar el n-o ştie încă, fiindcă n-a început să putrezească. El tot mai crede că aia-i cina lui.

— Am auzit că ţi-ar fi tras un pumn, cu puţin înainte de Crăciun.

— I-am spus adevărul şi nu i-a plăcut.

— Adevărul este un cuvânt lunecos, Bart. Aş crede că tu înţelegi asta mai bine decât oricine, după toate minciunile pe care mi le-ai turnat.

— Asta continuă să te irite, aşa-i?

— Da, e greu să nu fii iritat, când descoperi că un om pe care îl crezuseşi bun este de fapt plin de rahat. Mai voiai să-mi spui şi altceva, Bart?

— Nu, de fapt, nu. Aş dori să nu-l mai omori pe Vinnie, asta-i tot. Este un băiat bun. Îl distrugi. Şi ştii prea bine că-l distrugi.

— Repet: de ce aş dori să-l “omor” pe Vinnie?

— Fiindcă nu poţi s-ajungi la mine.

— Devii paranoic, Bart. N-am nici o dorinţă să-ţi fac ceva, doar să uit de tine.

— De asta te-ai interesat să vezi dacă mi-am spălat vreodată rufele pe gratis? Sau dacă am luat mită de la moteluri? Am înţeles c-ai verificat până şi chitanţele de împrumuturi din casa de marcat în ultimii cinci ani.

— Cine ţi-a zis asta? lătră Ordner.

Părea surprins, dezechilibrat.

— Cineva din organizaţia ta, minţi el cu voioşie. Cineva care nu te place foarte mult. Cineva care s-a gândit că aş putea fi în stare să anim niţel atmosfera, la timp pentru următoarea şedinţă directorială.

— Cine?

— La revedere, Steve! Tu gândeşte-te la Vinnie Mason şi eu mă voi gândi cu cine să vorbesc sau nu.

— Nu-nchide! Nu…

Închise, rânjind. Până şi Steve Ordner avea proverbialele picioare de lut. De cine îi reamintea Steve? Bile de rulmenţi… îngheţată de zmeură furată din vestiare… Herman Wouk[28]. Căpitanul Queeg, ăsta era! Humphrey Bogart jucase rolul acela în film. Râse tare şi cântă:

— Toţi trebuie să Queeg pe cineva/ Şi dacă vrei, poţi să Queeg pe mine.

Sunt nebun, aşa-i, se gândi, continuând să râdă. Dar se pare că există şi unele avantaje. Îşi dădu seama că unul dintre cele mai certe semne ale nebuniei era când un om singur râde în mijlocul tăcerii, pe o stradă pustie, plină de pustii. Gândul respectiv nu-i putu totuşi spulbera amuzamentul şi hohoti şi mai tare, stând lângă telefon, scuturând din cap şi rânjind.

19 ianuarie 1974

După ce se întunecă, intră în garaj şi scoase armele. Încărcă Magnum-ul cu atenţie, potrivit instrucţiunilor din broşura însoţitoare, după ce trăsese de câteva ori în orb. Rolling Stones cântau despre Midnight Rambler. Nu-i venea să creadă ce album excelent era. Se gândi la sine ca fiind Barton George Dawes, Midnight Rambler, Vizite

Numai pe Bază de Programare.

În carabina Weatherbee calibrul 0,46 intrau opt cartuşe. Păreau destul de mari pentru un mortier mijlociu. După ce o încărcă, o privi curios, întrebându-se dacă era atât de puternică pe cât susţinuse "Dirty" Harry Swinnerton. Decise să meargă în spatele casei şi s-o încerce. Cine mai locuia pe Crestallen West, ca să anunţe poliţia că auzise focuri de armă?

Îşi îmbrăcă jacheta şi ieşi prin uşa din spate, prin bucătărie, apoi reveni în living şi luă una dintre pernuţele de pe canapea. După aceea, ieşi, oprindu-se doar să aprindă becul de 200 W, pe care el şi Mary îl foloseau vara când făceau grătar în grădină. Aici, în spatele casei, zăpada era aşa cum şi-o imaginase cu ceva mai bine de o săptămână în urmă — neatinsă, neîntinată, complet virgină. Nimeni nu futuse zăpada aceasta cu tălpile. În trecut, Kenny, băiatul lui Don Upslinger, folosea câteodată scurtătura prin grădina lor din spate pentru a ajunge la casa prietenului său, Ronnie. Mary folosea frânghia de rufe pe care el o întinsese pe diagonală între casă şi garaj, pentru a atârna unele lucruri (de obicei, lenjerie intimă) în zilele când era prea cald ca ele să poată îngheţa. El însă mergea la garaj întotdeauna prin pasajul acoperit şi acum curtea i se păru minunată — nimeni nu mai călcase pe acolo de la prima ninsoare, la sfârşitul lui noiembrie. După cum se părea, nici măcar un câine.

Simţi pe neaşteptate impulsul nebunesc de a se duce în mijlocul curţii, cam în locul unde instala vara grătarul portabil, şi să facă un înger în zăpadă.

În loc de aşa ceva, îşi lipi pernuţa de umărul drept, o reţinu acolo o secundă cu bărbia, după care o apăsă cu patul carabinei. Privi prin cătare, ţinând închis ochiul stâng, şi încercă să-şi amintească sfatul pe care actorii şi-l dau întotdeauna unul celuilalt imediat, înainte ca puşcaşii marini să debarce în filmele de război difuzate noaptea târziu. De obicei, un veteran cu multă experienţă, ca Richard Widmark, se adresa unui răcan — poate Martin Milner: *Nu apăsa brusc pe trăgaci, fiule — STRÂNGE-L încet!*

Perfect, Fred. la să vedem dacă-mi pot nimeri propriul garaj.

Strânse trăgaciul.

Arma nu bubui. Detonă. La început, se temu că-i explodase în mâini. Ştiu că era viu, atunci când reculul îl azvârli înapoi, izbindu-l de uşa dublă a bucătăriei. Sunetul călători în toate direcţiile cu un fel de huruit straniu, ca jetul unui avion cu reacţie. Pernuţa căzu în

zăpadă. Umărul îi zvâcnea.

— Iisuse, Fred! icni el.

Privi spre garaj şi nu-i veni să-şi creadă ochilor. În peretele lateral apăruse o gaură cu aşchii, suficient de mare pentru a trece prin ea o ceaşcă de ceai.

Rezemă carabina de uşa dublă a bucătăriei şi merse prin zăpadă, ignorând faptul că era în papuci. Examină gaura un minut, desprinzând uluit aşchii cu degetul arătător, apoi ocoli şi intră în garaj.

Gaura de ieşire era mai mare. Îşi privi break-ul. În portiera şoferului era un orificiu de glonţ şi vopseaua fusese arsă, lăsând să se vadă metal gol în jurul găurii concave, îndeajuns de mare pentru a-i încăpea vârfurile a două degete. Se uită la cealaltă portieră. Da, glonţul trecuse şi prin ea, imediat sub mâner.

Înconjură maşina şi văzu locul prin care ieşise glonţul, lăsând altă gaură mare, de data aceasta cu şpan metalic îndreptat răutăcios în afară. Se întoarse şi privi peretele garajului opus celui prin care trăsese. Glonţul îl străbătuse şi pe acela. Din câte putea şti, era posibil să-şi continue zborul şi acum.

Îl auzi pe Harry, proprietarul magazinului de arme, spunând: *Vărul dumneavoastră este vânător… copilaşul ăsta o să-i împrăştie măruntaiele pe-o rază de şapte metri.* Şi ce ar fi putut să-i facă unui om? Probabil acelaşi lucru. Îl îngrozea.

Reveni la uşa bucătăriei, se aplecă să-şi recupereze pemuţa şi se întoarse în casă, oprindu-se automat şi tropăind din picioare, pentru a nu lăsa urme prin bucătăria lui Mary. În living, îşi scoase cămaşa. În ciuda pernuţei, pe umăr se vedea o urmă roşie de forma patului carabinei.

Intră în bucătărie tot fără cămaşă pe el şi-şi făcu o cană cu cafea şi o cină semipreparată. După ce termină de mâncat, merse în living, se aşeză pe canapea şi începu să plângă, iar plânsetul se ridică spre o isterie neregulată, cu întreruperi, pe care o auzea şi de care se temea, dar pe care n-o putea controla. În cele din urmă, plânsul începu să se stingă şi el căzu într-un somn adânc, respirând zgomotos. Dormind, părea bătrân, şi o parte din ţepii neraşi de pe obraji erau albi.

20 ianuarie 1974

Se trezi tresărind, cu un sentiment de vinovăţie, temându-se că se făcuse dimineaţă şi era prea târziu. Somnul îi fusese abrutizant şi negru ca o cafea veche, genul de somn din care se trezise întotdeauna cu capul greu şi simţindu-se ameţit. Îşi privi ceasul şi văzu că era 2:15. Carabina era acolo unde o lăsase, sprijinită nonşalant în fotoliu. Magnum-ul era pe măsuţă.

Se sculă, merse în bucătărie şi se spălă cu apă rece pe faţă. Sui la etaj şi îmbrăcă o cămaşă curată. Coborî, vârându-şi poalele cămăşii în pantaloni. Încuie toate uşile de la parter şi, din motive pe care nu dorea să le examineze prea îndeaproape, inima i se părea mai uşoară cu fiecare clinchet al cheii în broască. Începea să se simtă el însuşi din nou, pentru prima dată după ce nefericita aia de femeie se prăbuşise în faţa lui în supermarket. Aşeză carabina pe podea, lângă fereastra mare a livingului şi aranjă cartuşele lângă ea, deschizând toate cutiile când le puse jos. Trase şi fotoliul până acolo, răsturnându-l pe o parte.

Intră în bucătărie şi încuie ferestrele. Luă un scaun din bucătărie şi-l propti cu spătarul sub clanţa uşii. Îşi umplu o cană cu cafea rece, sorbi absent, făcu o grimasă şi o vărsă în chiuvetă. Îşi pregăti ceva de băut.

Se întoarse în living şi aduse bateria de automobil. O puse înapoia fotoliului răsturnat, scoase cablurile cu cleşti şi le făcu colac lângă baterie.

Cără lada cu explozibil la etaj, gâfâind şi icnind. Când ajunse în capul treptelor, o aşeză cu un bufnet şi răsuflă adânc. Era deja prea bătrân pentru asemenea eforturi, deşi mai avea mare parte din musculatura dobândită în spălătorie pe vremea când el şi partenerul său ridicau teancuri de câte două sute de kilograme de cearşafuri călcate, punându-le în furgonetele pentru livrare. Cu muşchi sau fără muşchi, când un bărbat ajungea la patruzeci de ani, anumite eforturi însemnau sfidarea norocului. De la patruzeci de ani, începea vârsta atacurilor de cord.

Trecu pe rând prin încăperile de la etaj, aprinzând toate luminile: dormitorul pentru musafiri, baia pentru musafiri, dormitorul mare, biroul de lucru care fusese cândva camera lui Charlie. Puse un scaun sub trapa podului şi urcă acolo, aprinzând becul prăfuit. Coborî apoi în bucătărie şi luă o rolă de bandă izolatoare, o pereche de foarfece şi un cuţit mare şi ascuţit.

Scoase din ladă două batoane de explozibil (era moale şi, dacă-l apăsai cu degetul, îţi rămâneau amprentele pe el) şi le duse în pod. Tăie două bucăţi de fitil şi, folosind cuţitul, îndepărtă izolaţia albă de

pe firul de cupru dinăuntru. După aceea, apăsă fiecare sârmă desizolată în câte o lumânare. În debara, stând sub trapă, îndepărtă izolaţia celorlalte extremităţi ale fitilurilor şi, cu atenţie, le ataşă alte două batoane, lipind fitilul cu bandă izolatoare, astfel încât firul desizolat să nu se desprindă.

Fredonând încetişor, întinse fitil din pod în dormitorul mare şi lăsă câte un baton pe fiecare dintre paturile gemene. Trase fitil de acolo prin coridor şi puse un baton în baia pentru musafiri şi alte două în dormitorul pentru musafiri. Ieşind, stinse luminile. În fosta cameră a lui Charlie, lăsă patru batoane prinse laolaltă în mănunchi. Scoase fitilul pe uşă şi aruncă un colac peste balustrada scării, după care coborî la parter.

Patru batoane pe tejgheaua bucătăriei, lângă sticla de Southern Comfort. Patru batoane în living. Patru în sufragerie. Patru în vestibul.

Întinse fitilul în living, gâfâind niţel de la atâta urcat şi coborât pe scări. Mai avea un singur drum de făcut. Sui la etaj şi luă lada, care era mult mai uşoară acum. Înăuntru mai rămăseseră unsprezece cilindri de exploziv. Văzu că lada conţinuse cândva portocale. Pe o latură scria cu litere decolorate:

POMONA

Dedesubtul cuvântului era imaginea unei portocale cu o frunză pe codiţă.

Duse lada în garaj, de data aceasta prin pasajul acoperit, şi o aşeză pe bancheta din spate a maşinii. Fixă câte un fitil scurt pe fiecare baton de malglinită, apoi le prinse pe toate de un fitil mai lung, folosind bandă izolatoare, întinse fitilul lung până în casă, fiind atent să-l strecoare prin spaţiul de sub uşa laterală care se deschidea în pasajul acoperit, şi încuie uşa.

În living, matisă fitilul principal din casă cu cel care venea din garaj. Lucrând cu atenţie şi continuând să fredoneze încetişor, tăie altă bucată şi o prinse de celelalte două cu bandă izolatoare. Duse acest ultim fitil la baterie şi, cu cuţitul, îi înlătură izolaţia de la capăt.

Separă firele de cupru şi le răsuci pe amândouă în formă de cârlig. Luă cablurile cu cleşti şi prinse un cleşte negru de un cârlig şi un cleşte roşu de celălalt cârlig. Se apropie de bateria de acumulator şi ataşă cleştele negru de borna marcată:

POZ

Cleştele roşu nu-l ataşă, ci-l aşează lângă borna marcată:

NEG

Se apropie după aceea de instalaţia stereo, o deschise şi ascultă Rolling Stones. Era ora 4:05. Se duse în bucătărie, îşi turnă alt pahar şi reveni cu el în living, nemaiştiind cu ce să-şi treacă timpul. Pe măsuţa pentru cafea era un exemplar din revista *Good Housekeeping*. Înăuntru găsi un articol despre clanul Kennedy şi problemele sale. Îl citi. După aceea citi un articol intitulat "Femeile şi cancerul mamar". Era scris de o doctoriţă.

***

Ei sosiră puţin după ora 10, după ce clopotele bisericii congregaţionale aflată la cinci cvartale depărtare bătuseră ora exactă, chemând lumea la utrenii sau cum dracu' le spuneau congregaţionaliştii.

Erau un sedan verde şi o maşină alb-negru de poliţie. Opriră lângă trotuar şi din sedan-ul verde coborâră trei bărbaţi. Unul dintre ei era Fenner. Pe ceilalţi doi nu-i cunoştea. Toţi aveau serviete.

Doi poliţişti coborâră din maşina alb-negru şi se rezemară de ea. Din atitudinile lor era evident că nu se aşteptau să aibă probleme; discutau ceva, când se rezemară de capota maşinii, şi cuvintele le ieşeau din gură în norişori albi vizibili.

Totul se opri.

Timp oprit, 20 ianuarie 1974

Ei bine fred asta-i cred că-i momentul s-o fac sau să mă opresc da ştiu că dintr-un punct de vedere este prea târziu să mă mai opresc am explozibili înşiraţi prin toată casa ca ornamentele la o petrecere de aniversare o carabină în mână şi un pistol vârât la centură de parc-aş fi john dillinger să dea dracii ce zici asta-i ultima decizie ca atunci când te sui într-un copac dacă e să pornesc pe ramura asta atunci o să

pornesc pe ramura asta acum în acest acum care

(bărbaţii îngheţaţi în tabloul de afară între două secunde fenner într-un costum verde cu un picior la cincisprezece centimetri deasupra pavajului păşind înainte cu pantofi buni cu talpă elegantă de cauciuc cu paltonul verde fluturând deschis ca un procuror pornit în cruciadă dintr-un serial tv capul îi este uşor întors uşor aplecat pe un umăr bărbatul dinapoia lui a comentat ceva şi fenner îşi apleacă niţel capul pentru a auzi din gura bărbatului care a vorbit a ieşit pe jumătate un norişor alb în secunda asta bărbatul poartă un sacou sport bleu şi pantaloni maro-închis paltonul lui este de asemenea descheiat şi vântul i l-a prins timp oprit i-a prins paltonul în mijlocul fluturării şi al treilea bărbat tocmai se întoarce dinspre maşină şi poliţiştii se reazemă de maşina lor alb-negru cu capetele unul spre celălalt ar putea să discute orice o căsătorie sau un caz dificil sau sezonul de rahat al mustangilor sau starea coaielor lor şi soarele a apărut printre norii de pe cer doar atât cât să sclipească o dată pe un singur cartuş al echipamentului unuia dintre poliţiştii desemnat respectivul cartuş vârât prin unul dintre numeroasele ochiuri din cureluşe de piele ale centurii respectivului poliţist celălalt poliţist poartă ochelari de soare şi soarele i-a pictat o scânteie ca un vârf de ac pe lentila dreaptă şi buzele lui sunt groase senzuale prinse la începutul unui zâmbet: aceasta este fotografia)

Îi dau drumul freddy băiete ai vrea să zici ceva în acest moment promiţător în acest punct al acţiunii da zice fred o să te menţii pe poziţii pentru reporteri nu-i aşa sigur că da zice george cuvintele fotografiile imaginile filmate ale demolării ştiu că nu-i decât un punct de vizibilitate dar freddy nu te surprinde cât de solitară este chestia asta cum în tot oraşul şi în toată lumea oamenii mănâncă şi se cacă şi se fut şi-şi scarpină eczemele toate chestiile despre care ei scriu cărţi în timp ce noi trebuie să facem chestia asta singuri da m-am gândit la asta george de fapt am încercat să-ţi spun ceva despre ea dacă-ţi reaminteşti şi dacă te consolează în vreun fel mi se pare chiar corect în clipa de faţă mi se pare ceva bun fiindcă dacă nu te poţi muta le poţi da şantierul dar te rog george nu ucide pe nimeni nu n-o s-o fac intenţionat fred dar vezi în ce poziţie mă aflu da văd înţeleg george mi-e atât de frică acum mi-e atât de frică nu nu-ţi fie frică o să mă ocup eu de asta şi deţin controlul perfect

dă-i drumul

20 ianuarie 1974

— Dă-i drumul, rosti el cu glas tare şi totul se puse în mişcare.

Duse puşca la umăr, ţinti roata din dreapta faţă a maşinii de poliţie şi apăsă pe trăgaci.

Carabina reculă zdrobitor în umărul lui şi ţeava zvâcni în sus după ieşirea glonţului. Fereastra mare a livingului erupse spre exterior, lăsând doar cioburi neregulate ieşite din ramă aidoma unor săgeţi impresioniste din sticlă. Cauciucul din faţă al maşinii nu se turti, ci explodă cu un bubuit puternic şi întreaga maşină se cutremură pe amortizoare, ca un câine care a fost lovit cu piciorul în timp ce dormea. Capacul roţii zbură şi zăngăni fără ţintă pe asfaltul îngheţat de pe Crestallen West.

Fenner se opri şi se uită spre casă, nevenindu-i să creadă. Chipul îi era uluit de şoc. Tipului în sacou sport albastru îi scăpă servieta. Celălalt avea reflexe mai bune sau poate un instinct mai dezvoltat al supravieţuirii. Se răsuci şi fugi înapoia sedan-ului verde, se ghemui şi dispăru din vedere.

Poliţiştii săriră în dreapta şi în stânga, în spatele maşinii lor. Peste o clipă, cel cu ochelari de soare se ridică brusc dinapoia capotei ţinând revolverul cu ambele mâini şi trase de trei ori. După detunătura masivă a carabinei Weatherbee, revolverul scoase nişte pocnete inofensive. Se trânti în spatele fotoliului şi auzi gloanţele trecându-i peste cap — le putu auzi cu adevărat şi sunetul pe care-l produceau era zzizzz! — şi înfigându-se în tencuiala de deasupra canapelei. Zgomotul pe care-l făcură când intrară în perete îi reaminti de cel al pumnilor săi atunci când izbea sacul greu din sala de sport. Se gândi: aşa ar suna, când ar intra în mine.

Poliţistul cu ochelari de soare urla către Fenner şi bărbatul în sacou albastru:

— Jos! Trântiţi-vă jos, futu-i! Are o ditamai mortiera acolo!

El înălţă capul ceva mai mult pentru a vedea mai bine şi poliţistul cu ochelari de soare îl zări şi trase de două ori. Gloanţele bufniră în perete şi de data aceasta, tabloul favorit al lui Mary, “Lobstermen” de Winslow Homer, căzu de pe perete, lovi canapeaua şi ajunse pe podea. Geamul tabloului se făcu ţăndări.

Înălţă capul din nou, fiindcă trebuia să vadă ce se întâmpla (de ce nu se gândise să-şi procure un periscop de jucărie?), trebuia să vadă dacă încercau să-l ia prin învăluire, fiindcă aşa procedau întotdeauna Richard Widmark şi Marty Milner pentru a cuceri cazematele japoneze în filmele care rulau noaptea târziu şi dacă ei încercau să facă asta şi

el ar fi trebuit să încerce să împuşte unul, dar poliţiştii erau tot în spatele maşinii lor, iar Fenner şi tipul în sacou sport albastru se repezeau la adăpostul automobilului verde. Servieta Sacoului Sport Albastru rămăsese pe trotuar ca un animal mic şi mort. O ochi, strâmbându-se la anticiparea reculului armei de calibru greu, şi trase.

CRRRACKK! şi servieta explodă în două bucăţi şi sări sălbatic în aer, fluturând, vomitând un stol de hârtii pe care vântul le răsfoi cu un deget invizibil.

Trase iarăşi, de data aceasta în roata din dreapta faţă a sedan-ului verde, şi cauciucul detonă. Unul dintre bărbaţii aflaţi înapoia maşinii ţipă ca o soprană îngrozită.

Privi spre maşina de poliţie şi văzu că portiera şoferului era deschisă. Poliţistul cu ochelari de soare intrase pe jumătate, se întinsese pe scaun şi folosea staţia radio. În curând toţi participanţii la petrecere aveau să fie aici. Aveau să-l scoată la mezat, câte o bucăţică pentru oricine ar fi dorit şi n-avea să mai fie nimic personal. Simţi o uşurare, amară ca extractul de aloe. Indiferent despre ce ar fi fost vorba, indiferent ce greaţă tristă îl adusese aici, la ultima crăcană a unui copac înalt, nu mai era acum doar a lui, pentru a şopti şi plânge în taină. Se alăturase curentului principal al nebunilor, ieşise la lumină. În curând aveau să-l poată reduce la un titlu sigur — MENŢINEREA ACORDULUI PRECAR DE ÎNCETARE A FOCULUI PE STRADA CRESTALLEN.

Lăsă carabina pe podea şi traversă livingul în patru labe, fiind atent să nu se taie în cioburile din geamul spart al tabloului. Luă pernuţa şi reveni la locul lui. Poliţistul nu mai era în maşină.

Luă Magnum-ul şi trase două focuri peste botul maşinii. Pistolul îi zvâcni puternic în mână, totuşi reculul putea fi controlat. Umărul îi zvâcnea ca un dinte cariat.

Un poliţist, cel fără ochelari de soare, se ridică brusc dinapoia portbagajului pentru a răspunde focului şi el trase două gloanţe în geamul din spate al maşinii, implodându-l într-o reţea neregulată de fisuri. Poliţistul dispăru imediat, fără să fi tras.

— Opriţi! răcni Fenner. Lăsaţi-mă să vorbesc cu el!

— Dă-i drumu', zise un poliţist.

— *Dawes!* urlă Fenner răguşit, sunând ca un detectiv din ultima bobină a unui film cu Jimmy Cagney. (Proiectoarele poliţiei se mişcă neîncetat, înainte şi înapoi, peste faţada clădirii murdare din mahala,

în care “Câinele Turbat” Dawes s-a refugiat, cu câte un revolver calibrul 0,45 în fiecare mână. Ghemuit înapoia unui fotoliu răsturnat, “Câinele Turbat” poartă un maiou cu bretele şi mârâie.) *Dawes, m-auzi?*

(Şi “Câinele Turbat”, cu chipul contorsionat într-un rictus de sfidare — fruntea îi străluceşte întotdeauna de sudoare — zbiară:)

— Veniţi-ncoace, dacă vreţi să puneţi laba pe mine, gabori împuţiţi!

Sări peste fotoliul răsturnat şi goli Magnum-ul în sedan-ul verde, lăsând un şir neregulat de găuri.

— Iisuse! zbieră cineva, Iisuse, e sonat!

— *Dawes!* răcni Fenner.

— N-o să mă prindeţi viu! urlă el, delirând de încântare. Voi sunteţi şobolanii împuţiţi care l-au împuşcat pe frăţioru’ meu! O să-i trimit pe câţiva dintre voi în *iad* înainte să mă doborâţi!

Reîncărcă Magnum-ul cu degete tremurătoare, apoi umplu cu cartuşe încărcătorul carabinei Weatherbee.

— *Dawes!* strigă din nou Fenner. *Nu vrei să negociem*?

— Nu vrei nişte plumbi fierbinţi, labă tristă?! răcni spre Fenner, dar nu scăpase din ochi maşina de poliţie şi atunci când poliţistul cu ochelari de soare ridică pe furiş capul peste capotă, îl făcu să se ascundă, din două focuri.

Un glonţ trecu prin fereastra casei familiei Quinn, de cealaltă parte a străzii.

— *Dawes!* răcni Fenner, plin de importanţă.

— Mai taci dracu’ din gură! îi zise un poliţist. Nu faci decât să-l încurajezi.

Urmă o tăcere stingheră şi atunci începu să se audă tot mai tare sunetul sirenelor de poliţie, încă îndepărtat. Lăsă Magnum-ul şi luă carabina. Delirul de încântare îl părăsise şi se simţea obosit, îl dureau toate şi trebuia neapărat să defecheze.

Te rog, să vină cât mai repede posturile tv, se rugă el. Repede, cu camerele de filmat.

***

Când primul echipaj de poliţie scrâşni de după colţ într-un derapaj calculat, desprins parcă din *Filiera franceză,* el era pregătit. Trăsese două cartuşe de mortier peste maşina de poliţie staţionată, pentru a-i sili pe cei de acolo să stea cuminţi, apoi ochi cu atenţie grila automobilului care se năpustea şi strânse trăgaciul ca un veteran experimentat de tip Richard Widmark şi întregul radiator păru să explodeze, iar capota se ridică. Maşina vui peste bordură cam patruzeci de metri mai sus pe stradă şi izbi un copac. Portierele zburară în lături şi patru poliţişti se revărsară dinăuntru cu revolverele scoase, părând buimăciţi. Doi se ciocniră între ei. După aceea, poliţiştii din spatele primei maşini (poliţiştii *lui,* se gândea la ei cu o urmă de posesivitate) deschiseră focul şi el plonjă îndărătul fotoliului, în timp ce gloanţele vâjâiau în jur. Era ora 10:43. Se gândi că acum vor încerca să-l împresoare.

Înălţă capul, fiindcă era nevoit s-o facă, şi un glonţ îi ţiui pe lângă urechea dreaptă. Alte două maşini de poliţie veneau pe Crestallen din partea opusă, cu sirenele urlând şi girofarurile albastre fulgerând. Doi poliţişti din maşina izbită de copac încercau să escaladeze gardul de lemn dintre trotuar şi curtea laterală a familiei Upslinger şi trase de trei ori cu carabina spre ei, nu pentru a-i lovi, ci doar pentru a-i face să se întoarcă la maşină. Se întoarseră. Aşchii de lemn din gardul lui Wilbur Upslinger (primăvara şi vara, iedera urca pe el) zburară peste tot şi o bucată mare căzu în zăpadă.

Cele două maşini nou-venite opriră în formă de V, astfel încât blocară strada în faţa casei lui Jack Hobart. Poliţiştii se ghemuiseră în vârful V-ului. Unul dintre ei vorbea la un walkie-talkie cu cei din maşina accidentată. Peste o clipă, nou-veniţii începură un baraj masiv de foc de acoperire, făcându-l să se aplece iarăşi. Gloanţele loviră uşa din faţă, faţada şi de jur împrejurul ferestrei. Oglinda din vestibul explodă într-un vălmăşag de diamante. Un glonţ străbătu cuvertura care acoperea televizorul Zenith şi ţesătura dansă scurt.

Traversă livingul în patru labe şi se ridică lângă ferestruica dinapoia televizorului. De acolo putea să vadă direct în curtea din spate a familiei Upslinger. Doi poliţişti încercau din nou manevra de învăluire. Unuia îi curgea sânge din nas.

Freddy, s-ar putea să fiu nevoit să ucid pe unul, ca să-i fac să se oprească.

Nu face asta, George. Te rog. Nu face asta!

Sparse fereastra cu patul Magnum-ului, tăindu-se la mână. Poliţiştii se întoarseră, auzind zgomotul, îl văzură şi începură să tragă. Le răspunse la foc şi văzu cum două dintre gloanţele sale găuriră noul înveliş lateral din aluminiu al lui Wilbur (municipalitatea îl recompensase pentru asta?). Auzi gloanţe lovindu-i casa, imediat sub pervazul ferestrei şi de ambele părţi. Unul ţiui, ricoşând din ramă, şi aşchiile îi intrară în faţă. Se aştepta ca dintr-o clipă în alta un glonţ să-i zboare creştetul capului. Fu greu de spus cât timp dură schimbul acela de focuri. Brusc, un poliţist îşi prinse antebraţul şi ţipă. Scăpă revolverul, ca un copil care se plictisise de un joc idiot, şi începu să se învârtă în loc. Partenerul lui îl prinse şi alergară înapoi, spre maşina intrată în copac; cel teafăr îl ţinea pe celălalt după mijloc.

Se lăsă în patru labe, reveni la fotoliul răsturnat şi privi pe furiş afară. Apăruseră alte două echipaje, câte unul din fiecare extremitate a străzii. Opriră vizavi, şi opt poliţişti săriră din ele şi alergară la adăpostul maşinii cu cauciucul spart şi al sedan-ului verde.

Ţinu capul jos şi se târî în vestibul. Casa era supusă acum unui tir concentrat Ştia că ar fi trebuit să ia carabina şi să se ducă la etaj; de acolo, de sus, i-ar fi putut vedea mai bine şi poate că ar fi reuşit să-i alunge de la maşinile acelea, pentru a se refugia în casele de vizavi. Nu îndrăznea totuşi să se îndepărteze atât de mult de fitilul principal şi de bateria auto. Reporterii de la televiziune puteau să apară dintr-o clipă în alta.

Uşa din faţă era ciuruită de gloanţe, lacul maro-închis crăpase şi se aşchiase, dezgolind lemnul de dedesubt. Se târî în bucătărie. Aici toate ferestrele erau sparte, şi cioburile acopereau linoleumul. Un glonţ rătăcit răsturnase ibricul cu cafea de pe plită, care zăcea cu fundul în sus într-o baltă cafenie. Se ghemui o clipă sub pervaz, apoi se ridică brusc şi-şi goli Magnum-ul în maşinile oprite în V. Imediat, focul se intensifică asupra bucătăriei. Două găuri se iviră în vopseaua email albă a frigiderului, iar un glonţ lovi sticla de Southern Comfort de pe masă. Sticla explodă, împrăştiind peste tot cioburi şi ospitalitate sudistă.

Târându-se înapoi în living, simţi ceva ca o înţepătură de albină în partea cărnoasă a coapsei drepte, imediat sub fesă, şi când duse palma acolo, văzu sânge pe degete.

Rămase în spatele fotoliului şi reîncărcă Magnum-ul. Reîncărcă Weatherbee. Înălţă capul şi-l coborî imediat, făcând o grimasă înaintea ferocităţii valului de foc care se năpusti spre el, lovind canapeaua, peretele şi televizorul, zdrenţuind cuvertura. Ridică iarăşi capul şi trase spre echipajele aflate de cealaltă parte a străzii. Sparse un geam.

Şi văzu…

În partea de sus a străzii apăruseră un break alb şi o furgonetă Ford albă. Pe flancurile ambelor maşini scria cu litere albastre:

WHLM NEWSBEAT

CANALUL 9

Gâfâind, se târî înapoi la fereastra dinspre curtea laterală a familiei Upslinger. Vehiculele reporterilor înaintau încet şi precaut pe Crestallen. O maşină de poliţie ţâşni brusc dinapoia lor şi le bloca drumul, cu cauciucurile fumegând. Un braţ în albastru ieşi prin geamul din spate al maşinii şi le făcu semn reporterilor să se retragă.

Un glonţ lovi pervazul şi ricoşă în încăpere.

Se târî la adăpostul fotoliului, ţinând Magnum-ul în mâna dreaptă însângerată, şi urlă:

— *Fenner!*

Focurile îşi reduseră puţin intensitatea.

— *Fenner!* răcni el din nou.

— *Opriţi focu'l* zbieră Fenner. *Opriţi! Opriţi un minut!*

Urmară câteva pocnete izolate, apoi linişte.

— *Ce vrei?* strigă Fenner.

— *Reporterii! Sunt înapoia maşinilor, în capătu' celălalt al străzii! Vreau să vorbesc cu ei!*

O tăcere prelungă, contemplativă.

— *Nu!* răcni Fenner.

— *Încetez focu', dacă pot vorbi cu ei!*

Asta cel puţin era adevărat, gândi el, privind bateria.

— *Nu!* urlă din nou Fenner.

Nemernicule, se gândi, neajutorat. Este atât de important pentru tine? Pentru tine, pentru Ordner şi pentru toţi ceilalţi birocraţi nemernici?

Focurile reîncepură, izolat la început, apoi sporind în intensitate. După aceea, în mod incredibil, un bărbat în cămaşă ecosez şi blugi apăru alergând pe trotuar, ţinând într-o mână o cameră de filmat.

— Am auzit! urlă bărbatul în cămaşă ecosez. Am auzit totu'! Te dau în gât, tipule! S-a oferit să-nceteze focu' şi tu…

Un poliţist îl placă la nivelul taliei şi bărbatul în cămaşă ecosez se nărui pe trotuar. Camera de filmat zbură în rigolă şi peste o clipă trei gloanţe o transformară în fragmente sclipitoare. O bobină de peliculă neexpusă se descolăci leneş din resturi. După aceea, focurile se reduseră iarăşi, nesigur.

— *Fenner, lasă-i să vină!* zbieră el.

Îşi simţea gâtlejul jupuit şi teribil de uzat, ca tot restul corpului. Mâinile îl dureau şi din coapsă începuse să radieze o durere profundă, pulsatoare.

— *Ieşi mai întâi afară!* îi răcni Fenner. O *să te lăsăm să-ţi spui povestea*!

Furia se revărsă peste el într-un talaz roşu la auzul minciunii aceleia sfruntate.

— *BĂGA-MI-AŞ PICIOARELE, AM O ARMĂ DE CALIBRU MARE ŞI-0 SĂ-NCEP SĂ TRAG ÎN REZERVOARELE DE BENZINĂ, GĂINAŢULE, ŞI CÂND O SĂ TERMIN, O SĂ VEZI CE-NSEAMNĂ UN BARBECUE ADEVĂRAT!*

Tăcere şocată.

În cele din urmă, precaut, Fenner întrebă:

— Ce vrei?

— *Trimiteţi-l înăuntru pe tipu' pe care l-aţi placat! Lăsaţi operatorii să vină cu camerele!*

— *Nici vorbă! Nu-ţi oferim un ostatic cu care să ne şantajezi toată ziua!*

Un poliţist alergă ghemuit spre sedan-ul verde înclinat pe o parte şi dispăru înapoia lui. Urmă o consultare.

Altă voce strigă:

— *Înapoia casei taie sunt treizeci de oameni înarmaţi cu automate! Ieşi afară sau dau ordin să intre!*

Sosise momentul să-şi joace atuul jalnic.

— *Ar fi bine să n-o faceţi! Toată casa este minată. Priviţi!*

Ridică cleştele roşu al cablului în fereastră.

— *Îl vedeţi?*

— *E o cacealma!* răspunse glasul, încrezător.

— *Dacă-l cuplez la bateria auto care-i lângă mine pe podea, totul sare-n aer!*

Tăcere. Alte consultări.

— Hei! zbieră cineva. Hei, puneţi mâna pe el!

Înălţă capul ca să privească şi-l zări pe bărbatul în cămaşă ecosez şi blugi, care era chiar pe stradă, fără nici o protecţie, fie eroic de sigur în privinţa profesiunii sale, fie nebun. Avea păr negru şi lung, care-i cobora aproape până la guler, şi o mustaţă neagră, îngustă.

Doi poliţişti porniră în urmărire, ocolind maşinile oprite în V, apoi se răzgândiră, când el le trase un glonţ pe deasupra capetelor.

— Iisuse Hristoase, ce idioţenie! răcni cineva, ascuţit şi dezgustat.

Bărbatul în cămaşă ecosez era acum pe peluza lui, ridicând jerbe de zăpadă. Ceva îi bâzâi pe la ureche, urmat de un pocnet, şi-şi dădu seama că rămăsese privind peste fotoliu. Auzi pe cineva zgâlţâind clanţa uşii din faţă, după care bărbatul în cămaşă ecosez începu să ciocănească.

Se târî peste podeaua presărată cu bucăţi de tencuială desprinsă din pereţi. Piciorul drept îl durea groaznic şi când privi în jos văzu că pantalonii erau însângeraţi de la coapsă la genunchi. Răsuci yala din uşa sfârtecată şi trase zăvorul din piedică.

— Gata! anunţă, şi bărbatul în cămaşă ecosez năvăli înăuntru.

Din apropiere nu arăta speriat, deşi gâfâia din greu. Avea o julitură pe obraz, cauzată de placajul poliţistului, iar mâneca dreaptă a cămăşii era ruptă. După ce reporterul intră, el şchiopătă înapoi în living, luă carabina şi trase de două ori, orbeşte, peste fotoliu. După aceea, se întoarse. Bărbatul în cămaşă ecosez stătea în prag, părând incredibil de calm. Scosese un blocnotes mare din buzunarul de la spate.

— Ia zi, omule, făcu el. Care-i cioaca?

— Cum te cheamă?

— Dave Albert.

— Furgoneta albă mai are şi alte camere de filmare?

— Da.

— Du-te la fereastră! Spune-le poliţiştilor să lase o echipă de operatori să monteze o cameră pe peluza familiei Quinn. Asta-i casa de vizavi. Spune-le că, dacă nu se face-n cinci minute, o să ai necazuri.

— O să am?

— Bineînţeles!

Albert râse.

— Nu cred că ai putea trage de timp, amice.

— Spune-le!

Albert se apropie de fereastra distrusă a livingului şi rămase o secundă în cadrul, ei, gustând în mod vădit plăcerea momentului.

— *Vrea ca operatorii mei să monteze camera vizavi!* strigă spre afară. *Zice că, dacă nu-i lăsaţi, o să m-omoare!*

— *Nu!* urlă Fenner furios. *Nu, nu, n…*

Cineva îl amuţi. Tăcere, preţ de o bătaie de inimă.

— *Bine!* Vorbise cel care-l acuzase că trăgea o cacealma. O *să-i lase pe doi dintre oamenii mei să se ducă să-i anunţe pe operatori?*

El se gândi şi încuviinţă către reporter.

— Da! strigă Albert.

După o pauză scurtă, doi poliţişti în uniformă alergară stingher spre locul unde aştepta furgoneta televiziunii, cu motorul torcând în ralanti. Între timp, apăruseră alte două echipaje de poliţie şi, aplecându-se mult spre dreapta, putea să vadă că extremitatea din vale a străzii Crestallen fusese blocată. O mulţime mare se adunase înapoia barierelor galbene protectoare.

— Bun, zise Albert aşezându-se. Avem la dispoziţie un minut. Ce vrei? Un avion?

— Un avion? repetă el prosteşte.

Albert fâlfâi din braţe, fără să dea drumul blocnotesului.

— Să zbori departe, omule. Pur şi simplu să zboooori departe.

— Aha, încuviinţă pentru a dovedi că înţelesese. Nu, nu vreau un avion.

— Atunci, ce vrei?

— Vreau, rosti cu atenţie, să am din nou douăzeci de ani şi să iau altfel multe decizii.

Văzu expresia din ochii lui Albert şi continuă:

— Ştiu că nu se poate. Nu-s chiar atât de nebun.

— Eşti rănit.

— Da.

— Asta-i ceea ce ziceai că este?

Arăta spre baterie şi fitilul principal.

— Da. Fitilul principal merge în toate camerele din casă. Şi-n garaj.

— De unde ai făcut rost de explozibil?

Glasul lui Albert rămăsese amabil, dar ochii îi erau alerţi.

— L-am găsit sub pomul de Crăciun.

Reporterul izbucni în râs.

— Asta nu-i rea deloc! O s-o folosesc în materialul meu.

— Perfect. După ce ieşi, să le spui poliţiştilor c-ar fi bine să se îndepărteze.

— Vrei să te arunci în aer? întrebă Albert.

Părea interesat, dar nimic mai mult.

— Da, aşa mă gândesc.

— Ştii ceva? Ai văzut prea multe filme.

— Nu mă mai duc la filme. Am văzut totuşi *Exorcistul.* Mai bine nu-l vedeam. Cum se descurcă operatorii tăi?

Albert privi pe fereastră.

— Binişor. Mai avem vreun minut. Te numeşti Dawes?

— Ei ţi-au spus asta?

Albert râse dispreţuitor.

— Nu mi-ar spune nici dac-aş avea cancer. Am citit pe plăcuţa de pe uşă. Te deranjează dacă-mi spui de ce faci chestia asta?

— Nu mă deranjează. Din cauza şantierului.

— Derivaţia?

Ochii lui Albert scânteiară mai puternic. Începu să mâzgălească în blocnotes.

— Da, exact.

— Ţi-au luat casa?

— Au încercat. O s-o iau eu.

Albert scrise tot, apoi închise blocnotesul cu un pocnet şi-l îndesă din nou în buzunarul de la spate.

— Mi se pare o prostie, domnule Dawes. Te deranjează că ţi-o spun? De ce nu ieşi pur şi simplu acum, o dată cu mine?

— Ai căpătat o exclusivitate, rosti el obosit. Ce o să ataci — premiul Pulitzer?

— L-aş lua, dacă mi l-ar oferi. (Albert surâse luminos, după care deveni grav.) Haide, domnule Dawes. Vino afară. Voi avea grijă să se afle şi versiunea dumitale. Voi…

— Nu există nici o versiune.

Albert se încruntă.

— Poftim?

— Nu am nici o altă versiune. De asta fac ceea ce fac.

Se uită peste scaun şi văzu teleobiectivul montat pe un trepied care fusese afundat în zăpada de pe peluza familiei Quinn.

— Du-te acum! Spune-le să plece!

— Intenţionezi cu adevărat să te arunci în aer?

— Realmente, nu ştiu!

Albert pomi spre uşa livingului şi se răsuci în ultima clipă.

— Te cunosc de undeva? Încerc întruna senzaţia că te cunosc…

El clătină din cap. Se gândi că nu-l mai văzuse niciodată pe Albert.

Privi reporterul care-i traversa peluza, uşor pieziş, astfel încât camera de vizavi să-l prindă din partea mai fotogenică, şi se întrebă ce făcea Olivia în momentul acela.

***

Aşteptă cincisprezece minute. Focul poliţiştilor se intensificase, dar nimeni nu-i atacă locuinţa din spate. Scopul principal al barajului de foc părea de a fi să le acopere retragerea în casele de peste drum. Operatorii rămaseră o vreme la locul lor, filmând impasibil, apoi furgoneta albă Econoline sui pe peluza familiei Quinn şi un operator strânse trepiedul, îl duse înapoia furgonetei şi reîncepu să filmeze.

Ceva negru şi cilindric şuieră prin aer, ateriză pe peluza lui, cam la jumătatea distanţei între casă şi trotuar, şi începu să scuipe gaze. Vântul le purtă în jos pe stradă, în fuioare zdrenţuite. Traiectoria celui de-al doilea proiectil fu prea scurtă, apoi auzi unul zăngănind pe acoperiş. Efectul aceluia îl simţi, pe când cădea în zăpada care acoperea begoniile lui Mary. Ochii şi nasul i se umplură cu lacrimi de crocodil.

Traversă din nou iute livingul în patru labe, sperând cu disperare că nu-i spusese nimic ziaristului acela, Albert, care să poată fi interpretat în mod greşit ca fiind profund. Nicăieri nu există un loc potrivit pentru a-ţi declara poziţia în lume. Uite, de pildă, Johnny Walker, care murise într-un accident ilogic dintr-o intersecţie. De ce murise — pentru ca nişte cearşafuri să ajungă cu bine? Sau femeia din supermarket. Futaiul cu care te alegeai nu merita niciodată cordeala pe care o primeai.

Porni instalaţia stereo, care încă mai funcţiona. Albumul cu Rolling Stones rămăsese pe platanul picupului şi căută ultimul cântec, ratând prima dată să plaseze acul dozei în şănţuleţul corect, fiindcă un glonţ lovi înfundat cuvertura ce acoperea televizorul Zenith.

Când izbuti să pună acul acolo unde trebuia, cu ultimele acorduri din “Monkey Man” estompându-se treptat, se grăbi înapoi la fotoliul răsturnat şi azvârli carabina pe geam. Luă Magnum-ul şi-l aruncă după

ea. La revedere, Nick Adams!

“Nu poţi întotdeauna să capeţi ceea ce vrei”, cânta picupul şi el ştia că era adevărat.

Asta nu-l oprea totuşi să vrea. Un cilindru cu gaze lacrimogene pătrunse prin fereastră, lovi peretele deasupra canapelei şi explodă în fum alb.

“Dar, dacă-ncerci ceva, s-ar putea să afli

Că primeşti ceea ce-ţi trebuie.”

Ia să vedem, Fred. Luă în mână cleştele roşu. la să vedem dacă primesc ceea ce-mi trebuie.

— Bun, murmură şi trânti cleştele roşu pe polul negativ al bateriei.

Închise ochii şi ultimul lui gând fu că lumea nu exploda în jurul lui, ci în interiorul lui, şi că, deşi era cataclismică, explozia nu era mai mare decât, să zicem, o nucă măricică.

Apoi alb.

Epilog

Echipa de ştiri de la WHLM a câştigat un premiu Pulitzer pentru reportajul pe care l-a intitulat: “Ultima declaraţie a lui Dawes”, difuzat în emisiunea de seară a ştirilor, şi pentru documentarul de o jumătate de oră, prezentat după trei săptămâni. Documentarul a fost intitulat “Şantier în lucru” şi a examinat necesitatea — sau lipsa necesităţii — construirii derivaţiei 784. Documentarul a subliniat că unul dintre motivele pentru care era construită derivaţia nu avea nici o legătură cu şabloanele traficului, cu scurtarea navetei sau cu orice altceva de natură practică. Municipalitatea trebuia fie să construiască anual un anumit număr de kilometri de şosea, fie să piardă fonduri federale de investiţie în toate construcţiile interstatale. Iar municipalitatea alesese să construiască. Documentarul mai subliniase că municipalitatea începuse în mod discret un litigiu împotriva văduvei lui Barton George Dawes, pentru a recupera o parte cât mai mare din banii pe care-i plătise. În urma protestelor publice zgomotoase, diferendul respectiv fusese abandonat. Instantanee ale ruinei casei fură expediate prin

Associated Press şi cele mai multe ziare din ţară le reproduseră. În Las Vegas, o tânără care se înscrisese recent la o şcoală de business văzu fotografiile în timpul pauzei de prânz şi leşină.

În pofida fotografiilor şi articolelor, lucrul la derivaţie continuă şi se încheie după optsprezece luni, înainte de termen. Deja, majoritatea locuitorilor din oraş uitase de documentarul "Şantier în lucru", iar reporterii locali, inclusiv câştigătorul Pulitzer, David Albert, se ocupau de alte subiecte şi de alte cruciade. Totuşi, puţini telespectatori care văzuseră reportajul iniţial, cel difuzat în emisiunea de seară a ştirilor, l-au uitat vreodată; ei şi-l aminteau chiar şi după ce detaliile asociate li se înceţoşaseră în minte.

Obiectivul arată o casă cu un etaj din suburbii, albă şi banală, având în dreapta o alee asfaltată care ducea la garajul pentru o maşină. O casă drăguţă, dar complet banală. În nici un caz o casă după care să întorci capul, dacă te plimbi duminica. Însă fereastra ei de la stradă este spartă. Două arme, o carabină şi un pistol, apar zburând dinăuntru şi cad în zăpadă. Pentru o secundă, vezi braţul care le-a aruncat, cu degetele ridicate fără vlagă, aidoma mâinii unui om care se îneacă. Vezi fum alb ridicându-se în jurul casei, probabil gaze lacrimogene. Apoi urmează o erupţie uriaşă de flăcări portocalii şi toţi pereţii casei par să se bombeze spre exterior într-o convexitate imposibilă, ca în desenele animate, se aude o detonare teribilă şi camera de filmare se cutremură puţin, parcă de oroare. Periferic, privitorul îşi dă seama că garajul a fost distrus dintr-o singură explozie. Pentru o clipă se pare (şi reluările cu încetinitorul demonstrează că impresia de moment a ochiului a fost corectă) că acoperişul casei s-ar fi ridicat de pe grinzi ca o rachetă purtătoare Saturn. După aceea, întreaga casă explodează în exterior şi în sus, ţigle zboară, bucăţi de lemn se ridică în văzduh şi revin pe pământ ceva care seamănă cu o cuvertură se contorsionează leneş prin aer ca un covor fermecat şi sfărâmăturile răpăie pe sol, într-o darabană asurzitoare, în contrapunct.

Tăcere şi neclintire.

Apoi chipul şocat şi brăzdat de lacrimi al lui Mary Dawes umple ecranul; ea priveşte cu stupoare ameţită şi oripilată la pădurea de microfoane care îi sunt împinse în faţă, şi am fost aduşi în siguranţă, încă o dată, înapoi la problemele omeneşti.

SFÂRŞIT

[1] 5,58 milimetri

[2] 8,38, respectiv 7,63 milimetri

[3] 5,58, 9,65, 11,43, respectiv 11,17 mm

[4] Filmul american *Inspectorul Harry (Dirty Harry,* 1971).

[5] 11,68 mm

[6] Tom Wicker (n. 1926), ziarist şi scriitor american

[7] *I Bury the Living* (1958)

[8] Kurt Vonnegut, jr. (n. 1922), scriitor american

[9] David Ben-Gurion (1886-1973), prim-ministru al Israelului (1948-1953, 1955-1963)

[10] Confruntare între poliţie şi studenţii de la Kent State University la 4 mai 1970

[11] Richard Nixon (1913-1994), preşedinte american (1969-1974)

[12] Greyhound, companie americană de autobuze care face curse interstatale, înfiinţată în 1914

[13] Thomas Carlyle (1795-1881), eseist şt istoric scoţian

[14] Scandalul Watergate care a dus la demisia preşedintelui Richard Nixon în 1974

[15] Olivia de Haviland (n. 1916), actriţă americană, dublă câştigătoare a premiului Oscar

[16] H. Rider Haggard (1856-1925), autor englez de romane de. aventuri

[17] John (Roderigo) Dos Passos (1896-1970), scriitor american. *Manhattan Transfera* apărut în 1925

[18] Robert Hope (1903-2003), actor şi comedian american

[19] Pilotul american al avionului de spionaj U-2, capturat deasupra URSS, în mai 1960

[20] Segregaţionist care în 1960 a câştigat alegerile ca guvernator al statului Georgia

[21] Charles (Hoy) Fort (1874-1932), autor american de cărţi despre incidente şi fenomene inexplicabile

[22] Charles Manson (n. 1934), lider de cult şi ucigaş american

[23] Pseudonimul lui Eleanor Alice Burford (1906-1993), autoare britanică de romane istorice

[24] Thomas Stearns Eliot (1888-1965), poet şi critic englez

[25] Malcolm Boyd (n. 1923), autor, preot şi activist american pentru drepturile omului

[26] Abdul Allhazred (?-738), poet din Sanaa, inspiratorul lui Lovecraft

[27] Personaj din povestirile autorului englez G. K. Chesterton (1874-1936)

[28] Herman Wouk (n. 1915), prozator american, autor al romanului *Revolta de pe Caine* (1951), distins cu premiul Pulitzer în 1952 şi transpus cinematografic în 1954

Table of Contents

[1]
[2]
[3]
[4]
[5]
[6]
[7]
[8]
[9]
[10]
[11]
[12]
[13]
[14]
[15]
[16]
[17]
[18]
[19]
[20]
[21]
[22]
[23]
[24]
[25]
[26]
[27]
[28]